

Sait Faik Abasıyanık

Semaver

BÜTÜN YAPITLARI

ÖYKÜ

YKY

Yapı Kredi Yayınları

YKY'de
30. baskı

SEMAVER

Sait Faik Abasıyanık 18 Kasım 1906'da Adapazarı'nda doğdu. Çocukluğu Adapazarı'nda geçti. İlköğrenimini Rehber-i Terakki Okulu'nda yaptı. Ortaöğreniminin bir kısmını İstanbul Erkek Lisesi'nde, diğer kısmını ise Bursa Lisesi'nde tamamladı (1925-1928). Yüksek-öğrenimine İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türko- loji Bölümü'nde başladı (1928). İki yıl sonra babasının isteği üzerine, iktisat eğitimi için Venedik üzerinden İsviçre'ye gitti. Lozan'da kısa bir süre kalarak, Fransa'nın Grenoble kentine geçti. Sanatı ve kişiliği üzerinde derin izler bırakacak çok sevdiği bu Fransız şehirde üç yıl yaşadı. Fransa'dan döndükten sonra bir süre Halıcıoğlu Ermeni Yetim Mektebi'nde Türkçe öğretmenliği yaptı. Çocukluğundan beri tüccar olmasını istediği babasının zorlamasıyla ticarete atıldı ve başarılı olamadı. Babasının 1939'daki ölümüyle geçimini yalnızca kalemiyle sağlamanın yollarını aradı. Kısa bir süre *Haber* gazetesinde muhabirlik yaptı (1942). Yazarlığa lise yıllarında başlayan Sait Faik'in ilk şiiri *Mektep* dergisinde yayımlandı (1925). İlk yazısı "Uçurtmalar" *Milliyet* gazetesinde yayımlandı (1929). 1934'ten itibaren kendini neredeyse bütünüyle öyküye veren yazar denizi, emekçileri, çocukları, yoksulları, işsizleri ve balıkçıları yalın, şiirsel bir dille anlatarak Türk edebiyatına yeni bir öykü anlayışı getirdi. Daha önce Atatürk'ü de onur üyeliğine seçen, ABD'deki Uluslararası Mark Twain Derneği tarafından çağdaş edebiyata yaptığı katkılarından dolayı onur üyeliğine seçildi (1953).

11 Mayıs 1954'te İstanbul'da öldü.

Yapıtları:

Öykü: *Semaver* (1936, Remzi Kitabevi); *Sarıncı* (1939, Çığır Kitabevi); *Şahmerdan* (1940, Çığır Kitabevi); *Lüzumsuz Adam* (1948, Varlık Yayınları); *Mahalle Kahvesi* (1950, Varlık Yayınları); *Havada Bulut* (1951, Varlık Yayınları); *Kumpanya* (1951, Varlık Yayınları); *Havuz Başı* (1952, Varlık Yayınları); *Son Kuşlar* (1952, Varlık Yayınları); *Alemdağ'da Var Bir Yılan* (1954, Varlık Yayınları); *Az Şekerli* (1954, ö.s., Varlık Yayınları). **Roman:** *Medar-ı Maişet Motoru* (2. baskısı *Birtakım İnsanlar* adıyla, 1944, Yokuş Kitabevi); *Kayıp Aranıyor* (1953, Varlık Yayınları) **Şiir:** *Şimdi Sevişme Vakti* (1953, Yenilik Yayınları). **Röportaj-Öykü:** *Tüneldeki Çocuk* (1955, Varlık Yayınları); *Mahkeme Kapısı* (1956, Varlık Yayınları). **Diğer Yapıtları:** *Balıkçının Ölümü- Yaşasın Edebiyat* (1977, Bilgi Yayınevi), *Açık Hava Oteli* (1980, Bilgi Yayınevi); *Müthiş Bir Tren* (1981, Bilgi Yayınevi); *Sevgiliye Mektup* (1987, Bilgi Yayınevi). **Çeviri:** Georges Simenon'dan *Yaşamak Hırsı* (1954, ö.s., İstanbul Yayınları).

*Sait Faik Abasıyanık'ın
YKY'deki kitapları:*

- Semaver (2002)
Şahmerdan (2002)
Sarnıç (2002)
Lüzumsuz Adam (2002)
Birtakım İnsanlar (2002)
Son Kuşlar (2002)
Kumpanya (2002)
Havuz Başı (2002)
Kayıp Aranıyor (2002)
Mahalle Kahvesi (2002)
Alemdağ'da Var Bir Yılan (2002)
Havada Bulut (2002)
Şimdi Sevişme Vakti ve Diğer Şiirleri (2003)
Karganı Bağışla (2003)
Mahkeme Kapısı (2003)
Hikâyecinin Kaderi (2005)
Seçme Hikâyeler (2005)
Öyle Bir Hikâye (2006)
Büyüyen Eller (2007)

Doğan Kardeş:

- Bir Sonbahar Akşamı - Seçme Hikâyeler (2009)

SAİT FAİK ABASIYANIK

Semaver

Öykü

Yapı Kredi Yayınları

Yapı Kredi Yayınları - 1764
Edebiyat - 475

Semaver / Sait Faik Abasıyanık

Kitap editörleri: Onca Tapınç Uğurlu - Sevengül Sönmez

Kapak tasarımı: Nahide Dikel

Baskı: Mas Matbaacılık A.Ş.
Hamidiye Mah. Soğuksu Cad. No: 3 Kağıthane-İstanbul
Telefon: (0 212) 294 10 00 e-posta: info@masmat.com.tr
Sertifika No: 12055

1. baskı: Remzi Kitabevi, 1936
2.-3. baskı: Varlık Yayınları, 1951-1965
4.-24. baskı: Bilgi Yayınevi, 1970-2001
YKY'de 1. baskı: İstanbul, Mayıs 2002 (*Toplu Öyküler* adı altında)
30. baskı: İstanbul, Eylül 2010 (*Semaver* adıyla)
ISBN 978-975-08-0510-0

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş. 2002
Sertifika No: 12334

Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Yapı Kredi Kültür Merkezi
İstiklal Caddesi No. 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

İÇİNDEKİLER

SEMAVER

Semaver • 9

Stelyanos Hrisopulos Gemisi • 14

Meserret Oteli • 23

Bir Kıyının Dört Hikâyesi • 27

Babamın İkinci Evi • 33

İpekli Mendil • 37

Kıskançlık • 40

Bohça • 43

Orman ve Ev • 47

Düğün Gecesi • 50

Şehri Unutan Adam • 54

Üçüncü Mevki • 58

Garson • 63

Birtakım İnsanlar • 68

Benimle Beraber Seyahatten Dönenler

Sevmek Korkusu • 75

Louvre'dan Çaldığım Heykel • 78

Robenson • 80

İhtiyar Talebe • 82

Bir Vapur • 103

Değerli yazarımız Sait Faik Abasıyanık'ın kanunî temsilcisi bulunan Darüşşafaka Cemiyeti, 30 Mart 1863 tarihli Padişah Fermanı ile "babası ölmüş ve maddi durumu yetersiz" kız ve erkek öğrencilere karşılıksız eğitim sağlamak amacıyla kurulmuştur.

Faaliyete geçtiği yıldan bu yana kendisini yenileyen, 1955 yılında kolej eğitimine, 1972 yılında da karma eğitime geçen kurum, 1994 yılında da Maslak'taki modern kampüsüne taşınmıştır.

Türkiye'de bir hayır kurumu tarafından açılan ilk özel okul olan Darüşşafaka, babası vefat etmiş, yoksul fakat yetenekli kız ve erkek çocuklarımıza giyim, barınma, yemek, kitap, sağlık hizmetleri dahil öğretim olanaklarını karşılıksız olarak yatılı ve karma eğitim vererek sağlaması bakımından da "İlk Halk Okulu" olma özelliğine sahiptir. Halen İngilizce eğitim yapan ve 900 öğrencinin öğrenim gördüğü kurumun tüm giderleri, devlet yardımı olmaksızın, sadece hayırsever halkımızın bağışları ve bu bağışların değerlendirilmesi suretiyle Darüşşafaka Cemiyeti'nin kendi imkânları ile karşılanmaktadır.

Sait Faik Abasıyanık, sağlığında birkaç kez; o zaman, İstanbul Fatih'te bulunan Darüşşafaka Lisesi'ne gitmiş, orada okuyan çocukları çok takdir ederek onlarla ilgilenmiş, ölümünden sonra tüm malvarlığının Darüşşafaka'ya verilmesini istemişti. Annesi Makbule Abasıyanık da bu arzuya uyarak telif haklarını Cemiyette bırakmış, ancak Burgazada'daki köşkün müze olarak korunmasını ve oğlu adına her yıl bir hikâye armağanı verilmesini şart koşturmuş. Darüşşafaka Cemiyeti, kendisine 1964 yılında intikal eden bu vasiyete titizlikle sahip çıkarak köşkü müze halinde korumakta ve o yıldan bu yana "Sait Faik Hikâye Armağanı" adı altında Türkiye'nin en ciddi edebiyat yarışmalarından birini düzenleyerek değerli yazarın her yıl hatırlanmasını sağlamaktadır.

Yayın Notu: *Semaver* yeniden basıma hazırlanırken kitabın, Sait Faik Abasıyanık hayattayken 1951 yılında, Varlık Yayınları tarafından yapılan ikinci baskısı esas alındı. Dönemin dil anlayışına uygun olan yazım biçimleri günümüze uyarlandı ve okumayı kolaylaştıracağı düşünülerek, gerekli olduğu durumlarda noktalama işaretleri eklendi ya da çıkarıldı. Öykülerin ilk yayım yerleri ve tarihleri belirtilmiş; öyküler ile ilgili açıklamalar da öykü sonlarında yapılmıştır.

Semaver

— Sabah ezanı okundu. Kalk yavrum, işe geç kalacaksın.

Ali nihayet iş bulmuştu. Bir haftadır fabrikaya gidiyordu. Anası memnundu. Namazını kılmış, duasını yapmıştı. İçindeki Cenabı Hak'la beraber oğlunun odasına girince uzun boyu, geniş vücudu ve çok genç çehresi ile rüyasında makineler, elektrik pilleri, ampuller gören, makine yağları sürünen ve bir dizel motoru homurtusu işiten oğlunu evvela uyandırmaya kıyamadı. Ali işten çıkmış gibi terli ve pembe idi.

Halıcıoğlu'ndaki fabrikanın bacası kafasını kaldırmış, bir horoz vekarıyla sabaha, Kâğıthane sırtlarında beliren fecri-kâzibe bakıyordu. Neredeyse ötecekti.

Ali nihayet uyandı. Anasını kucakladı. Her sabah yaptığı gibi yorganı kafasına büsbütün çekti. Anası yorgandan dışarıda kalan ayaklarını gıdıkladı. Yataktan bir hamlede fırlayan oğluyla beraber tekrar yatağa düştükleri zaman bir genç kız kahkahasıyla gülen kadın mesut sayılabilirdi. Mesutları çok az bir mahallenin çocukları değil miydiler? Anasının çocuğundan, çocuğun anasından başka gelirleri var mıydı? Yemek odasına kucak kucağa geçtiler. Odanın içini kızarmış bir ekmek kokusu doldurmuştu. Semaver, ne güzel kaynardı. Ali semaveri, içinde ne ısırap, ne grev, ne de kaza olan bir fabrikaya benzetirdi. Ondan yalnız koku, buhar ve sabahın saadeti istihsal edilirdi.

Sabahleyin Ali'nin bir semaver, bir de fabrikanın önünde bekleyen salep güğümü hoşuna giderdi. Sonra sesler. Halıcıoğlu'ndaki askeri mektebin borazanı, fabrikanın uzun ve bütün

Haliç'i çınlatan düdüğü, onda arzular uyandırır; arzular söndürdü. Demek ki, Alimiz biraz şairce idi. Büyük değirmende bir elektrik amelesi için hassasiyet, Haliç'e büyük transatlantikler sokmaya benzerse de, biz, Ali, Mehmet, Hasan biraz böyleyizdir. Hepimizin gönlünde bir aslan yatar.

Ali annesinin elini öptü. Sonra şekerli bir şey yemiş gibi dudaklarını yaladı. Annesi gülüyordu. O annesini her öpüşte, böyle bir defa yalanınayı âdet etmişti. Evin küçük bahçesindeki saksıların içinde fesleğenler vardı. Ali birkaç fesleğen yaprağını parmaklarıyla ezerek avuçlarını koklaya koklaya uzaklaştı.

Sabah serin, Haliç sisli idi. Arkadaşlarını sandal iskelesinde buldu; hepsi de dinç delikanlılardı. Beş kişi Halıcıoğlu'na geçtiler.

Ali bütün gün zevkle, hırsıyla, iştiaqla çalışacak. Fakat arkadaşlarından üstün görünmek istemeden. Onun için dürüst, gösterişsiz işliyecek. Yoksa işinin fiyakasını da öğrenmiştir. Onun ustası İstanbul'da bir tek elektrikçi idi. Bir Alman'dı. Ali'yi çok severdi, İşinin dalaveresini, numarasını da öğretmişti. Kendi kadar usta ve becerikli olanlardan daha üstün görünmenin esrarı çeviklikte, acelede, aşağı yukarı sporda, yani gençlikte idi.

Akşama, arkadaşlarına yeni bir dost, yeni bir kafadar, ustalarına sağlam bir işçi kazandırdığına emin ve memnun evine döndü.

Anasını kucakladıktan sonra karşı kahveye, arkadaşlarının yanına koştu. Bir pastra oynadılar. Bir heyecanlı tavla partisi seyretti. Sonra evinin yolunu tuttu. Anası yatsı namazını kılıyordu. Her zaman yaptığı gibi anacığının önüne çömeldi. Secadenin üzerinde taklalar attı. Dilini çıkardı. Nihayet kadını güldürmeye muvaffak olduğu zaman, kadıncağız selam vermek üzere idi.

Anası:

— Ali be, günah be yavrum, dedi. Günah yavrucuğum, yapma!

Ali:

— Allah affeder ana, dedi.

Sonra saf, masum sordu:

— Allah hiç gülmez mi?

Yemekten sonra Ali, bir Natpinkerton romanı okumaya daldı. Anası ona bir kazak örüyordu. Sonra yükün içinden lavanta çiçeği kokan şilteler serip yattılar.

Anası sabah namazı okunurken Ali'yi uyandırdı.

Kızarmış ekmek kokan odada semaver ne güzel kaynardı. Ali semaveri, içinde ne ıstırap, ne grev, ne de patron olan bir fabrikaya benzetirdi. Onda yalnız koku, buhar ve sabahın saadeti istihsal edilirdi.

* * *

Ali'nin annesine ölüm, bir misafir, bir başörtülü, namazında niyazında bir komşu hanım gelir gibi geldi. Sabahları oğlunun çayını, akşamları iki kap yemeğini hazırlaya hazırlaya akşamı ediyordu. Fakat yüreğinin kenarında bir sızı hissediyor; buruşuk ve tülbent kokan vücudunda akşamüstleri merdivenleri hızlı hızlı çıktığı zaman bir kesiklik, bir ter, bir yumuşaklık duyuyordu.

Bir sabah, daha Ali uyanmadan, semaverin başında üzerine bir fenalık gelmiş; yakın sandalyeye çöküvermişti. Çöküş, o çöküş.

Ali annesinin kendisini bu sabah niçin uyandırmadığına hayret etmekle beraber uzun zaman vaktin geciktiğini anlamamıştı. Fabrikanın düdüğü, camların içinden tizliğini, can koparıcılığını terk etmiş ve bir sünger içinden geçmiş gibi yumuşak, kulaklarına geldi. Fırladı. Yemek odasının kapısında durdu. Masaya elleri dayalı uyuklar gibi vaziyetteki ölüyü seyretti. Onu uyuyor sanıyordu. Ağır ağır yürüdü. Omuzlarından tuttu. Dudaklarını soğumaya başlamış yanaklara sürdüğü zaman ürperti.

Ölümün karşısında, ne yapsak, muvaffak olmuş bir aktörden farkımız olmayacak. O kadar, muvaffak olmuş bir aktör.

Sarıldı. Onu kendi yatağına götürdü. Yorganı üstlerine çekti; soğumaya başlayan vücudu ısıtmaya çalıştı. Vücudunu, hayatiniyetini bu soğuk insana aşılamaya uğraştı. Sonra, âciz, onu köşe minderinin üzerine attı. Bütün arzusuna rağmen o gün

ağlayamadı. Gözleri yandı, yandı, bir damla yaş çıkarmadı. Aynaya baktı. En büyük kederin karşısında, bir gece uykusuz kalmış insan çehresinden başka bir çehre almak kabil olmayacak mıydı?

Ali birdenbire zayıflamak, birdenbire saçlarını ağarmış görmek, birdenbire belinde müthiş bir ağrı ile iki kat oluvermek, hemen yüz yaşına girmiş kadar ihtiyarlamak istiyordu. Sonra ölüye bir daha baktı. Hiç de korkunç değildi.

Bilakis çehre eskisi kadar müşfik, eskisi kadar mülayimdi. Ölünün yarı kapalı gözlerini metin bir elle kapadı. Sokağa fırladı. Komşu ihtiyar hanıma haber verdi. Komşular koşa koşa eve geldiler. O fabrikaya yollandı. Yolda kayıkla giderken, ölüme alışmış gibi idi.

Yan yana, kucak kucağa, aynı yorganın içinde yatmışlardı. Ölüm munis, anasına girdiği gibi onun bütün hassasiyetini, şefkatini, yumuşaklığını almıştı. Yalnız biraz soğuktu. Ölüm bildiğimiz kadar korkunç bir şey değildi. Yalnız biraz soğuktu o kadar...

Ali, günlerce evin boş odalarında gezindi. Gece ışık yakmadan oturdu. Geceyi dinledi. Anasını düşündü. Fakat ağlayamadı.

Bir sabah yemek odasında karşı karşıya geldiler. O, yemek masasının muşambası üzerinde sakin ve parlaktı. Güneş sarı pirinç maddenin üzerinde donakalmıştı. Onu kulplarından tutarak, gözlerinin göremeyeceği bir yere koydu. Kendisi bir sandalyeye çöktü. Bol bol, sessiz bir yağmur gibi ağladı. Ve o evde o, bir daha kaynamadı.

Bundan sonra Ali'nin hayatına bir salep güğümü girer.

Kış Haliç etrafında İstanbul'dakinden daha sert, daha sisli olur. Bozuk kaldırımların üzerinde buz tutmuş çamur parçalarını kırarak erkenden işe gidenler; mektep hocaları, celepler ve kasaplar fabrikanın önünde bir müddet dinlenirler, kocaman bir duvara sırtlarını vererek üstüne zencefil ve tarçın serpilmiş salep içerlerdi.

Yün eldivenlerin içinde saklı kıymettar elleri salep fincanını kucaklayan burunları nezleli, kafaları grevli, ıstıraplı pirinç bir semaver gibi tüten sarışın ameleler, mektep hocaları, celep-

ler, kasaplar ve bazan fakir mektep talebeleri kocaman fabrika duvarına sırtlarını verirler; üstüne rüyalarının mabadi serpilmiş salepten yudum yudum içerlerdi.

Varlık, (42), 1 Nisan 1935

Stelyanos Hrisopulos Gemisi

Kış, Ada'nın sahillerine lodoslarla beraber gelirdi. Kocayemiş ağaçlarının çamlarla birleştiği adanın lodos tarafında, hiçbir ev yoktur. Orada kocaman vahşi kayalar, tuhaf kuşlar ve derin uçurumlar vardır. Kalpazanlar Kayası'nın üstünden lodos aştığı zaman, adanın poyraz tarafındaki evlerinde sessiz bir hayat başlardı. Göçler gitmiş olurdu. Banyolar sökülmiş; köşkler küskün ve hayatsız dururdu. Küçük sandallar yer yer karaya çekilmiş bulunurdu. İşte balık zamanı bu zamandı. Kocaman gır gır kayıkları sahile başvururlar, torik ve palamut adanın etrafında bütün gün döner dolaşırdı. Kocaman kayıklar, kocaman bir şehre durmadan balık götürür, adaya para pul, bir iki çuval un, birkaç kilo et getirirlerdi. O sene kış ne kadar fazla olmuşsa balık da o nisbette az çıkmıştı. Balığın az, kışın çok olması günah çıkartan papazı bile düşündürdü.

Stelyanos sabahtan beri çaparı¹ hazırlıyordu. Tamir ettiği ağlar çoktan bozulmuş, yazın hazırladığı oltalar kopmuş, kayığın boyaları dökülmüş, evin içi çoktan karmakarışık olmuştu. Bu sene balık yoktu. Bu seneki göçler evvelki senekiler gibi bol keseden para harcamamışlardı. Balığı bile başka balıkçıdan almışlardı. Beş para faydalarını görmemişti.

Trifon, kışa girerken hastalanmıştı. Köyde ilaç pahalıydı. Şehre inmek bir meseleydi. Trifon gerçi mektebe gitmiyordu.

1 Ucuna yem yerine hindi tüyü bağlanmış on, on beş veya daha fazla iğneli bir nevi olta.

Ama kendi kendine çalışıyordu. Kitap, defter bile epey para tutmuştu. Stelyanos yarın balığa gidecekti. Çapınının hindi tüylerini düzeltiyor; kopmuş, çürümüş misinaları² tamir ediyor, paslı iğneleri değiştiriyordu. Bir bol balık olsaydı yarın da biraz gazyağı, bir parça şeker, Trifon'a bir pantolon, bir yün yelek, kendisine bir kasket alabilseydi. Evin içini biraz düzeltse, şehirden Trifon'a bir iki küçük hediyecik getirseydi. Bir denizci hikâyesi kitabı satın alsaydı. Bir kocaman gemi resmi bulup Trifon'un yattığı küçücük odaya çivileseydi...

Stelyanos balığa akşamleyin çıktı. Gecenin kim bilir hangi saatinde dönecekti. Trifon büyükbabasını beklerken uyuyakalmıştı. Rüya görüyordu.

Bir kayanın önünde bir gemi vardı. Trifon geminin içinde mi, yoksa kayanın üstünde miydi? Müthiş bir dalga, her an gemiyi o büyük kayaya çarpacak gibi yaklaşıyor, sonra nasıl oluyor bilinmez, dalga gelip gemiye çarpıyordu. Her an o kaya ile gemi arasında bir iki kulaçlık mesafe azalacak zannedildiği halde azalmıyordu, artmıyordu da.

Bu rüya böylece devam ederken Stelyanos içeri girdi. Rüzgâr odanın içini karıştırdı. Bir iki fotoğraf yerlerinden düştü. Danteller uçtu.

— Uyuyor muydun, Trifon?

— Uyuyordum ya... Balık var mı baba?

— Yok... deniz sanki bomboş.

— Neden acaba?

— Muhakkak bir canavar peyda oldu, Trifon. Yoksa bu vakit balık olmaz mı?

— Dede... Sen hiç canavar gördün mü?

Stelyanos canavar görüp görmediğini kendi kendisine sorduğu zaman düşünür kalırdı. Fakat başkaları sorunca; o kadar canavar hikâyeleri ile dolu idi ki, o kadar gece yarınları, denizin karanlık, fosforlu yüzünden hışımla kocaman hayvanlar geçtiğini görmüştü ki... Hikâyelerle hakikatleri karıştırır, muhayyilesinde ve hafızasında yaşayan mahlukları, denizlerde yaşamış hayvanlar gibi bulup çıkarıverirdi.

2 İpek veya bağırsaktan ud teline benzer bir şeydir. İğneler doğrudan doğruya olta kılına bağlanmadan bu beyaz şeye bağlanır.

Zaten deniz kadar meçhul bir şey var mıydı? Kim bilir oltaların yetişmediği, ağların serpilmediği denizlerde ne tatlı, güzel balıklar; ne haşın, yırtıcı, hayal edilmez canavarlar vardı.

— Gördüm, Trifon. Bir kıştı. Toriğe çıkmıştık. Bulduğumuz nişanda³ pamukbalığı dedikleri bir canavar olduğunu işitmiştik. Bu balığın yavrusu yirmi, yirmi beş kilo ağırlığında olurmuş diye duyardık. Bu yavruları büyükler, bir tehlike karşısında yutarlar; tehlike atladıktan sonra tekrar kusarlarmış. Düşün Trifon pamukbalığı ne kadar kocaman bir şey. Pamukbalığını o akşam Rüstem Çavuş yakalamıştı. Biz, bütün kayıklar onun etrafını almıştık. Bembeyaz, hakikaten pamuk gibi beyaz bir mahluktu. Yalnız ağzı, görülecek bir şeydi! Belki şu kapı kadar büyük. Dişleri yoktu. Rüstem Çavuş balığın karnına bıçağı daldırınca, bu karnın içinde dört tane dipdiri yavru bulduk. Sonra bu hayvanın yalnızca yavrusu yakalandı mıydı bütün deniz karışır, o cins bütün balıklar sandallara hücum ederler, devirirlermiş. O gece böyle bir vakaya meydan vermemek için kaçmıştık. Sonra bir akşam da...

Hikâyeler birbirini takip eder, Trifon müphem bir korku içinde uyuyuverirdi.

Kış ne kadar çok, ne kadar uzun olursa olsun; balık ne kadar az çıkarsa çıksın; yine yaz, bildiği gibi mahrumiyetlerin içinden kafasını kaldıracak ve onu bekleyenlere gelecektir.

Yukarıki iki odasında göçlerin oturduğu, sarı maden toprağı sıvalı küçük evin sahibi Stelyanos Hrisopulos, aşağıda zeminden üç merdivenle inilen bir odada balık ağlarını örmekle meşguldü. Küçük odanın tavanı insan boyundan yüksek olmasına rağmen, insanı eğilmeye mecbur bırakan bir karanlık; kilise önlerinde, deniz kenarlarında, balık ağlarının arasında, sandalın içinde çıkmış sarı alaminüt fotoğrafları hayal meyal fark ettirdi. Bu fotoğraflara baktıkça, Hrisopulos ailesinin büyük kızını bir kraliçe tavrıyla sandalda çekerken, küçük Trifon'u berrak dişleriyle gülerken görür; bütün çirkinlikleri silip süpüren alacakaranlığı seviverirdi. Hrisopulos ailesi bütün ölüleri ve iki tek canlısıyla güzel bir aileydi.

3 Deniz ortasında balıkların bulunduğu yere nişan veya taş denir.

Onları ören genç gözünü bozacak kadar ince ve sanatkâra dantellerle süslü bir masa örtüsünün üstünde, kırmızı boyaları dökülmüş minyatür bir rakı sürahisinin yanında Trifon'un günlerce çalışarak yaptığı bir gemi duruyordu. Geminin yanında, Stelyanos'un küçük kızı ve Trifon'un anası Yovana'nın ayakta bir resmi vardı. Yovana öleli dört sene olmuştu. Trifon şimdi on iki yaşındaydı. Sekiz yaşındaki Trifon'un resmi masanın üzerindeki gemi ve balık ağlarıyla beraber o sene, anasının öldüğü sene çıkmıştı. Bu resim on yaşındaki bir çocuğun ilişmeyeceği yere asılmıştı.

Stelyanos Hrisopulos'un en şayanı dikkat yeri boynu idi. Hiç kimsenin boynu, bir balıkçının kafasıyla vücudu arasında yükselen bu garip sütun kadar sert, dik, kararmış, adeta nasırlı ve sinirli olamaz. Buruşuk derinin üstünde rüzgârın, güneşin yaptığı tesir çok büyüktür. Genç bir balıkçı yüzüne sıhhat, enerji, hayat ve renk ulaştıran bu sütun, yalnız balıkçılarda bu kadar devrilmez bir mahiyetle yükselir. Bir balıkçı ne kadar ihtiyar olursa olsun, derisi ne kadar buruşuk bulunursa bulunsun her zaman kafası genç, dinç; boynu sağlam ve diktir.

Stelyanos Hrisopulos hem balık ağlarını örüyor, hem şarkı söylüyordu. Büyük kızını dokuz sene evvel kaçırmışlardı. Küçük kızı daha uslu akıllı çıkmış, evlenmiş barklanmıştı. Damadı, bir kış kocaman ve geniş sırtına işleyen bir rüzgâra yakalanmış, kayığı batmış, kendisi zorla kurtarılmıştı. Fakat zatürree, bu çınar adamı bir on gün içinde, ara sıra evlerine gelen sıkı göçlere döndürüvermişti. On altıncı gün sokağa çıkan Stavro yirmi beşinci gün yine aynı hastalıktan oluvermişti. Küçük kızı; bu kocaman kollu, sert başlı delikanlıyı unutmamış, verem olmuştu. Büyük oğlu ise Yunanistan'da ne yaptığı meçhuldü. Dört senedir haber alamıyordu. Küçük kızı da öldükten sonra, Stelyanos'un elinde avucunda Trifon'dan başka insan kalmamıştı.

Trifon bu sert bakışı, bu çelik boynu, bu perişan ve laubali kıvrıkcık saçları, bu kuvvetli parlak dişleri babasından almıştı. Anasından ona yalnız huylar geçmişti. Birden parlayıveren çok seri neşesi vardı. Gürbüz insanlara has, açılan ve hayrete düşüren bir gülüşle gülerdi. O uzun, ince, Grek yüz adeta değirmileşir, gözler küçülür, sivri ince ve beyazlığından sarıca dişleri bir

kutu, bir acayip kutu gibi açılırdı. Ve keder de ona birden gelirdi. Sebebi başka çocuklar için tekrar yılışık bir gülme veren her söz onu darıltır, ağlatırdı. Stelyanos hem şarkı söylüyor, hem balık ağlarını tamir ediyor, hem de küçük Trifon'u düşünüyordu.

Küçük Trifon'u düşünen büyükbaba gülmez olur mu? Hiçbir hareket bu gülüş kadar belirsiz ve ince değildir. Onun için kimse, üç yavrusunu kaybetmiş bir insan diyemezdi. Bu gülen yüz, en bahtiyar insanların yüzüydü. Belki bir hile düşünen hilekâr da böyle gülerdi. Belki sandalını saati iki mecediyeye kiraya vermiş balıkçılar da böyle içten içe sırtırlardı: Stelyanos, Trifon'u düşünürken kimse gelip onu rahatsız etmemeliydi. O her zaman Trifon'u düşünürdü ama, bilhassa elinde iğ, balık ağlarını örerken onun küçük yaramazlıklarını, tatlı şakalarını hatırlayabilirdi. Başka zamanlar Trifon yelken açmasın, Trifon soğuk almasın, Trifon bu havada denize girmesin, Trifon çamlarda uyumasın, Trifon sokak çocuklarıyla kavga etmesin; bütün bunlar ihtiyarı sokak sokak dolaşmaya mecbur ederdi. O halde Trifon çok yakınlardaydı. Demek ki ne yelkende, ne balıkta, ne denizededir. O halde Trifon neredeydi?

Trifon evin önündeki çınar ağacının dibinde, üstünde otları kuruyan bir sandalyenin yanındaydı. Bir ikinci gemi yapmakla meşguldü. Bu seferki gemi on iki yaşındaki bir çocuğun yapacağı gemi değildi. Bu, artık şimdiden kaptan olacağı anlaşılan bir delikanlının gemisi idi. İçinde açılmak, uzaklaşmak, seyahat arzuları dolu, hür, serazat, vatansız bir insanın gemisiydi. İçinde dalgalar, fırtınalar, sakin denizler, acayip balıklar, bambaşka, bize benzemeyen, bize benzeyen insanlar dolu, bir insanın tahayyüllerinin, hatıralarının gemisiydi. Bu gemi ile deniz kenarına gidilir, bu geminin arkasındaki bandıra direğine bir ip bağlanır ve bu geminin yelkenleri rüzgârla şişer ve bu geminin sahibi, yelkenleri pupa gidenin arkasından neler, ne başka vatanlar, ne başka sular düşünebilirdi.

- Trifon orada mısın?
- Buradayım!..
- Bir yere kaybolma sakın.
- Gemi yapıyorum.
- Yine mi gemi?

— Bu seferki ötekine benzemeyecek. Kocaman bir şey olacak. Akıntı gibi koşacak.

— Adını ne koyacaksın geminin Trifon?

— Adını mı?

Çocuk düşünceye dalmıştı. Aklına önce anasının ismi gelmişti. Dudaklarının ucunda, Yovana ismi olduğu halde düşünüyordu. Bu ismi söylese, büyükbabanın gözlerinde yine hayallerin uçuşmaya başlayacağını, hatıraların dalgalar gibi kabardığını görecekti. İhtiyar, uzun zaman sakın bir deniz gibi bekleyecek; susacaktı. Trifon bu durgun ve ağır havaları sevmezdi. Bir daha sordu.

— Adını mı? Şey... “Stelyanos Hrisopulos” koyacağım.

İhtiyar elindeki iği dantelalarla süslü masanın üzerine bırakmış, katıla katıla gülüyor ve kendi ismi konacak geminin ismini tekrarlıyordu.

— Stelyanos Hrisopulos!

Yine kahkaha ile gülüyor:

— Stelyanos Hrisopulos, diyordu.

Trifon için ne yaşayan insanlar, ne çiçekler, ne akarsular mavi gözlü arkadaşlar bir mana ifade ederdi. Yalnız bu önüne, gözlerinin içine serilen ve üzerine arka üstü yattığı zaman büyük güverteleri, boş yelkenlileri, güneşin içinde madenleri ve boyaları uçan vapurları düşünebildiği deniz ona, ciğerlerine çektiği havanın kıymetini, açıkçası yaşamının zevkini ve lezzetini verirdi. Ondan ötesi boş, ıssız manasızdı. Toprak, kendisine yelkenlerini yapmak için kereste, çekiç ve keser verdiği için biraz bir şeye benzerdi. Trifon toprağı sevmez; ona hürmet ederdi. Çünkü birçok sevdikleri orada, onun altında, aklın durduğu bir yerde yaşıyorlardı. Fakat toprağın üstünde koşan, onun üstünde beş on para kazanmak kaygısı ile dönüp dolaşan insanlar ne tuhaf mahluklardı. Ve denize bir dakika durup bakmaya vakitleri olmadığını söyleyen bu insanlar ne zevksiz mahluklardı. Bu mektebe giden ufak çocuklar, denizin karşısında mektebi unutup bir gün, bir gece düşünceli kalamazdı. Dersler deniz kadar güzel; deniz kadar öğretici miydi acaba? Trifon denize girmeyenlerle arkadaşlık bile etmek istemezdi. Trifon denizi görmediği zaman, elinde keser, mütemadiyen küçük yelkenliler, garip kayıklar yapardı. O, her

gün bir gemi yapar, her gün bir gemiyi söker, bir yenisine başlardı. Adanın sahilinden gelip geçen vapurlara bakar, acaba başka denizler de bu öne serilen gibi midir diye düşünürdü? Onun bir gemisi olsaydı, kocaman bir gemisi olsaydı, vinçli bir gemisi olsaydı. Hiçbir şehirde üç saatten fazla kalmadan, büyük şehirlerin gece ışıklarını, dört mil mesafeden son hızla geçip giderken seyretmek... Hiçbir şehirde beş saat kalmadan şehirden şehire, denizlerden denizlere, insanlardan insanlara, yurtlardan yurtlara...

Bu seferki gemi güzel olacaktı. İçine insan almayacaktı ama öteki yaptıklarına hiç benzemeyecekti.

Gemi bir gün hazırды. Bu gemi Trifon için bir dünya demektir. Trifon bu gemi için içinde bir şeylerin çarptığını hissediyor, bu gemiye bakarken Trifon, küçük kızların önünden geçtiği zaman duyduğu yumuşaklığı, bir nevi sarsıntıyı, baş dönmesini duyuyordu. Bu gemi Trifon için mavi gözlü bir kızdı. En tuhafı bu mavi gözlü kıza Trifon kendisi yaratmıştı. Bu mavi gözlü kıza da Trifon'u seviyordu. Hiç mavi gözlü sahici kızlar Trifon'u severler miydi?

Stelyanos Hrisopulos gemisinin, iskelenin poyrazı kıran limanlığında ilk denize salıverildiği gün bir öğleüstü idi. Gemi bir metre uzunluğundaydı. Beyaza boyanmıştı. Baş tarafına, büyük yatlarda olduğu gibi, yaldızlı bir çiçek işlenmişti. Onun aşağısında bir demir deliği vardı. Orada, demir deliğinde küçük, cıva ile parlatılmış dökme bir kurşun gözüküyordu. Onun yanı başına yaldızlı boya ile geminin ismi "Stelyanos Hrisopulos" yazılmıştı. Gemi üç fülokalı⁴ idi. Fülokalardan biri dört köşeli; yelken, sakız gibi beyaz, kalın ve temizdi. Trifon günlerce bu yelkeni beyazlatmak için uğraşmış, bezi kezzaplarla yıkamış, silmişti. Güvertede her şey ince, sarı pirinç tellerle tutturulmuş, mahirane bir şekilde her şey birbirine sarı iplerle bağlanmıştı.

Yelkenler müteharrikti. Yine güvertede herhangi bir kotranın bütün teferruatı göze çarpıyordu.

Kamara delikleri yapılmıştı. Kamara deliklerinin üstleri küçücük camlarla örtülmüş ve camların etrafı sarı boya ile bir pirinç madeni rengi ile parlatılmıştı.

4 Küçük yelken, asıl büyük yelkenin önündeki küçük parça.

Bu geminin içinde insan, küçücük minyatür tayfalar tahayyül ediyor; bir *Güliver Seyahatnamesi* okuyor gibi oluyordu.

Geminin bayrağı kırmızıydı, bayrağın ortasına bir istifham işareti koymuştu. İstifham işaretli bir geminin okyanusu aşlığını Trifon'a söylemişlerdi. Bayrak direğine Trifon, dedesinin uzatmalarını, paraketalarını⁵ yaptığı İngiliz siciminden bağlamıştı.

Gemi suya bırakılır bırakılmaz, sanki canlı imiş gibi müteReddit bir hal aldı. Daha rüzgâr almamıştı. İskele, rüzgârı kesiyordu. İskelenin hizasına kadar bu vaziyette gitti. Tam o hizaya gelir gelmez, yan yatarak bütün yelkenleri şişti. İngiliz siciminin yumağı bitinceye kadar adeta bir uçurtma gibi uçtu. Trifon günlerce bu oyunla oynadı. Artık dedesi onu merak etmiyor; oraya, çakılların içine uzandığını, hafif meltemle kayıp giden gemisinin sicimini bırakıp topladığını, balık ağlarını ördüğü yerden biliyordu.

Köyün bütün çocukları, hatta Japon mağazalarından, oyuncakçı dükkânlarından alınmış motorlu sandallara, yeşil ve beyaz boyalı yelkenlilere sahip olanlar bile bir büyük çam ağacının dibindeki konferansta hazır bulundular. Stelyanos Hrisopulos gemisini batırmak için bütün tertibat hazırды. Çocukların içinde derhal mühendisler peyda olmuş, toplar yapılmış, tüfekler hazırlanmış, kocaman taşlar bir kenara yığılmıştı.

Trifon, her zamanki gibi boyu kadar gemisiyle deniz kenarına inmişti. Ses seda yoktu, gemiye çoktandır tertibatsız, münferid peyda olan düşmanlar ortada gözüküyordu.

Trifon banyoların kenarına hazırladığı, çocukların her gün bozduğu kızağı da dokunulmamış bir halde buldu. Gemisini oraya yerleştirdi. Öndeki tahtayı çeker çekmez yağlanmış kızaktan gemi hızla kaydı, suya gömüldü. Hafif bir keşişleme esiyordu. Sicim gitgide boşanıyor, gemi hafif yana yatarak pupa gidiyordu.

İşte o zaman soba borusundan yapılan top, küçük çamların içinden patladı. Geminin yanına isabet eden taş, ona biraz daha hız vermiş, gemi büsbütün yan yatmış gidiyordu. Bir ikinci, bir üçüncü top patladı. Fakat isabet vaki olmadı. Tri-

5 Çok iğneli bir nevi olta.

fon şaşırmış, gemiyi geri çekmeye imkân bulamamıştı. Üçüncü topun sesinden sonra Trifon büsbütün şaşırmış, sicimi de elinden bırakmıştı.

Hrisopulos gemisi alabildiğine koşuyordu. Bu sırada on altı çocuk, aralarında motorlu sandallara, altın yıldızlı güvertelerinde yalancı insanlar bulunan kotralara sahip çocuklar da bulunan on altı çocuk, ellerindeki ve ceplerindeki taşlarla beraber fırladılar. Stelyanos Hrisopulos gemisini batırdılar.

Varlık, (61), 15 Ocak 1936

Meserret Oteli

İstasyona iki erkekle bir kadın indi. Yağmur çok şiddetli yağıyordu. Genç bir hamal, bu üç kişilik grubun eşyalarını yükledi. Kadın hamala:

— Meserret Oteli'ne, dedi.

Hamal:

— Meserret Oteli'ne mi? diye sordu. Bu soruşta, işitmekten değil, bir güzel sözü bir daha tekrarlatmak isteyen ace mi bir haletiruhiye var gibi idi. Kadının sesi, yağmurlu havanın içine daha madeni bir yağmur gibi düşmüştü. Erkekler, sessiz sedasız, ceketlerinin yakalarını kaldırmış, istasyon binasının içine doğru kaçıyorlardı. Genç kadınsa hamalın sorgusuna başıyla müsbet bir cevap verdikten sonra kırmızı muşambasını uçuran rüzgâra ve erkeklere doğru seğirtmekte idi. Birden geriye dönüp hamala:

— Çocuğum, dedi. Daha iyisi bize bir araba bulsan...

Arabaya birbirine sıkışarak yerleştiler. Hamal da eşyaları arabacının yanına birer birer koymuş; arabanın içine ve genç kadının bir erkek çocuk yüzü taşıyan kafasına dönmüş:

Uğurlar olsun, demişti. Allah rahatlık versin!

Erkekler ilk defa seyahate çıkınışlara mahsus acemilik ve sersemlikle dolu idiler. Kadın, hamala:

— Eyvallah, dedi.

Araba hareket etti. Hamalın elleri açık kalmıştı.

Araba çamurların içine daldı. Yolcular, uzakça şehre doğru çekip gittiler. Neden sonra kadının aklına geldi.

— Ah, dedi, ne eşeğim. Hamalın parasını vermeyi unuttum. Erkekler, kadın, “ne berbat bir hava,” demiş gibi kafalarını salladılar ve sersemliklerine daldılar. Arabacı atlarına homurdanıyordu. Geniş sırtında rüzgâr esiyordu.

Kadın müteessir, arabacının sırtındaki rüzgâra bakıyordu.

Birkaç defa ona seslenmek istedi. Fakat cesaret edemedi. Bu sırtın ötesinde göreceği iki haydut gözüyle karşılaşmak mümkündü. Bütün bu sırt ve arka, manzarasından gözünün önüne bir kürek mahkûmunun külrengi kafası, gözleri, katil hayatiyeti geleceğine emindi. Fakat birden kafasını ve kalbini dolduran bir cesaret veecessüs hamlesiyle:

— Arabacı, dedi.

Rüzgârlı, kalın geniş sırt ürpermişti. Ürpermişti ama yağmurlu, ıslak kafasını çevirmemişti.

Kadın ikinci defa seslendi. Bir kafa homurdanır gibi döndüğü zaman kadın; hayalde yaratılan şeylerin hakikatteki aykırılığıyla karşılaşmaların ahmaklığıyla mı susmuştu?

Şimdi güzel ve köylü bir çehre, on üç yaşında bir çocuk yüzü ona soruyordu:

— Ablacığım ne oldu? Bir şey mi unuttunuz?

— Hamalın parasını vermeyi unuttuk da...

— Zıyanı yok abla, ben dönüştü kendisine veririm.

Arabacı arabadan inmiş, bir başka arabacı yerine gelmiş gibi, aynı sırt manzarası kadının gözlerinde yeniden peyda oldu. Ve kadın hayaline, tekrar bir haydut çehresi mıhlayarak, kasabanın çamurlu, ıslak, ölü çarşılarını seyre daldı.

Meserret Otelı, kasabanın en güzel otelı idi. Erkekler, ace-miliklerini boyun bağlarını çıkarır gibi çıkarmışlar, otelciye isimlerini yazdırıyorlardı. Kadın, küçük salonu gözden geçirmekteydi. İsviçre’de, bir aile pansiyonunun şirin köşkünde, iki kış geçirmişti. Basit, kullanılmaya elverişli, çıplak denilecek kadar boş, fakat her şeyi tamam bir salondı. Anadolu’nun bu küçücük nahiyesinde bir İsviçre köyünün konforunu yaratan adamı görmek merakıyla; küçük bir masanın önünde, sandalyeye oturmadan, reverans eder gibi bükülmüş, yolcu kâğıtlarını dolduran otelciye:

— Bu otelin sahibi siz misiniz? diye sordu.

Genç adam kafasını kaldırmadan:

— Evet, benim, dedi.

Kadın evli misiniz diye sormak istiyor; bir Avrupalı kadın zevkiyle süslü ve muntazam salonu bu kafası tıraşlı adamın yapacağına inanmak istemiyor gibi duruyordu. Kadın bu suali her nedense sormadı.

Duvarda iki resim levhası vardı. Birisi bir bostan dolabının gölgesini ve şıkırtısını, kovaların akşam ışığıyla dolmuş parlıtısını bir fotoğraf hissizliği ve mevsukiyetiyle aksettiriyor. Bir diğeri, acemi fakat çok hassas bir fırçanın, çok çabuk kaçan bir hayali zapt etmek için baş döndürücü bir acele içinde çırpındığı bir genç kız portresi idi. Otelci ile işlerini bitiren erkekler de bu genç kız resminin önüne dikilmişlerdi. Bir tanesi bu portrenin üzerinde yaptığı tesiri ifade etmesini bilen bir çehre ile dalgın:

— Bu portrede, dedi, bir sürat var. Adeta ressam bu çehreyi yüz kilometre yapan bir trenin içinde geçerken durulmayan istasyonların birinde dikilmiş sıtmalı bir kız çocuk hayalini kafasında sonradan canlandırmış, büyütmüş de yapmışa benziyor.

Otelci de oraya bakıyordu. Gülümser gibi gözleri duvarda, resmi görmüyor, fakat o tarafa bakıyordu. Sessiz denilecek kadar haletiruhiyesizdi. Alışılan, özlenen bir çirkinliği, entelektüel bir yüzü vardı.

Mütevazı bir sesle:

— Hemşirem ölmeden birkaç saat evvel, dedi.

Hepsi tekrar gözlerini portreye çevirmişlerdi. Kadın, yüzünü dönmeden:

— Bu resmi siz yaptınız değil mi? dedi.

Erkekler otelcinin, “hayır ben yapmadım,” demesini bekliyorlar gibi bir hal almışlardı. Kadın sorduğu sorunun cevabını almış kadar müsterih bekliyordu.

Otelci ağır ve düşünceli:

— Hayır, dedi.

Sanki erkekler geniş bir nefes almışlardı. Kadın bu menfi cevaba hayret etmemişti. Otelci devam etti:

— Bizzat kendisi yapmış. Bir arkadaşı aynayı tutmuş. O kendi eliyle, işte resimdeki gibi gülümseyerek... Bizzat kendisi yapmış.

Kadın bildiğimiz kadınlardan olsaydı otelciye, bu portrenin hikâyesini ondan kopara kopara alabilirdi. Yüzü lakayt bir mana almıştı. Erkeklerin sarışınına döndü:

— Bana, dedi, bir cigara verir misiniz?

Otelci ağır ağır odadan çıktı. Birkaç saniye sonra tekrar içeriye girdi.

— Bir emriniz olursa, dedi, zili basarsınız. Garson size odalarınızı gösterir. Yatmadan evvel sıcak bir şey içmek arzu ederseniz size çay da hazırlayabilirim.

Otelcinin yüzü heyecanlıydı. Yüzlerce müşteriye yaptığı gibi, bir iskemlenin üstüne ters oturup gözleri görmeden resimde, hikâyesini anlatmayı gayri şuurî arzu ediyordu. Fakat kadın:

— Teşekkür ederiz. Evet yatmadan evvel bir çay içebiliriz. Çok teşekkür ederiz.

Otelci ikinci defa çıktıktan sonra kadın, yol arkadaşlarına İsviçre’de tanıdığı bu ressam kızın macerasını anlatmak istedi. Sonra bu âdi hikâyeyi anlatmış kadar yorgun ve mecalsiz, hatta yarı yolda öte tarafı dinlenilmeyeceğinden korkmuş gibi sustu. Ve ölmüş arkadaşının hatırasıyla uzun müddet gözleri portrede düşündü. Aynayı tutarken söylediklerini şimdi birer birer ses, ışık, rüzgâr ve yağmur arası bir sükûtle yeniden işitiyordu.

— İstasyonda genç bir hamal eşyanı alacak. Sana birkaç defa, kadın sesi işitmek için, bir sözü tekrarlayacak. Sen ona parayı vermeyi unutacaksın. Kocaman sırtlı bir arabacı döndüğü zaman, on üç yaşında bir köylü çocuğu yüzüyle karşılaşacaksın, sonra arabacı arabadan inmiş de, bir başkası yerine oturmuş gibi aynı sırt manzarası karşında peyda olacak. Kasabanın ölü çarşılarını seyre dalacaksın. Belki hava yağmurlu olacak. Sonra ağabeyim... Gözleri, özlenen ve alışılan çirkinliği, entelektüel siması. Bana söz... Muhakkak gidip bir gece bizim otelde yatacaksın değil mi?

Varlık, (45), 9 Mayıs 1935

*Bir Kıyının Dört Hikâyesi**

1 — Soğan kayığı:

Bir gün adanın sahiline bir soğan yüklü kayık gelip demirledi. Adanın muhtekir ve obur esnafı, bu kocaman kayıktaki bütün malı kaldıramayacaklarına müteessir kayığın demirlediği limanda kocaman adımlarla dolaşıp duruyorlardı. Bu esnaftan çok, kayık beni alakadar etmişti. Bilhassa bir kayıkçı: Genç, gürbüz bir köylü çocuğu idi. Şekilsiz, yahut şekilleri bozuk çıplak ayakları ile bu zengin adanın toprağına ayak basar basmaz bir vahşi hayvan siması almıştı. Oradan oraya aç ve çıplak gözleri ile dolaştı. Kadınların önünde şayanı hayret bir buruşukluk ve asabiyet kaplayan yüzü, kendi kadar genç adamların beyaz pantolonlarında ve mavi gömleklerinde enerjisini, asabiyetini kaybediyor, gözleri harekette renklerini birden durduruyor, sakın ve mahzun bakıyordu.

Belki çok kıskançtı. O kadar şaşırılmıştı ki, adeta, her sene uzak köylerinden bu adaya soğan getirdiğini unutmuştu. Hafızası o kadar daralmış, bir sene evvelini hatırlamıyor gibi idi. Halbuki, kendisine bir gün sorduğum zaman: “Biz bu adaya her sene geliriz,” demişti. Onun için dünya ne kadar çabuk değişiyordu. İlk gün benimle karşılaştığı zaman yine bomboş baktı. Sonra katiyen alakasızlığını dahi belli etmeksizin çekilip gitti. Fakat ben onunla uğraşmaya niyet etmiştim. Kayığın önü-

* Sait Faik, Yaşar Nabi'ye yazdığı 6 Kânun-ı evvel 1935 tarihli mektubunda, bu öykü için “Soğan Kayığı, Kediler, Çocuklar ve Ölü” başlığını önermiştir.

ne yüzükoyun yatardı. Artık hayret bile ifade etmeyen yüzüyle bakar dururdu.

Tombul beyaz kadınların yıkandığı sahilde bir gün soyunurken gördüm. Suya idmancı gençlerin yaptığı gibi balıklama atlamadı. Küpeşteden bırakılan bir kalas gibi istikametsiz ve biçimsiz düştü. Suyun yüzüne çıktığı zaman gülümsüyordu. Ben de soyunmuştum. Kendisine yetiştim. Kadınları gösterdi. Parmaklarını yaladı. Ve bir küçük kotra hızıyla uzaklaştı. O kadar güzel yüzüyordu ki, dikkati çekmekte gecikmedi. Yanık genç kızlar, tombul beyaz kadınlar aralarında genç bir sportmen yüzünün gezindiğini, bacaklarının arasından bir yılan gibi süzülüğünü fark edince fıkrıdaştılar. Çıgıllıklar kopardılar. Hatta birkaçı ona moda bir lisanla laf attılar. O mütemadiyen gülümsüyordu.

Sudan çıktıktan sonra aynı kadınların hiç ehemmiyet vermeden önünden geçtiklerini görünce, hatta kendisine bakmadıklarını fark edince; akşam olup elektrikler yandıktan sonra yanlarından denizde yaptığı gibi yılan kıvrımı ile geçtiği zaman yine aynı kadınların bu sefer çatık ve korkunç birer çehre ile kendi anlayabildiği bir lisanla küfrettiklerini işitince şaşırıldı. Üç gün bu böyle devam etti. Denizde aynı şaka, aynı cilve oluyor, kadınlar, bu genç sportmene hoş görünmek için her türlü müsamahayı gösteriyorlar, fakat gece olup ışıklar yanınca palasparelerin içindeki çocuğu tanıyamıyorlardı. O çocuk bu sırrı çözmeden günler geçti. Çocuk usandı. Bir gün kayığın kenarına oturmuş gördüm. Artık banyoya gitmiyordu. Elinde olta, balık tutmakla meşguldü. Hatta gelip geçenlere dönüp boş ve hayret dolu gözlerle bakmıyordu. Onu balıklar o kadar alaka etmişti ki, yüzü, oltadan kurtulan balıklara asabiyetle buruşuyordu; sonra oltanın ucunda çarpınan balığa gülümsüyordu.

Şimdi ahbap olmuş konuşuyorduk. Yine kadınları göstererek parmaklarını yalıyor, küçük, kesik boş cümlelerle konuşuyordu. Benimle kayıkçılar ve balıkçılar yanımızda iken konuşmuyordu. Bu beyaz pantolonlu, mavi gömleklili adamlarla, onların yanında konuşulamayacağını biliyordu. Buna mukabil benim de, beyaz pantolonlu, mavi gömleklili, spor ayakkabılı insanlarla konuşurken kendisiyle görüşemeyeceğimi kestiremiyordu. Bu

da onun için bir sır olup kaldı. Adanın muhtekir ve obur, dört beş aydır birbiriyle dargın esnafı barıştılar, birlik oldular ve soğanları paylaştılar. Soğan kayığı bir sabah, hareket için hazır buldum. Yelken serene çekilmişti. Filoka hazırды. Soğanların yerine safra makamında taşlar konmuştu. Kayık hareket edecekti. Ve soğan kayığı öğleye doğru başlayan poyrazla yelkenlerini şişirdi. Köylü çocuğundan bir selam bekledim, vermedi. Ve soğan kayığı ağır ağır uzaklaştı. Ben onun denizin üzerinde bir nokta gibi kalmasını beklemeden uzaklaştım.

2 — Kediler:

Kedilerle ahbablığım şu şekilde başladı.

Bir akşam rıhtım boyunda yalnızca geziniyordum. Kalabalıktı. Kızlar delikanlıların koluna girmişler, kızların kollarına girmediği gençler, gürültülü ve şarkılı erkeksiz kızlara laf atarak geçiyorlardı. Rıhtımın kenarında mehtaplı denize gözlerini dikmiş kediye görmüştüm. Fakat kediden çok insanlara baktığım için, bir zayıf kedinin denizin mehtaplı suratında ne düşündüğü ile alakadar değildim. Futbolcu gençlerden biri zebun kediye bir şut çekti. Kedinin denize doğru uçuşunu gördüm. Üç adım öteye düşmesiyle zıplaması bir oldu. Hayret içinde durakladım. Kedi ayaklarımın ucunda idi. Bir lastik top çevikliğiyle denizin yüzünden sıçrayıp ayaklarımın ucuna düşen kedi alakadar olunmayacak mahluk muydu? Bu harikulade aksülamelin, çevikliğin karşısında sporcu çocuk da hayret içinde kalmakla beraber bir ikinci defa kediye hücum etmek, istedi. Fakat kedi, ayaklarıma kafasını sıcak ve samimi hareketlerle sürüyordu. Sporcu gözlerime baktı, güldü. Fikrinden vazgeçti, arkadaşlarına iltihak etti. Ayaklarıma sürtünen hayvanı okşadım. O müsterih, rıhtımın kenarına çekildi. Tekrar denizi süzmeye başladı. Sonra rıhtımın cezirle suları çekilmiş kıyısına indi. Oradan bir kaplan hızıyla denize atıldı. Ağzında bir balıkla çıktı. Gözleri bende, homurdanarak yedi. Bana öyle geldi ki, elimi ağzındaki balığı almak için uzatsam kedi, yarı yarıya unuttuğu vahşetini, iptidai vahşetini, birdenbire denizin içine düşüp tekrar fırladığı andaki aksülamelle hatırlayacak ve belki de

benden bir parçayı, ağzındaki balığı yer gibi vahşetle yiyecekti. Onu sofrasında rahat bıraktım; çekildim.

Adanın kedileri zaten çoktu. Sonra, yazlığa gelenler küçük sepetlerin içinde, bazan torbalarla daha güzellerini, daha tom-bullarını getiriyorlardı. Sonra onlar, birbirlerini çayırların, ki-remitlerin üzerinde boğarak, ısırarak seviyorlardı. Yedi sekiz yavru evin içini doldurduğu zaman sokağa bırakılıyorlardı. Ba-zan büyük erkek kedilerin, küçük miniminileri acı seslerle ten-ha sokaklarda boğduklarını görürdüm. Sonra onlar da, açlıktan ve kocaman erkek kedilerin dişlerinden kurtulanlar da büyü-düler. Rıhtıma sıra sıra dizildiklerini görürdüm. Uzun geceler balık beklediler. Bazı dalgalı gecelerin sabahları, medle yüksel-miş ve şimdi sakinleşmiş suyun kenarında kedi leşleri buldum. Karınları büyümüş, çevikliklerini deniz dalgaları içinde eritmiş beyazlı siyahlılar, tekirler, mor ve hâlâ vahşi, tırmanamadıkları rıhtıma hafif hafif kafalarını ve sırtlarını vururlardı. Bu vakalar gece yarısından sonra olduğu için çok üzüldüm. Belki onla-rı kurtarmak mümkün olurdu. Adada kala kala miskin kasap kedileri ve pamuklar kaldı. Vahşi kedilerim birer birer ortadan çekildi. Veyahut çevikliklerini, vahşetlerini terk ederek her nevi sergüzeştten pençelerini çektiler.

3 — Çocuklar:

Yeni dostlar bulmakta gecikmedim.

Adanın çocukları akşamları etrafıma toplanıyorlar. Hepsi-ne birer cıgara veriyorum. Bütün dünyadan gizli cıgara içiyo-ruz. Onlar kuşlardan bahsediyorlar. Ökselerin balla yapıldığını anlatıyorlar. Hangi ağacın dallarına hangi kuşların konduğunu öğreniyorum. İspari balıklarının sazlıklarda yaşadıklarını, bar-bunyaların oltaya gelmediklerini, balıkçılar şahının dokuz kat olta ile on iki kiloluk balık çıkardığını biliyorum. Karşı boş ve sarp kayalı adanın kıyılarında balıkçıların ağlarını parçalayan, dalyanları bozan, ihtiyar balıkçıları kapan bir ejderhanın hikâ-yesini yanakları şiş, kara gözlü, tombul, su buharı gibi ılık ve temiz, tombulluğu nisbetinde saf ve saflığı kadar hassas, derisi

tuzlu bir balıkçı çocuk bana anlattı. Yalnız bana anlattı. Öteki arkadaşları, onunla eğleniyorlar. İki parmağıyla yanağının üstünde trampet çaldığı zaman geçtikten sonra arkasından yalnız ben “davulcu” diye bağırmadığım için ejderhanın hikâyesini yalnız bana anlatıyor. Ben sakın, onun kadar inanmış, ejderhanın tasvirini dinliyorum: Gözleri sırtında, kocaman projektör gibi parlak, uzun ayı tüyü gibi sert tüyleri var. Ağzı bir kuyu ağzı gibi.

4 — *Ve Ölü:*

Geçenlerde erkenden evden çıktım. Küçük balıkçıya rastladım. Rengi uçuktu. Tırnaklarından saçlarına kadar güneş ve deniz içinde gelişmişti. Balıklar ve yosunlar kadar denizin tadını çıkarıyordu. Kim bilir belki bu poyrazın sertliği ve kapalı gökyüzü onun rengini uçurmuştu. Yoksa solacak insan mıydı? Beni görünce gülümsedi. Bir lengerin içinde götürdüğü kırlangıç balıklarını kilisenin kenarına bıraktı.

— Ölü var, dedi. Balıkçı ölüsü. Orada rıhtımın nihayetinde. Git de gör, Ejderhanın marifeti.

Gittim, gördüm. Ölü, orada yeşil çakılların üzerinde idi. Daha polisler gelmemişti. Yüzünü daha görmemişim. Ayakları ve bedeni bir mankene, bir korkuluğa benziyordu. Yüzünü tarif edeceğim:

Sağlam dişler, dökülen yanak etlerinden fışkırmış. Çene poyrazın köpüklerine gülüyor, oynuyordu. Çene etleri bembeyaz dökülmeye hazır gibi idi. Beş on günlük bir balıkçı sakalı bu beyaz etlerin üzerinde küçük sinekler gibi kaçışıyor ve tekrar toplanıyorlardı. En korkunç yeri göz çukurlarıydı. Dipleri hâlâ pembemsi idi. Gözün birisi yoktu. Ötekisi, bembeyaz bir iplikle dışarıya uğramış, sallanıyor, hâlâ uzak dalgalara ve zaman zaman derinlere bakıyordu. Ölünün karşısındakiler sararmışlardı. İşte konuşulanlar:

— Ben artık yemek yiyemem. Müthiş!

— Kimdir acaba? Çok korkunç.

— Pek ihtiyar da değil. Hakikaten korkunç.

— Parmağında altın halka var.

Sonra duruyorlar, tekrar konuşmaya başlıyorlardı. Yalnız, bir kadın ölünün yanına kadar sokulmaya cesaret etti, baktı. Gülümsedi. Kadını tanıyordum. Bana doğru döndü:

— Dedikleri kadar korkunç bir şey görmüyorum.

— Sahi mi, dedim. Görmüyor musunuz? Kadının en sevgili ölülerini gömmüş, ihtiyar ve sağlamdı. Bir sırdaş bulmuş gibi koluma girdi.

— Eğer her yerde hazır ve nazır birisi varsa o zaman korkunç, dedi. Ben ona inanmıyorum. O benim elimden neler aldı. O hazır ve nazır.

Sonra sustu. Gözü yaşardı. Bir meçhul balıkçı ölüsüne iki damla yaş döktü.

Kadından ayrılmıştım. Ayaklarım beni yine ölüye doğru götürüyordu. Ölünün başı büsbütün kalabalıklaşmıştı. Polisler de halkın arasına karışmış, geziniyorlardı. Bir lahza, ölünün de yanımızda olduğunu düşündüm. Hepimiz, sırtımızda ve elbisemizin altında, gözlerimizin içinde bir müstakbel ölü gezdirmiyor muyduk? Bir zaman için kendi ölüsünü görebilecek, seyredebilecek bir yaradılıştaki olsaydı da bu ölü kalkıp ölüsüne baksaydı, herkes gibi biraz sararacak ve etrafındakilere:

— Bugün yemek yiyemeyeceğim, diyecekti.

Varlık, (62), 1 Şubat 1936

Babamın İkinci Evi

Mutfağında kızarmış ördek, suyuna bulgur ve irmik helvası hazırlanmış köy evine niçin gittiğimizi o gün bilmiyordum. Bugün dertli ve kimsesiz, otelin penceresinden geçen tramvaylara bakarken, niçin bu köy evine bir akşamüstü sessiz sedasız, bekleniyormuşuz gibi indiğimizin sebebini söylemeyeceğim.

Akşam ezanı daha öbür köyde okunmuştu. Atlarımıza biraz su vermiştik. Babam şehirden çikalıberi somurtmuştu. Bir taraftan bulutlu gök, diğer taraftan yolun tozları ve hendekleri sınırlarını adamakıllı germiş olacaktı. Bir kelime söylesem belki geriye dönecektik. Kazanın sessiz, köpek sesleri dolu sokaklarını tekrardan dört nala geçeceğiz, atlar ahıra bağlanacak, o belediye kıraathanasına, ben odama kapanacağım. İyisi mi ses çıkarmamak hayırlıydı. Ben de somurttum. Yalnız bir iki defa dalgınlığımdan atım sürçtü: Babamın kirpiklerinin rüzgârlandığına dikkat edebildim. Gözlerini çevirmedi bile. Çünkü ekseriya, bu gibi hallerde göz göze geldiğimiz zaman kendini tutamaz suni ve alaycı bir gülümseme dudağını kenetlerdi. Kendi atı hiç sürçmezdi. Dediğim köy evine vardığımız zaman atlarımızı ufak, oya gibi bir köy çocuğu aldı. Kasketinin kenarına sokulmuş karanfile baktığımı sandığı için çiçeği bana verdi. Halbuki ben onun, ıslak saman rengindeki gözlerine, yüzünün aynı renkteki derisine bakmıştım. Kim bilir karanfili bana, belki de onları veremeyeceği için vermişti. Bu arada babam arkasını dönmüştü. Verilen çiçeği önce kokladım. Sonra, kasketimle kulağımın arasına yerleştirirken babamı bana bakar buldum. Gül-

medi. Ciddi de değildi. Yüzü ifadesiz, mümkün olduğu kadar saçma ve sakindi. Kızardım sanırım. Bir hint horozuna gözlerimi dikmişim. Kırmızı ve tüysüz boynuyla bu yarı karanlıkta ne kadar cüsseli, iri şeydi. Ne kuvvetli olsa gerekti.

Babam, “hadi sersem”, diye mırıldandı.

Biz evden içeri girerken; çocuk etrafımızda ağır ağır atları gezdiriyordu.

Köy evinin içine ayak basar basmaz elbette, bir saman ve hafif tezek kokusu duyulur. Biraz daha yaklaşıncaya yayıkların bulunduğu yerden eskimiş bir ayran kokusu da burnumuza çarpacaktır. Dört beş ayak bir merdiven çıktık. Tahtaboş, muallim kürsüsüne, daha doğrusu millet bayramlarında uluorta söz söyleyen hatipler için yapılmış kürsülere benzeyen bir yerde, bir kadın namaz kılıyordu. Babam bu kürsünün beşinci ayağında, ben üçüncüsünde bir müddet bekledik. Ayakkabılarımızı ev kapısının dışında bıraktığımız için yün çoraplarımız evin içinde ufak bir gürültü bile yapmamış olacağını tahmin ediyordum. Öyle ki kadın, son rekâtı bitirip selam verirken bizi görüverecek; bu yarı karanlıkta, babamın zaten heyulai hali gölgelerle büyüdüğü, esatirleştiği için çığlık çığlığa köyü ayaklandıracak sanmışım. Hiç de böyle olmadı. Kadının sağ tarafında olduğumuz için ilk selam verişinde bizi gördü. Ben evvela ihtiyar kadının dudaklarına baktım. Sakin kıpırdaşlırlarken gözlerini gördüm. Bu arada çıkık şakak kemiklerini fark edebildim. Başını öbür tarafa çevirirken kalbimden de bir muhabbet gelip geçiverdi; rüzgâr gibi esiverdi. Başörtüsünü koklayabilseydim, dedim. Beyaz tülbentlendi. Nineminki gibi. Bu sefer ana, şefkat dolu başını tekrar bize çevirdi. Karşı tarafta bir kapıyı aynı müşfik başla işaret ederek:

— Ömer Ağa, dedi. Fatma içerde, girsenize.

Babam:

— Gireriz, dedi. Sen nasılsın? İyisin ya nine.

Kadın başını salladı, biz karşı odaya yollandık. Orada genç bir kadın vardı. Akşama karşı türkü söylüyordu. Biz girince ayağa kalktı, gülümsedi.

Odanın içini köhnemiş bir meyve kokusu sarmıştı. Yerdeki Kocaeli kilimi ıslak bir kırmızı renkle, gaz lambasının altında, acayip bir reçel gibi kaynıyordu.

Bu esrarengiz seyahat, beni tecessüsten tecessüse attığı için her şeye dikkat etmeye çalışırken, babam birdenbire bana döndü. Daha genç kadının selamını iade etmeden:

— Hadi oğul, git, dedi. Emin'e yardım et. Atları iştenden ahıra sokmayın ha...

Atlar işemişler, ahıra girmişlerdi. Önlerine kuru ot yığılmıştı. Ahırın eşiğine de Emin oturmuştu. Elinde çakı, bir dal soyuyordu. Yanı başına oturdum. Yüzüme bakmadı. Elindeki sopayı bana söyleyecek bir söz bulmak için, sinirli sinirli çakısıyla kertiklediğini fark ediyordum. Gözüm, elindeki dalda...

— Ne dalı o? dedim.

Bir müddet cevap vermedi. Elini kesmişti. Bir kedi dili kadar keskin, sivri, pembe diliyle parmağını uzun zaman yaladı. Sonra kızılık rengindeki dudakları arasından:

— Kızılık, dedi.

Konuşmadık. Bu taze, su kenarında yaz sıcağı kadar ılık çocuk, bana gösterdiği ilk aşinalıktan çoktan pişman olmuşa benzer gibiydi. Evden kalınca bir kadın sesi bizi çağırdı. Kızarmış ördek, suyuna bulgur ve irmik helvası yedik. Sofra tahtadan bir yer sofrasıydı. Peşkirler, kalın bezdendi. Tahta kaşıklar vardı. Babama ve bana çatal da koymuşlardı. Geçenlerde, ay ışığında mısır tarlasında domuzlarla acayip, korkunç bir saklambaç oynanmıştı. Emin kadar bir çocuğu, domuz göbeğinden ikiye biçivermişti. İhtiyar kadın bu hikâyeyi ağır ağır, uzun uzun anlattı. Vakanın kimlerin tarlasında geçtiğini, çocuğun kim olduğunu, avcılarını isimleriyle birer birer anıyordu. Babam, hepsini tanıdığını anlatan bir yüz takınmıştı. Emin hep bana bakıyordu. Biz üç erkek ve ihtiyar kadın yemek yiyorduk. Genç kadın hizmet ediyordu. Yalnız avuçlarındaki kınayı, sahanları sofraya koyarken görebiliyordum. Yemeği ihtiyarın namaz kıldığı yerde yedik. Yemekten sonra evin üst katında ocaklı bir odaya çıktık. Emin ocağı yaktı. Bir siyah koyun pöstekisinin üzerine diz çöktü. Bir müddet sonra da boylu boyunca oraya uzanıverdi. Boyu koyun pöstekisini ancak aşırıyordu.

İhtiyar kadın da minderin üzerinde uyuklamaktaydı. Ben onun yanı başındaydım. Elim elindeydi. Uyku sâri bir hastalık gibi bu elden bana geçiyor, gözlerim kapanıyordu. Elimi ihtiyar

kadının kuzu, mazlum elinden kurtardım. Biraz uzağa, Emin'in pöstekisine doğru uzattım.

Bu sırada babamla genç kadın sedirin üzerindeydiler. Babamın cıgarası, esrarengiz ışıklar ve dumanlarla alevleniyordu. Düşünlerden, genç kızlardan, delikanlılardan bahsediyorlardı. Emin'in yüzünde ocakta kor olmuş dökülen bir odunun çıtırtısı çiçeklendi. Uyudum.

Uyandırıldığım zaman tanyeri ağarıyordu. Kasabaya, babamın içgüveysi girdiği zengin evine doğru yol alırken taze manda sütünün kokusu sıcak buharı, hâlâ sabah sisiyle ürpermiş, yüzümün üstünde, hâlâ ihtiyar kadının dudakları alnımda, hâlâ kardeşim Emin'in kalın parmakları parmaklarımın içinde sabittiler.

Bu hissi uzun müddet, alaminüt fotoğrafçıların çıkarttığı kartlar gibi muhafaza ettim. Sonra sarardılar, belirsizleştiler.

Varlık, (43), 15 Nisan 1935

Kurun, 10 Nisan 1936

İpekli Mendil

İpek fabrikasının geniş cephesi ayla ışıldadı. Kapının önünden birkaç kişi acele acele geçtiler. Ben isteksiz, nereye gideceği meçhul adımlarla yürürken kapıcı, arkamdan seslendi:

— Nereye?

— Şöyle bir gezineyim, dedim.

— Cambaza gitmiyor musun?

Cevap vermediğimi görünce ilave etti:

— Herkes gidiyor. Bursa'ya daha böylesi gelmemiş.

— Hiç niyetim yok, dedim.

Yalvardı, yalvardı, beni, fabrikayı beklemeye razı etti. Biraz oturdum, bir cıgara içtim, bir türkü söyledim. Sonra canım sıkıldı. Ne etsem dedim, kalktım, kapıcı odasındaki çivili bastonu aldım, fabrikayı dolaşmaya çıktım.

Kızların çalıştığı kozahaneyi geçer geçmez bir pıtırtı işittim. Cebimdeki elektrik fenerini yaktım. Etrafı taradım. Fenerin uzanan gür ışığında kaçmaya çabalayan iki çıplak ayak gözük-tü. Arkasından seğirttim, kaçıyı yakaladım.

Kapıcı odasına hırsızla beraber girdik. Kapıcının sarı ışıklı fenerini yaktım.

Ay bu ne küçük hırsızdı böyle! Ellerimin içinde kırarcasına sıkışım eli ufacık. Gözleri pırıl pırıl.

Neden sonra gülmek için, hem de katıla katıla gülmek için ellerini bıraktım.

Bu sefer küçükçük bir çakı ile üzerime hücum etti. Ve çapkın beni küçük parmağımdan yaraladı. Sımsıkı yakaladım keratayı.

Ceplerini aradım. Bir parça kaçak tütün ve yine aynı sıfatlı bir iki cıgara kâğıdı, temizce bir mendil buldum. Kanayan parmağıma onun kaçak tütününden bastım; mendili yırttım ve elimi ona bağlattım. Kalan tütünle de iki kalın cıgara sardık, ahbağça konuştuk.

On beş yaşında vardı. Hani böyle şey âdeti değildi ama gençlik işte! Birisi ondan ipekli mendil istemişti, hani canım anlarsın ya, âşıklısı, sevdalısı, komşu kızı işte! Para da yok ki gidip çarşıdan alsın. Düşünmüş taşınmış aklına bu çare gelmiş. Ben:

— Peki, dedim, imalâthane bu tarafta sen aksi tarafta ne arıyordun?

Güldü. İmalathanenin nerede olduğunu o ne bilecekti.

Birer de benim köylü cıgarasından yaktık, iyice ahbap olmuştuk.

Halis Bursalı'ydı, doğma büyüme. İstanbul'a değil Mudanya'ya bile koca ömründe –bunu söylerken yüzünü görseydiniz– bir defacık inmişti.

Emir Sultan'da, ay ışığında, kızak kaydığımız zamanlar benim de aynı bu tonda, bu kıvamda arkadaşlarım olmuştu.

Eminim ki bunun da onlar gibi uzaktan sesini duyduğum Gökdere'nin havuzlarında derisi karardı. Biliyorum ki, mevsim mevsim meyveler kabuğunun rengini alıyor.

Baktım, yeşil üst kabuğu düşmüş bir ceviz esmerliğiyle esmerdi. Yine bir taze ceviz beyazlığıyla beyaz ve gevrek dişleri vardı. Ben bilirim, yazın başlangıcından ta ceviz mevsimine kadar Bursa çocuklarının yalnız elleri erik ve şeftali, yalnız çizgili mintanlarının kopmuş düğmelerinden gözükken göğüsleri fındık yaprağı kokar. O sırada kapıcının saati on ikiyi çaldı. Nerede ise cambaz bitecekti.

— Kaçayım, dedi.

Onu ipekli mendili vermeden gönderdiğime müteessir düşünürken dışarıda bir gürültü ile silkindim. Kapıcı söylene söylene odadan içeri giriyordu. Arkasından da hırsız...

Bu sefer ben kulaklarını çektim. Kapıcı çıplak tabanlarını ince bir söğüt dalıyla epey haşladı. Bereket patron orada yoktu. Yoksa vallah onu polise verirdi. "Bu yaşta bir çocuk hırsız! Efendim, hapishanede yatsın da akıllansın," diyerek.

Çok korkuttuk, ağlamadı. Gözleri ağlamaya hazır çocukla-

rın gözlerine döndü ama, dudaklarında ufacık bir titreme gözükmedi ve kaşları sabit, kararlı hallerini hiç bozmadılar. Yalnız biraz rüzgârlıydılar.

Bırakınca azat edilmiş bir kırlangıç gibi fırladı. Ay ışığını ve mısır tarlasını keskin bir kanat gibi sıyrarak kaçtı gitti.

* * *

Ben o zamanlar malların istif edildiği imalathanenin üstündeki bölmede yatardım. Odam ne güzeldi. Hele mehtaplı gecelerde ne şirin olurdu.

Tam pencereye yakın bir dut ağacı vardı. Ay ışığı dut yapraklarından süzülür, odaya pare pare dökülürdü. Aşağı yukarı yaz kış pencereyi açık bırakırdım. Ne serin, ne tuhaf rüzgârlar eserdi. Vapurlarda da çalıştığım için rüzgârları kokularından lodos, poyraz, karayel, günbatısı diye tefrik eder, tanırdım. Ne rüzgârlar battaniyemin üzerinden acayip birer rüya gibi gelip geçtiler.

Uykum çok hafiftir. Sabaha yakındı. Dışardan bir gürültü geliyordu. Adeta dut ağacında birisi vardı. Korkmuşum ki kalkamadım, bağıramadım. Tam bu sırada da pencerede bir hayal belirdi.

O'ydü, yavaşça pencereden sıyrıldı. Benim önümden geçerken gözlerimi kapadım, dolapları karıştırdı. İstifleri uzun müddet alan talan etti. Sesimi çıkarmadım. Doğrusu bu cesarete karşı bütün malı alıp gitseydi sesimi çıkarmayacaktım. Yarın patron:

— Ulan üstüne ölü toprağı mı serpilmişti, hayvan, diye kıçıma bir tekme, beni kovacağını bildiğim halde gık demedim.

Halbuki o, yine geldiği gibi bomboş, sessiz sedasız pencereden sıyrılıp gitti. Bu anda da bir dal çıtırtısı işittim. Düşmüştü. Aşağıya indiğim zaman başına kapıcı ile beraber birkaç kişi birikmişlerdi.

Ölmek üzereydi. Sımsıkı kapalı yumruğunu kapıcı açtı. Bu avucun içinden bir ipekli mendil su gibi fıskırdı.

Ya... İyi, halis ipekli mendiller hep böyledir. Avucunun içinde istediğin kadar sıkar, buruşturursun; sonra avuç açıldı mı insanın elinden su gibi fıskırır.

Varlık, (19), 15 Nisan 1934

Kıskançlık

Köyün civarını, çiçek açmış şeftalilerin dibinde derileri pul pul çobanlarla dinlenerek, ekseriya, bahar güneşine sarılıp yürüyerek dolaştım.

Dağlara türkü söyleyen ufacık çobana:

— Karnım aç, yavru, dedim.

Dağarcığından kumlu köy ekmeği ve suyu seli kaçmış Mihaliç peyniri çıkarıp verdi. Pınar buldum, su içtim.

Köye akşama doğru ancak varabildim. Meydandan geçen ağalar el ettiler.

— Muallim Efendi, dediler. Bir çayımızı da içmen mi?

— İçeriz be ağa, dedik.

Arkalıksız ufak iskemleye çöktük. Ağalar:

— Eee... dediler. Yoruldun zaar. Koca cumayı dağda bayırda ne diye geçirirsin anlamayız. Sizin sırrınıza akıl ermez ki. Biz eski zaman insanı ne anlarız yenilerin keyfinden, eğlencesinden.

— Ağalar be, dedim. Siz her gün dağda bayırdasınız. Ben, çocuklarla şu kümes gibi yerde pinekliyorum. Bir cumayı da sizin gibi geçirsem çok mu?

Sustular. Biraz sonra:

— Eh, dedim. Size doyum olmaz.

Ağalardan hangisinin çay paramı vereceğini bilemediğim, aralarında bu şerefi paylaşamayacaklarını tahmin ettiğim için iki kuruşu fincanın kenarına bıraktım.

— Olmaz... Olmaz... diye bağıştılar. Biz çağırdıktı.

— Ziyanı yok, dedim. Ben de sizi çağırırsam, siz de kendi paranızı verirsiniz.

Hay köftehor hay! dediler. Akıllı be bu muallim efendi!

Eve varınca karım Fadime kapıyı açar. Tatlı tatlı güler. Bu kızı sevmiyorum ama hoşuma gidiyor. Elin fakir çocuğuna fakir Fadime'yi ağalar zorla nikâh ediverdiler.

— Kızın da sende gözü var. Eh diyiver işte.

Bir gün deyiyordum. Akşama Fadime geliverdi. Bir kuzu, iki bakır mangal, dört tencere, bir sini, iki şilte, beş altı yastık ve yorgan yüzü de beraber getirdi. Konu komşu:

— Muallimin evi tamtakırdı, dediler. Bereket Fadime'ye, şanlı şerefli oldu.

Fadime'ye gel, dedim, geldi. Git dedim, gitti. Ne yalan söyleyeyim beni hiç rahatsız etmedi. Bazı korkunç geceler, insanlığımın bütün iştihasıyla ona sarıldım da.. Öptüm de.

Fakat sonraları düşünüp taşındım. Fadime'yi kendime eş bulmadım. Kendi kendime sana arkadaş lazım, karının ne lüzumu vardı ki. Başkalarının çocuklarını sevmesini bildikten sonra kendi çocuğun olsun diye heveslenmekliğin budalalığından geliyor. Mesela şimdi koskoca koç olan Fadime'nin gelinlik kuzusunu her akşam dağdan getiren esmer, güzel delikanlı çoban Fadime için ne biçilmiş kaftandı. Ne güzel eş olurlardı. Onları bir şair görse ne şiirler yazmazdı. Biraz evvel kahve önünde otururken geçtiğini gördüğüm çoban Hüsrev'in tedaisiyle böylece düşünüp yol alıyordum.

Evin arkasında üç dört dönümlük bir bahçemiz vardır. Çitlen, her akşam yaptığım gibi, mektepten kalmış bir spor aşkıyla atladım. Çimenlerin üstüne akşam gölgeleri dolmuştu. Otlar kopkoyu, İstanbul kızlarının yeşil gözleri gibi derin bir renk almışlardı. Gölgelere çarpmamak için mi ihtiyatla yürüyordum nedir, birden durakladım. Hemen hemen kulağımın dibinden Hüsrev'in sesi geliyordu. Fındıkların dibindeydiler. Yapraklar, kafalarını örtüyordu.

Fadime acayip, şimdiye kadar hiç farkına varmadığım bir lirizmle:

— Koca Hüsrev, diyordu. Delikanlı oldun, gittin be. Eh karagöz iyi döğüşüyor mu, bakalım?

— Sorma Fadime. Geçen gün Celil ağanın kara koçunu bir altüst etti, görseydin. Celil'in koçu bir kaçıyordu ki.

— Kaçirtir karagözüm, kaçirtir!..

Yapraklar kafalarını örtüyordu. Koç ortada, parlak, yağlı boynuzlarıyla gölgelerin içinde heybetli bir Satir olmuştu.

Yaprakları ayırarak yaklaştım. Hüsrev, Fadime'nin elini tutmuştu. Beni görünce çekmedi. Filozoflaşarak içimden:

"17 yaşında bir erkek çocuk on yedi yaşında bir kız çocuğunun elini tutarsa, 35 yaşındaki erkek 17 yaşındaki kızın kocası da olsa şaşmamalıdır," dedim.

— Merhaba oğul, Fadime nasılsın? dedim. Koçu biraz sevdim, yürüdüm. İçim ezikti, yüreğimde bir bulantı vardı. Buna rağmen yaprakların arasında konuşmalarına devam eden iki mahlukun cümbüşünden aldığım bir buruk lezzetle, ıslık çalarak kitaplarımın arasına atıldım.

Fadime, neden sonra, odaya ayak parmaklarının ucuna basarak girdi. Kınalı ellerini ovuşturarak:

— Yemek hazır ağa, dedi.

— Hiç iştahım yok Fadimecik, dedim. Sen otur ye, ben yarken kendim bir şeyler bulur, yerim.

Varlık, (22), 1 Haziran 1934

Bohça

Evimize ilk geldiği akşamı pekâlâ hatırlıyorum:

Ben, bizim dut ağacının dibinde mahalle çocuklarına o günkü oynadığımız oyundan, sudan ve su kenarından bahsetmekteydim. Bütün heyecanım üzerimdeydi. Bu yüzmek bilmeyen gruba, nasıl yüzmek öğrendiğimi o kadar hararetle anlatıyordum ki çocuklar en küçük bir kıpırtı yapamıyorlardı. Bütün sualleri gözlerine birikmişti. Heyecanıyla beraber artan sürati intikalimle bana ne sorulmak icap ettiğini derhal anlıyor, arkadaşlarıma bir kelime söyletmiyordum.

Evimizin bahçemize açılan kapısından gözüktüğü ve beni çağırdığı zaman, onu ilk defa görmekten doğan hayretimi hiç belli etmeden devam ettim:

— Artık ayağım yerden kesilmişti. Su yutmaya da başlamıştım. Ama aklıma hiç korku gelmedi. Ne yapacağımı düşünüyordum.

— Küçük bey, anneniz sizi istiyor.

Bu cümleyi o söylemişti.

— Geliyorum, dedim.

Ve arkadaşlarıma tam boğulmama az kalmışken, birkaç saniyede nasıl yüzmek öğrendiğimi anlatmaya devam ettim.

Neden sonra arkadaşlarım gitmiş; ben evin bahçe kapısına doğrulmuştum. O, hâlâ kapının önünde beni bekliyordu. Bana bakmıyordu. Gözleri ayva ağacında öten bir saka kuşundaydı.

— Bülbül mü? dedi.

— Yok kız, dedim, saka.

Anlamamazlığa vurdu. Bir mahalle şivesiyle:

— Hadi ordan, dedi. Saka biraz evvel geçti.

— Sus kız, dedim, terbiyesiz, ben öyle şakaları sevmem.

Mahzun gözleriyle bana uzun zaman baktı. Mutfağı ben önde o arkada geçtik. Ona, evimize niçin geldiğini sormak işkencesini de yaptım. O şöyle bir cevap vermişti:

— Ben eskiden Binbaşı Hidayet Bey'in evinde besleme idim.

Ben ne hain bir burjuva çocuğu idim, bilmezsiniz. Ona ne eziyetler etmedim. Esmer teninde yer yer çürükler peyda oldu; yaralar açıldı. Küçük, şekilleri bozulmuş ellerinin yukarısındaki narin ve mor damarları okunan bileklerine ne tırnak yaraları açmadım.

Bütün işkencelerime, eziyetlerime rağmen yine benimle labali oluyordu. O zaman suratına tükürür, o zaman tokatlardım.

Nüfus kâğıtlarına göre resmen benden bir yaş büyüktü. İkimiz de bir çocuk cılızlığı içinde afacan ve ele avuca sığmazdık.

O, siyah fistanının göğsünde, daha doğrusu uzun ve kemiksiz boynuna çok yakın bir yerinde, bir kırmızı turp kadar büyük memeleri, güneşten uçları sararmış saçları, yüzünün esmerliğine nazaran fevkalade beyaz, muntazam çıplak ayakları ile bir kış gecesi rüyama girdi. Rüyamda o zamanlar dedeme, sonraları Nurbaba ve şimdi Noel Baba'ya benzettiğim bir adam, elimden tutarak onun elini avucuma koymuştu.

— Sakın demişti, kavga etmeyin.

Ve o ihtiyar gür kaşlarını alt kirpiklerine kadar eğerek çatmıştı. Ondan sonra kavga etmemiştik. Bu kavga etmeyişin rüyada vaki bir hadise olduğunu işaret etmek lazım. Evet bu bir rüya idi. Şöylece devam etti:

Dut ağacının dibinde el ele idik. Saka kuşu ötede, ayva ağacında ötüyordu. Gökte büyük büyük yıldızlar vardı. Bir göl kenarında sazlı ve çakıllı bir koy kadar kocaman bir ay, ufkun bir köşesini doldurmuştu. Biz bu göl kenarına benzeyen aya doğru yürüyorduk.

Rüyamın bu kadarını hatırlayabiliyorum. Bir yemiş yemeden evvel alınan ihtisaslar, onu yedikten sonra alınan lezzetten

daha berrak ve vazıhtırlar. Ben de, rüyamın nihayetinde acayip, cennetten insanları kovduran acayip, bir yemiş yediğimi hayal meyal hatırlıyorum.

Ertesi sabah, hakikat güneşle beraber doğdu. Yüzümü, bahçe çeşmesinin musluğundaki buzları kırıp bol su ile yıkamıştım. Fakat hâlâ rüyamın içinde yürüyen bir halim vardı.

Ona evin taşlığında rastladım. Sağ elinde ayakkabı bezini tutuyordu. Yüzünü daha yıkamamış gibiydi. Badem gözleri şişkindi. Boynunda pire yeniklerini andıran benekler vardı.

O ayakkabılarımı silerken eğilmiştim. Ağzım şimdiye kadar duymadığım bir iştiha ve bambaşka bir hasretle saçlarına dokundu. Kafasından bir iki tel saç kopardım. Yolda hâlâ rüyamın içinde gibi mektebe giderken bu saçları tetkik ettim. Yarısı simsiyah, öteki yarısının ılık ve sarı bir rengi vardı.

Onunla konuşmalarımız hep şöyle olurdu:

— Kız, potinlerimi silmemişsin?

— Vallahi sildim, küçük bey.

— Silmemişsin diyorum sana!

Ellerimde yarısı siyah, öteki yarısı ılık sarı saçları kalırdı. Olduğu yere büzülürdü. Hıçkırksız ve sessiz ağlardı. O ağladıkça ben sinirlenirdim.

— Kız bu defteri sen mi yırttın?

— Vallahi, ben yırtmadım küçük bey.

— Sen yırttın diyorum sana!

Bir ikinci defa ben yırtmadım, diyemezdi.

— Kız gene mi çantamı karıştırdın?

— Kitabınızın resimlerine baktımdı küçük bey!

— Ne diye bakıyorsun?

— Hoşuma gidiyor.

Ona şu aşağıya yazacağım cümleyi bir gün, yukarıki hoşuma gidiyor cevabını aldıktan sonra, söylemek istemişim. Unutmadım, aşağı yukarı şöyle idi: “Kız sen de benim hoşuma gidiyorsun. Hem de her gün yiyip sana vermediğim, çok sevdiğim şamfıstıklarından daha çok. Ama ben, hoşuma gidiyor diye, seni kabuklarından sıyrıp şamfıstığı gibi yeşil ve tatlı içini yiyor muyum?..”

— Kız!

— Ne var küçük bey?

— Hiç...

— Küçük bey!

— Ne var kız?

— Hiç...

Yan yana dut ağacının dibinde idik. Şu yukarıda cevapları hiç olan konuşmayı yapmadık. Fakat bu şekilde çoktan konuşmuşa benzer bir halimiz vardı. Kafası dizimde idi, kokusu burnumda ve annem bizi bu şekilde yakaladığı zaman bir yaz öğlesi idi. Ben, bahçe kapısından sokağa fırlayıp su kenarına kaçmış, akşama kadar ılık sudan çıkmamıştım. Akşam olunca yine arka bahçede mahalle çocuklarıyla toplanmıştık. Bütün heyecanım sönmüş gibiydi. Arkadaşlarımı dinler gibi yapıyordum. Fakat her an evin bahçeye açılan kapısına bakıyordum. Gelip beni çağırmadı. Nihayet çocuklar gitti. Ben eve doğru yürüdüm. O mutfakta da yoktu.

Bohçasını sandık odasının bir köşeciğinde olduğunu evde herkes bilirdi. Evde bir şey kaybolduğu zaman, evvela gizlice bu üzeri kırmızı, beyaz, sarı, lacivert yamalı bohça aranırdı.

Aradığım bohçayı sandık odasının naftalin kokan köşesinde bulamadım.

Varlık, (37), 15 Ocak 1935

Orman ve Ev

Haleplizadelerin ormanı “Dokurcun suyu”nun buz gibi sularından aldığı kuvvetle büyüyen levent kavaklardan başlar; sırasıyla meşe, ayva, köknar ve çamlarla biterdi. Tam 1400 metreye çıkan bir dağın tepesindeki kırmızı derili kayalara varınca ya kadar bu orman bir denizdi. Kavakların tepesinde sergüzeşt arayan köy çocukları, bir transatlantiğin yolcuları yere baktıkları zaman sığ ve berrak denizlerde derinliğin acayip renk ve balıklarını, ziyanın suyun içinde yaptığı helezonları nasıl seyredelerse Dokurcun suyunu ve çimenleri kavakların tepesinden öylece seyrederdiler. Ata biner gibi bindikleri bir daldan ayaklarını salladıkları zaman Dokurcun suyu kabarmış ve onların çıplak ayaklarına kadar çıkmış sanırlardı. Onların bazan bu mevhum suya balıklama atlayacaklarını zanneden avare ve tarlasız köylüler korkarlardı.

Haleplizadelerin ormanı hakikaten bir denizdi. Bu denizin sathı kavakların tepesine çıkmış kel çoban çocuklarının ayaz kafalarından bir iki metre daha yükselirdi. Sonra oradan bir tek dalga halinde ta 1400 metrenin kızıl derili, insan kafalı, hayvan vücutlu kayalarına kadar tırmanırdı. Tırmanan ve göğe doğru yükselen deniz olur mu? Yelkensisiz, balıkçı gemisiz, transatlantiksiz deniz olur mu? Hepimiz olmadığını biliriz. Fakat yine hepimiz Dokurcun Köyü’ne gelmiş hassas köy hocaları, cürümüşhuda çıkan müddeiumumiler, kazaya dağ kenarlarından iyi su getirtmek için yaylı arabalarda gezmeye çıkmış kaymakamlar, mühendisler ve belediye reisleri de benim gibi Halep-

lizadelerin ormanını bir denize benzetmişlerdir. Bütün bu anonim teşbihin karşısında yeni bir vasıf bulmak için uğraşınama lüzum yoktur. Haleplizadelerin ormanı bir denizdir. Bir Marmara denizinden daha zengin, daha kesif, fakat daha keşfedilmiştir. İşte bu kadar.

* * *

Ev:

Beyaz köknarların araba araba taşındığı kasabaya orman bir öküz arabası süratiyle 48 saattir. Bir öğleyin çakır mandaların çektiği taze çam kokulu, ağır arabaya binersiniz. İki gece yıldızları sayarak kasabaya varırsınız. Arabacı büyük bir ardiyenin önünde “deh ayı”larını durdurur. Çakır mandalar eğer yağmur yağmışsa kasabanın çamurlarına mesut uzanırlar. Arabacı önlerine kuru otlar atar. Onlar isteksiz ve iştahsız fakat doymadan yerler.

Sonra tahtaları birer birer arabacı ardiyeye taşırken kafanızı kaldırıp ardiye damlarının ötesinde beyaz bir konak görürsünüz. Üslupsuz, biçimsiz bir binadır. Yalnız, beyazlığı bir mana ifade eder. Kafesli pencerelerinden ötesini insan tahayyül bile edemez. Halbuki bütün kasaba evleri gibi bir sofa, beş oda, bir mutfak, bir hamam, bir de arkada iki dönümlük yemiş bahçesinin gölgeliğine asılmış nişastalar, pestiller ve tarhanalar kuruyan bir balkondan ibarettir. Bütün kasaba evleri gibi dedim. Böyle demekle bütün kasaba evlerinin bir sofa beş oda, bir sofa yedi oda olduğunu kastettim. Öyledir. Fakat ben ev deyince kasabada dört beş tane zengin evini kastediyorum. Zaten öte tarafına ev demiyorlar. Kulübe diyorlar. Ardiye damlarının arkasından gözüken beyaz konağı iyice görebilmek için yan çıkmaz sokağa sapılır. Oradan yüz metre kadar yürüdükten sonra soluza rastlayan ahşap kitleye dikkatle bakmalıdır. İşte on dokuz ayak mermer merdivenler... Mermer merdivenlerin kenarlığı yeşil çubuklarla örülü; yeşil çubukların sivri uçları bir iki parmak sarı yaldızla kaplı. Güneş varsa eğer sıcak ve şaşalı bir yaz öğlesi ise bu demir çubukların uçları cami alemleri gibi parlar.

Zaten kuyrukları geniş bir gökyüzüne bakan hilaller çubukların sivri uçlarında birer minyatür halinde görünür gibi olur. Ve siz İstanbullu iseniz bu yaldızlı çubukların altında birer Süleymaniye kubbesi görmek için muhayyelenize müracaat edersiniz.

Evin içine gündüz bile olsa, girmek mümkün değildir. Zaten bu çıkmaz sokağa bu evi görmek kastıyla girmek de mümkün olacağını sanmıyorum. Kimse sizi bu görmek fiilinden ötürü mahkûm edemez. Öyle olduğu halde gidip göremezsiniz. Yalnız bazan sokağın çıkmaz olduğunu bilmeyen acemiler evin önüne kadar gelmişler; ve karşılına çıkan bahçe duvarıyla karşılaşmışlardır.

Bu yazıların sahibi benim de başıma böyle bir kaza geldi. Kestirmeden bir arkadaşın evine çıkmak istedim. Bahçenin kalın duvarı suratıma çarpıyordu. Ters yüzüne dönünce evvela, büyük, biçimsiz ve mimarisiz konağı gördüm. Sonra sağdan sola bir yarım çarkla döndüğüm zaman bir küçük kulübe ile burun buruna geldim. İşte bu küçük kulübe beni çok alakadar etti: Kapıyı vurdum.

Beyaz başörtülü bir kadın; bir cumbanın içinden sarktı.

— Ne var çocuğum? dedi.

— Hanım teyze, dedim. Lûtfi evde mi?

Lûtfi evde yoktu, mektepten daha dönmemişti.

Lûtfiğillerin evinin ön kapısı bu çıkmaz sokakta idi. Fakat Lûtfiğiller büyücek bahçelerinin anayola açılan kapısından işlerlerdi. Ben bunu bilirim. Fakat ardiyelerin kiremitleri ötesinden gözüken Haleplizadelerin evini görmek bende merak haline geldiği zaman Lûtfi bana:

— Çıkmaz sokakta da kapımız vardır, demişti.

Yoksa ben, Lûtfi'nin mektepten daha dönmediğini, bizim mahallede ceviz oynadığını biliyordum.

Varlık, (48), 1 Temmuz 1935

Düğün Gecesi

Ahmet, on altı yaşına bastığı halde, daha nüfusa kaydedilmemişti. Zenciye çalan esmer bir rengi, basık yayvan burnu iki parmak alnının üstünde lacivert parıltılar yapan parlak saçları vardı. Yanakları tüylü idi. Lacivert şayaktan elbisesi içindeki narin ve atletik vücudu tamamen teşekkül etmişe benzerdi. Onu nüfus kâtibinin önüne çıkaran babasına, adam, evvela, çattı:

— Utanmaz mısın? dedi. Şimdiye kadar bu delikanlıyı nüfusa ne diye yazdırmadın? Tahriri nüfusta ne halt karıştırdınız?

Tahriri nüfusta onu samanlığa kapamışlardı. Onlar zanetmişlerdi ki yeniden bir harp koptu. Bir tanecik çocukları Ahmet'i, on iki yaşına rağmen askere alacaklar. Sonradan iş anlaşılmıştı ama ne çare ki Ahmet, Türk vatanı çocukları meyana dahil değildi. Ahmet'in babası Rüstem Ağa, neden sonra bu işin lüzumunu hissediyordu. Nüfus kâtibi:

— Yirmi yaşında var mı bu oğlan? dedi.

1330 doğumla nüfusa kaydedilen on altı yaşında Ahmet'i, 26 yaşında, 1332 doğumlu bir kadınla evlendirmek icap etmişti.

Karanlık bir sonbahar gecesiydi, yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, gök köyün içinde geziniyordu. Yer yer kabuklu kestaneler yığılmış meydandan, ellerinde fener üç beş kişi Ahmet'i götürüyorlardı. Kara Abdi, Ahmet'i biraz arkada alıkoyarak konuşmasına şöylece devam etti:

— Ahmet, dedi, ben senin sağdıcınım. Şimdi beni iyi dinle. (Bir müddet durdu, sonra) Biz yumruğu vurup da kapı üstü-

nüze kapandı mı yere serili seccadede iki rekât nafîle namazı kılacaksın anladın mı?..

Yağmur alabildiğine yağıyordu. Yerde çukurlar peyda olmuş, fenerin ışığı uzaklaşmıştı. Su birikintilerine dikkat etmeden yürüyorlardı. Pantolonları yarı bellerine kadar ıslanmıştı.

Köy kahvesinin buğulu camlarını merakla silen birkaç delikanlı, Ahmet'le sağdıcının geçtiğini görünce gülümsediler. Sessiz sedasız vergilerini düşünen ihtiyarlar kahvenin kapısına kadar çıkıp Ahmet'e birer acayip nükte fırlattılar.

Ahmet, şaşkınlığından bir kestane yığınınına çarptı, canı acıyordu. Abdi, onu kestanelerin üzerinden kaldırdı, önde fenerleriyle hızlı hızlı giden kalabalığa doğru bağırdı:

— Bekleyin be yahu! Sonra, Ahmet'e dönerek, ötesini bilirsiniz, dedi, koca delikanlısın be, söyletme beni.

Ahmet cevap vermedi. Kestane dikenleri canını acıtmıştı. Ağzında kestane mi, sual mi olduğu belli olmayan bir şeyler geveliyordu. İltihak ettikleri fenerli kafîle, içtikleri üç beş kadeh rakının tesiri altında idi.

Bu parlak gözlü, yılan vücutlu, meşe boylu delikanlıya her biri, alaya, ciddiye benzer bir sürü laf attılar.

Gülsüm'ün evi, bu akşam ne kadar uzaktı. Yağmur büsbütün şiddetlenmişti. Adeta koşuyorlardı. Evin önüne vardıkları zaman içerdeki kadınlar, telaş içinde kapıyı açtılar. Damat boydan boya çamur içinde idi, silip süpürdüler. Lacivert şayaktan elbisesi saçlarıyla bir renk almıştı. Yanaklarının üzerindeki kara havların ıslak manzarası bu çirkin çocuğu güzelleştirmişti. Yazmasını çıkararak bu, yağmurdan çok tere benzeyen ıslaklığı silmediği zaman yüzü silinmiş bir elma cilasası ve rengi almıştı.

O etrafına bakmıyor, hâlâ ellerine batan kestane dikenlerini ayıklıyordu. Getirilen kahveyi, Abdi'nin tavsiyesine rağmen, iki yudumda içti. Vücudunun titremesi ona dört sene evvelki sünnet olduğu günü hatırlatıyordu. Neden sonra onu ayağa kaldırdılar. Bir kapıdan içeriye sırtına kocaman yumruklar yapıştıran tıktılar ve çekilip gittiler.

Basık tavanlı bir odada idi. Tavandan hevenk hevenk üzüm, elmalar, armutlar, ayvalar sarkıyordu. Loşça odanın içini baş döndüren bir meyve kokusu sarmıştı. Bu yalnız meyve

kokusuna da benzemiyordu. Arada tülbent, gelin esvabı, gürbüz bir kadın kokusu da meyvelerin kokusuna sinmişti.

Açık pencereye giderek kapadı ve bir müddet camdan, evden birer birer çıkan erkekli kadınlı, fenerli kafileyi seyretti. Konsolun üstündeki sinek pislikli kğit çiçeklerini ve bir asker fotoğrafını elleriyle dzelitti. Gaz lambasını kısıtı. Kadın hareket-siz ayakta bekliyordu. Bu arada gözüne ilişen seccadeyi dörde katlayarak odanın bir köşesine fırlattı. Aynanın önüne giderek kızarmış yüzüne baktı. Kadın pencerenin önünde oturmuştu. Tıpkı Kara Abdi'nin dediği gibi köşe minderi boş duruyordu. Kara Abdi, "Kadını karşına alacaksın ve hiç olmazsa bir saatik olsun konuşacaksın," demişti. Tanımadığı bu kızla ne konuşacaktı. Kafası yanıyor, sinirleri birer birer kemiklerinin kenarında depreşip oynaşıyorlardı. Aynada yüzüne bir daha baktı. Gaz lambasının fitilinde uzun müddet bir şeyler arar gibi daldı ve onu kalın ellerinin bir hareketiyle söndürdü. Pencerenin önünde dışarıya, karanlığa ve yağmura bakan kadın görünmüyordu.

Ahmet sessizce yürüyerek kadının karşısındaki sedire oturdu. Sinirli elleriyle kafasını sıktı sıktı... Dşnemiyordu. Yalnız kulakları haddinden fazla yağmuru ve köyün seslerini bylterek duyuyor, başka bütün hisleri gevsemiş ıkrıklar gibi baş döndürücü bir hızla bir yerinde dönüyorlar ve bu yeri Ahmet bir türlü bulup çıkaramıyordu. Bozukluk kafasında değildi. Köpekler sussa, yağmur bir lahza dinse birçok şeyler dşnebilecekti. Odayı mavi ışıklarla aydınlatan fosforlu şimşekler akıyordu. Bunlardan birinin aydınlığında Ahmet, o zamana kadar acayip bir odada yapayalnız hapsedildiğini zannederken karşısında büyük gözleri korkulu bir kadın gördü. Bu mavi şimşek ışığı, sanki ondan geliyormuş, o beyazlı mahlukun şalvarı içinden çıkıyormuş sandı. Kestane dikenleri batmış avuçları mı acıyordu? Yoksa bu akşam çok yemişti de bu ağrı ve ağırlık midesinde miydi? Gözleri bulandı, kafası uyuştu, terleri soğudu. Ve bir sıtma nöbeti içinde titreyerek olduğu yere reklendi.

Sabaha karşı uyandığı zaman kadını; sedirin öbür köşesinde adeta şalvarının içinde uyumuş buldu.

Yağmur dinmişse de, sabahın alacakaranlığı karşı meydan-

lığı hâlâ ıslatıyordu. Hâlâ köpek sesleri geliyordu. Sığırlar çın-gıraklarını ıslak ve sisli seslerle çingırdatarak geçtiler. Çobanları, keçelerinin ve çuvallarının içinde büzülmüş mahzun geçerkenderken gördü.

Gülsüm de uyanmıştı. Rengi solgundu, gülümsüyor gibiydi. Camdan geçen sabah ışıkları, tavandan sarkan üzüm salkımlarını buğuluyordu. Ahmet susamıştı. Bir salkım üzüm yedi. Sonra başka bir salkım elinde, yatan solgun kıza yaklaşıarak ağzına iki üzüm tanesi koydu. Sonra hiçbir şey söylemeden alacakaranlıkta beyazlığı büsbütün artan kadının boynu üzerine kalın ve terli dudaklarını yapıştırdı.

Güneş doğmuş, aynanın içinde ve ikisinin gözlerinde oynuyordu. Perdeleri çektiler.

Varlık, (31), 15 Ekim 1934

Şehri Unutan Adam

Çoktan beri şehre inmemiştim. O gün insanları sevebilmek arzusuyla otelin kapısını açtığım zaman karşıma ilk çıkan insan bir küfeci çocuğu oldu.

Kirli, soluk yanaklarına, çıplak ayaklarına merhametle değil, sevgi ile baktım. Zaten otelin kapısından bu niyetle çıkmamış mıydım? Onu kucaklamak, köşedeki kunduracıdan ona bir lastik ayakkabı, biraz ilerideki Yahudi'den bir beyaz keten pantolon almak arzusuyla durdum.

— Ne bakıyorsun efendi, dedi, hamal mı lazım?

— Yok çocuğum, dedim.

“Gel sana bir pantolon, bir ayakkabı alayım,” demek üzereydim. Fakat gözlerini görünce vazgeçtim. Onlar bir acayip hastalığı benim sevgi dolu gözlerimde yakalamak istiyor gibi dikkatli, yakalamış kadar mustarip ve haindiler.

Bununla beraber yirmi beş kuruş çıkarıp verdim, yürüdüm. Arkamdan koşup iade etti. Yüzünü görmedim, fakat elle-ri kararlı idi.

— Her sakallıyı baban zannetme, anladın mı?

Yirmi beşi aldım. Cevap vermeden yoluma devam etmek istedim. Birden bütün neşemin bir camın kırılışı kadar ses ve şingirtti çıkararak düşüp kırıldığını gördüm.

Ayakucuma düşüp kırılan neşemi gözlerimle topladım. Ters yüzüne evime dönüp odama kavuştum.

Dört duvar, bir pencere, bir valiz içinde birkaç kitap ve bir demir karyola... Hasılı mukaddes bir hapisane olan odamda düşünmeden, hatta okumadan gezindim durdum.

Düşünmeye başladığım zaman, nasıl filmlerde bazı kırılan otomobillerin aksamı tekrar birbiriyle süratle buluşup birleşirse, benim de içimde kırılan şey öylece birleşti. Tekrar neşemi bulmuştum. İnsanları sevmek arzusuyla sokağa çıktım.

Akşam oluyordu. Köşe başındaki tütüncüye uğradım. Güneş, satılmamış edebiyat mecmualarının üstündeydi. Tütüncü dükkânındaki edebiyat mecmualarıyla aynı dükkâna vuran akşam ışığı arasında bir nükte, bir hayal yakalayabilmek için bakmaktaydım.

Lirayı tütüncüye vermiştim. Bana uzun bir zaman geçmiş gibi geldiği halde ne liramın üstü, ne de tütün paketi bana verilmişti. Dükkâncıdan tarafa bakmaya mecbur oldum. Lira burunumun ucunda sallanıyordu.

— Bu sağdan sola yırtık beyim, geçmez. Yukarıdan aşağı olsa geçer ama böylesi geçmiyor.

— Nasıl geçmez yahu, pekâlâ geçer, ben nasıl aldım?

— Kanun var efendi. Para koruma kanunu.

Kanunları bilmemek insanları cezadan kurtaramaz olduğunu biliyorum. Kanuna karşı gelemezdim. Deminki yirmi beşliği aradım bir türlü bulamadım, yürüdüm.

Cebimden bir başka lira çıkarıp cıgara almak işime gelmiyordu. Kanunlardan kaçamak noktaları çıkarmak yalnız avukatların değil, her vatandaşın hakkıdır. Onun için bir başka tütüncüye aynı lira ile müracaatı zeki bir hareket buldum. Bu tütüncü lirayı aldıktan sonra paketi vermiş, paranın üstünü iade ederken benim acelemden ve telaşımdan şüphelenmiş olacak ki, verdiğim liraya bir daha bakmak zekâvetini gösterdi. Gülmseyerek:

— Bir başka lira lütfederseniz iyi olur, dedi.

— Niçin?

— Bu geçmez de...

İzah ettirmeden lirayı geri aldım. Bütün fikrimi ve muhayyelemi apaçık söyleyen aptal ve acayip gözlerim tütüncülerin yüzüne dikilmeden, kızarak, tütüncü tütüncü dolaştım. Nihayet parayı geçiremeyeceğime kanaat getirmiştim. Cüzdanımda daha hiç katlanmamış yepyeni bir liracığım daha vardı. Bir on bir buçukluk cıgara için bozdurulmaya kıyılmayacak kadar

yeşil, hareli, kıvrak liramı evirdim çevirdim, fakat sonunda bir cıgara, tahammül edilemeyecek bir arzu gibi vücudumu sardı. İlk defa yaklaştığım kadına duyduğum hırsıla nasıl parayı bozdurup paketi açtığımı ve dudaklarıma cıgarayı nasıl koyup ateşlediğimi hatırlayamıyorum.

Mavi duman bir bilek damarı gibi kabartılı ve sıcak dudaklarımdan çıktı. Sevdiğimin parmağını öptüğüm zamanki bulanık bir haletiruhiye içinde cıgaramı emiyor, yeniden kendimi on sekiz yaşına dönmüş sanıyordum. Kırılan neşemin son vidası, bir hayat hızıyla yerine yerleşmişti. Mesuttum. İnsanları sevmek, şehrin yanan elektriklerine karışmış sarı altın kuşlar avlamak, birine merhaba demek, öbürünün tüylü ensesini avuçlamak, biraz ileridekinin güzel parmaklarını avuçlarıma almak...

— A, herif deli midir nedir, gülüyor.

Şakrak kızlardı. Her taraflarında bir kenar mahalle kokusu vardı. Lehçeleri derli toplu, aksantonikli idi. İki arkadaşlılar. Güneşten yanmıştılar, dirseklerinin yukarısında sıkılmış yaz kostümlerinin içinde buram buram terli aşk ve güneş fışkırtıyorlardı. Yukarıki, “A, herif deli midir, nedir” cümlesini söyleyenin yüzüne, yine gayri şüûri aşkımla gülmüş olacağım ki, kendini tutamadı. Tatlı tatlı sıırttı. Cesaret aldım; peşlerine düştüm. Hızlı yürüyorlardı. Yetişmek için güçlük çekiyordum. Ara sıra dönüp bakıyorlar, gülüyorlardı. Serveti Fünun mısraları ile dolu, kurunu vustai fedakarlıklar yapacak gibiydim.

Ne söyleyebilirdim? Birkaç defa cesaretle ve kafamda hazırlanmış bir cümle ile kızlara yanaşım. Sonunda cümlemi beğenmedim, söyleyemedim. Beceriksizliğime küfrederek yine biraz arkada kalmışım. Bu sefer onlar durmuşlardı. Çekine çekine yürüdüm. Tam yanlarına yaklaşınca gelecek bir ilhamla elbette güzel bir şey söyleyecektim. Gençken şair değil miydim? Muhakkak ilham bu bunalmış anımda yardımına hızır gibi yetişecekti. Hemen hemen yanlarındaydım. İlham kanadını sürmüştü. Cümlem hazırlanıyordu. Dişlerim kelimeleri çiğniyor, hazırlıyor gibi idi. Birden bu sefer deminki cümleyi söyleyen değil de arkadaşı:

— Efendi, dedi, biraz daha peşimizden gelerseniz sizi polise vermeye mecbur olacağız.

Çırlıçılak Rum çocukları nerde ise etrafımızı alacak, nerde

ise Fransızca konuşan tatlı su frenkleri birbirlerine yine Fransızca vaziyetimi izaha kalkacaklar, nerde ise civelek, güzel matmazeller büyümüş gözlerini pabuçlarımdan şapkama kadar gezdireceklerdi.

Geride dönmüş, kaçmak üzereydim. Kalantur, şişman, temiz giyimli, bomba yanaklı, mebus veya müteahhit kravatlı bir adam:

— Efendi, dur bakalım, dedi. Kadınlara sataşmaya utanmıyor musunuz? Vaziyetinize bakan da sizi bir efendi zanneder, terbiyesiz herif.

Kadınlardan biri:

— Aman bırakınız beyefendi, dedi, böyle adamlarla bir olmaya gelmez.

Neşem son haddini bulmuştu. Vidalarım sıkılmış, delik ve temas yerlerim yağlanmış gibiydi. Bir makine homurtusuyla ısıklık çalarak uzaklaştım. Bir şoför, yanımdan geçerek:

— Aldırma be delikanlı, dedi. Ne olacakmış.

— Aldıran yok be anam, dedim. Ne olacak?

Ardımdan birkaç kişi, “sarhoş, sarhoş” dediler.

Sarhoştum. Hava, elektrikler, şehir beni sarhoş ediyordu. İnsanlar beni bir mıknaş hızıyla kendilerine çekiyorlardı. Dünyayı ve şehri riyasız kucaklamak istiyordum.

Varlık, (58), 1 Aralık 1935

Üçüncü Mevki

Vagonun içindeki altı kişiden bir tanesi dayanamadı ve yanındaki:

— Gideceğim yol uzak, dedi.

Yanındaki, gözkapakları yarı açık, uykulu kara gözlü bir adamdı. Sapanca gölü bu adamın gözlerinin içinde pürüzsüz, dalgasız, bir damla ışık ve cam gibi parıldadı. Sordu.

— Neresi?

— Kayseri'ye gidiyorum. İlk defa. Ömrümde ilk uzun yolculuğum. Yanıma bir gazete bile almamışım. Yolculuk, bilhassa tren yolculuğu sıkıcı, yorucu, üzücü şey!..

— Öyledir.

“Öyledir,” diyen, Sapanca gölünün elma bahçelerini gözlerine kapadı. Ve ağır ağır, göl, elma ve çıplak çocuklar düşünerek uyudu.

Yanına bir gazete bile almamış adam, sıkılıyor, üzülüyor, uyumak istiyor, uyuyamıyor. Kayseri çok acayip bir kâinat, Seddiçin kenarında bir tuhaf şehir gibi muhayyelesini gıcıklıyor: Hanlar, kervansaraylar, dar sokaklarda çamaşır yıkayıp çocuklarını döven yağlı kadınlar, ellerinde uzun birer pastırma ögle yemeği yiyen memurlar ve uzayan bir gün.

Kayseri'ye giden, kısa boylu, sevimli yüzlü, sarı gözlü, cüsesinden hiç umulmayan kalın, kocaman, tüylü ellere malik bir adamdı. Karşısındaki şişman adam gazetesini bir tarafa bıraktıktan sonra Kayseri'ye giden adama baktı, gülümsedi.

— Demek ki Kayseri'ye, dedi.

Kayseri'ye giden, daire müdürü hatırını sormuş ihtiyar ve mahcup bir memur gibi sevindi. Yanağı sıkılmış ve yanağı sıkılma zamanı geçmiş bir küçük kız gibi kızardı.

— Evet Kayseri'ye efendim. Zati âliniz de mi? Güzel midir efendim? Kayseri nasıldır?

— Kayseri'ye demek hiç teşrif buyrulmadı?

— İlk uzun seyahatim efendim. Sözün temsili Kasımpaşa'da doğdum, Beyoğlu'nu bilmem efendim.

— Ya, vah vah!

Gazetesinin ilan sahifelerini okumaya dalan şişman adama, Kayseri'ye giden Kasımpaşalı hayretle baktı. Niçin vah vah diyordu. Acaba Kayseri'ye gidiyor diye mi üzülmüyor? Yoksa Beyoğlu'na çıkmadığı için mi hüzünleniyordu? Şişman adam kafasındaki düşüncelere de vah vah diyebilir, diye düşündü. Ferahladı.

Geyve boğazının kayalıkları dibinde birer eşkıya, bazan birer kahraman, hayaletler, insanlar, silahlar ve bombalar, bir çete gizlidir. Bu kayalarda vahşi keçilere, yaban kedilerine tesadüf etmezsek hayret etmelidir. Küçük bir su, bu dekorun gizli görünmez kahramanlarına, eşkıyalarına, yabani hayvanlarına ses verir. Küçük, masum derelerin kızıl tüylü kayaların dibinde cengâver şarkıları söylediği akşam zamanı gelmişti. Altı kişiden üçü şimdi yemek yiyordu. Kasımpaşa'dan Beyoğlu'na hiç çıkmamış adam ilk konuşmaya başladığı zaman, kara gözlerini açmıştı. Konuşmak istemediği, hâlâ Sapanca gölünün elmalıkları ve kestane ağaçları, çıplak çocuklarıyla uyuduğu anlaşılıyordu. Gazetesini bitirmiş adam üzüntülüydü. Defterine bir şeyler kaydediyordu. Köşede bağdaş kurmuş, önce kunduralarını, sonra da çoraplarını çıkarmış birisi sıska yüzünden taşan bir canlılıkla, yanındakine Boşnakça bir şeyler anlatıyordu. Onun yanındaki, bir Sırp köylüsü kadar sarı, kırmızı ve gençti. Ne mustarip gülüyordu. Lisanlarını anlamadığımız insanların haletiruhiyelerini keşfetmek hususunda çok aciziz. Onların bizim her günkü konuştuğumuzdan daha başka, daha mühim şeyler konuştuklarını sanırız. Bir müddet onlarla çok alakadar olduğumuz halde biraz sonra onları unutturur, yine kendimize, lisanımıza ve etrafımıza yani kendi kendimize döneriz.

Tren durmuş; Geyve istasyonu toz, bulut ve akşam pembe-
liği içinde bir sarı Çin şehri gibi kaynaşıyor; yalınayak çocuklar,
saçları perişan arabacılar ve bir kasket yağmuru istasyonu dol-
duruyordu. Bu kasketlerin altında insanlar; buğdaylarını, tahta
traversleri, üzüm ekmek ve bir vagon penceresinden kendilerine
bakan bir hayali düşünüyorlar. Zaman, akşamın toz pambesine
karışmış iptidai bir zaman, bu insanları ta Kayserilere götüren
hain ve dehşetli homurtuya; yani, şimendiferin yağlı manivelası
ve yarısı kızıl tekerlekli makinesine bakıyordu.

O, zamanla bir olmuş yolculardandı. Geyve istasyonunda
bir aşağı bir yukarı dolaşıyor; yazın, korkunç sıtmasının gök-
yüzüne ve gökyüzünün yıldızlarına kadar sirayet eden bu kü-
çük kasabayı terke hazırlanıyordu. Bu, uzun bir sıtma geçirmiş
insanların korkusu gözlerinde, dalağı büyük bir mahluktu. O
da Kayseri'ye gidecekti. Kayseri'nin havası iyiydi. Erciyes'in
resmini görmüştü. Ovaların ve küçük tümseklerin yanında et-
rafına hiçbir dost ve sevgili takmadan bir bekâr adam gibi yük-
seliveren Erciyes'i dâhilere benzetirdi. Öyle kurak ve kimsesiz
memleketlerde kendi başlarına sivriliveren insanlardan bir in-
sandı sanki Erciyes. Kayseri'yi değil, Erciyes'i seven adam da
deminki beş kişilik ve altıncısı ben olduğum kompartımana gir-
di. Ben isteksiz, kendisine yer açtım. O mağrur oturdu. Bu yer
onun sarı hakkı idi. Kimsenin surat etmeye hakkı yoktu.

Saçları ve yarım kasketi çarıkları kadar tozlu, pantolonu ve
ceketi derisinin rengi kadar hareli ve yamalı, ilk bakışta gürbüz
bir köylü sekizinci yolcumuz oldu. Köylülerden bahsettiğimiz
zaman aslan gibidir, soğan ekmek yer, aslan gibi olur deriz.
Böyleleri olduğunu inkâr etmek ne kadar yanlışsa; veçhen aslan
gibi gözüktüğü halde kaburga kemikleri çökük, içindeki âzanın
pek çoğu haddinden fazla büyümüş veya küçülmüş köylülere
de tesadüf edilmez demek o kadar yanlıştır. Soğan ekmek yal-
nız şehirli midesine değil köylü midesine de dokunabilir ve do-
kunmaktadır.

Köylü de acayip bir saffet, fakat beklenilmeyen bir cesa-
retle kendisine isteksizce verilen yere sıkıştı. Hatta biraz daha
yer açabilmek için sağa sola kıpırdandı. Bir köylünün bu kadar
pişkin olacağını tahmin edemeyen şişman adam, bana baktı.

Ben gözlerimi ve içimi köylüden yana çevirdim. Şişman adam selam vermiş de karşısındaki almamış gibi kızardı. Köylü heybesini açmış, heybeden kumlu bir ekmekle iki domates çıkar-mıştı. Domatesler ne tatlı şeylere benziyordu. Bir tanesini de bana uzattı. Ne çabuk anlaşmıştık. Uzatılan şeyi gülerek aldım. Kendi francalamla yemeye başladım. Bir lokma kaşar peynirini köylüye uzattım. Aldı. Kokladı sucuk koklayan bir Karamanlı yüzüyle:

— İstanbul işi olduğu belli, dedi. Halis Balkan olmalı.

— Yok be dayı. Bu istasyon kaşarı.

— Daha iyisi de olurmuş demek, dedi.

Sonra düşünerek ilave etti:

— Daha iyisi can sağlığı...

Şimdi hepsi uyuyordu. Hepsi, tanımadıkları bir şehir düşünerek uyuyorlardı. Köylü ile Kasımpaşalı uyanıktı. Ben uyuyor muydum? Gözlerim kapalıydı, kafamda küçük çocuklarla dolu bir mektep... Kafası aydınlık bir arkadaş ve sergüzeşt. Bir küçük tonton kafa düşünerek dalıyordum. Köylü, Eskişehir’de indi. Onun indiğinin farkındayım. Kasımpaşalı hâlâ uyumuyor. Gözünü açana lakırdı yetiştirmeye çalışıyordu. Fakat gözünü kimse açmıyordu ki. Bu his bende o kadar kuvvetli idi ki ve Kasımpaşalı o kadar benim gözümü açmamı kolluyordu ki.

Tren durdu. Gecenin içinde Haymana bakir bir orman sesi veriyor. Geyve’de sıtma kapmış entelektüelin de gözleri kapalı ve düşünceleri bir rüya kadar gayri şuurî. Bir küçük kazanın istasyonunda inip unutulmak, şişmanlamak. Bir kasap kızıyla evlenmek, belediye reisiyle cıgara içmek, tahrirat kâtibiyle tavla oynamak... ve gelip geçmek mümkün olabilse diye düşünüyor. Haymana ovası yalnız geceleri gölge veren ağaçlarıyla hayatına karışacak. O bu kafasıyla kocaman bir köstek sahibi olabilecek. Belki bir sürüsü olacak. Ona da bir müddet sonra hayvan alıp sattığı için cambaz diyecekler. “Cambaz” ne güzel bir kelime.

Tren ağır ağır hareket ediyor. Kasımpaşalı uyuyor ve konuşmuyor. Bir belediye fenerinin aydınlattığı tozlu sokağın başındaki evin muşamba perdelerinden içlenen her kompartımanda uyumayan yolcular var. Ben salonu dolaşıyorum. Bir

küçük çocuk uyumuş. Uyku ne dinlendirici. Yerime küçük çocuğun saçlarından ve kafasından aldığım bir masumiyetle çöküyorum. Aynı çocukluk sınırlarıma yayılıyor. Fakat zehirlenir gibi uyuyorum.

Varlık, (55), 15 Ekim 1935'te
"Kayseri Yolcuları" adıyla yayımlanmıştır.

Garson*

Yazla beraber deniz üstündeki kahveye gelen garsonun bir haftalık kazancı sekiz, sekiz buçuk lirayı ancak bulurdu. Fakat ne zıyanı var? Bu kahve şimdi onundur. İstedığı gibi çalışabilir. İş bittikten sonra, sandalyeler masaların üzerine dizildikten sonra, denize karşı bir cigara içilir ve beş sandalyenin bir araya gelmesinden olan, yatağa, arkaüstü –iş olmadığı veya yağmur yağdığı zaman erkenden– uzanılabilirdi. Ne karışanı, ne görüşeni vardı. Değil kendisine hizmet etmeye, kendisinden herhangi bir hizmet görmeye bile tahammül edemeyeceği bir insana, "Ne istiyorsunuz?" demek yok artık... Ne kahve fincanının tabağına her zaman para bırakan müşterinin, bu sefer niçin bırakmadığını düşünmek...

Burayı her yaz ucuz bir fiyata kiralardı. Semtin sapa bir kahvesiydi. Fakat köy evlerinin müntehasında, deniz üstünde, tah-tadan olması, ekseriya köye gezmeye gelenleri ve şair tabiatlıları buraya çektiği, bu nevi insanlar da bir kahveye beş kuruştan aşağı bırakmayan takımdan oldukları için geçinir giderdi. Ona sorulsa: "İstanbul'un Belvü gibi, yok Cennet Bahçesi, Panorama, Altınbira gibi bahçelerinde garsonluk etmek varken ve sen de birinci sınıf garsonken, ne diye bu işi yaparsın?" Pek kendisi de bilmezdi.

Kırk yaşında, sağlam, birinci sınıf... Yukarıda saydığımız bahçelerde en hışır garsonun gündeliği 2,5 hatta 3, diyelim 2 lira. O halde günde bir papele burasını niye tercih ederdi? Meçhul... Tembellikten mi? Hayır. Çalışmaktan korkmazdı. Bura-

* Bu hikâye ilk kez *Şahmerdan*'ın 1940'ta yapılan baskısında kitaplaşmıştır.

da, bu boş ve kimsesiz kahvede bile kendine bin türlü iş bulur. Kova kova denizden su çekerek, siyahlaşmış tahtaları ovardı. Köyün gençlerini kahvesine alıştırmak için, geçen seneden beri iki ucunu bir araya getiremediği pingpong masasının ayaklarını tamir eder, masaların yerlerini değiştirir, bardakları yeniden yeniden yıkar... Bin türlü iş icat ederdi.

Hiç boş kalmak işine gelmezdi. Boş kalırsa müthiş canı sıkılırdı. Yine de yapılacak iş kalmadığı zaman Belvü Bahçesi'nde garson olduğunu, sıcak bir günde müşterilerin akın akın geldiğini görür gibi olur. Uzakta, öğle sıcağında, köyün içinde kedilerin bile uyuduğu zamanlarda çingiraklı bir sesle haykırdığı duyulurdu:

— Dört duble çek. Yakasız (san fo kol) olsun.

Masadan masaya mezeleri ve dubleleri taşır ve bırakır gibi hareketler yapar; bir yıldırım hızıyla kahvenin içinde koştuğu görülürdü.

İçi çok hazin bir şekilde ezilir. Bir şimşek halinde, bir kahve sahibi olmak arzusunun onu buraya çektiğini düşünür mü, duyar mı, pek belli olmazdı. Karışanım, görüşenim yok, demesi de laftı. Öbür tarafta da bir gün bile bir patron ona kaşının üstünde gözün var dememişti. Çünkü ayağına çabuk, eline sağlam, müşteriye güleryüzlü idi. Sırası gelmişken söyleyelim: Kekeme idi de... Bunun garsonlukta mühim tesiri vardır ha! Ne kadar sinirlense o kadar müşteriye güldürmek kabildir. Sonra mavi, berrak gözleri vardı. Saçı ve sakalı bembeyazdı. Dört gün tıraş olmasa o kadar ihtiyar gözükürdü ki... Tıraş olduğu zamansa fevkalade terütaze bir yüz alırdı. Saçları yumuşak ve düz, arkaya taranmıştı. Hulasa, yirmi senelik garsonluğun bütün fizyonomisini almıştı. Yüz kişinin içinde, bu adam bir garsondur, denebilecek bir yüzü, saçı ve hali vardı. İnsana öyle gelirdi ki bu adam garsonluk için doğmuştur. Kendisi de bunun farkındadır. Halbuki hiç de öyle doğmamıştır. Pekâlâ bir doktor da olabilirdi. Doktor fizyonomisini birkaç sene icrayı tababetten sonra takınabilirdi. Bu ihtiyatların ve mesleklerin saç, göze, kaşa verdiği bir şeydir. Aldanmamalıdır. Çünkü insanlar garson doğmazlar. Onun çok tekrarladığı müthiş bir lafı vardır; söyleyelim: "Garson ölürler ama, garson doğmazlar."

Hayır, bu karışan, görüşen meselesi de değildi. Bu iki, iki buçuk lira bir fedakarlıkla külüstür bir kahveye sahip olmak arzusunun manasını garson Ahmet bir türlü anlayamıyor, her sene haziranla beraber içini bir yangın gibi saran bu küçük kahveye kahveci olmak arzusunu bir türlü yenemiyordu. Kahveyi açtıktan bir hafta sonra semtin çocuklarından bir tanesi, kendi kendisine gelir. Ahmet bir şey söylemeden, çıraklık vazifesini alırdı.

Bir sabah çocuk çıkagelir. "Ahmet Ağabey, merhaba!" derdi. "Merhaba!" derdi Ahmet. Çocuk hiçbir şey konuşmadan, fincanları leğenin içindeki siyah sudan bembeyaz çıkarır. Rengi kirden kapkara olmuş bir peşkire ovalaya ovalaya silerdi.

Ahmet çırağa surat ederdi. Yüz vermez, konuşmazdı. Hatta bazan homurdanırdı. Fakat dördüncü günün akşamı, iş bittikten sonra beraber domatesle ekmek yerler.

Ahmet'in bazı çok keyifli günleri olurdu. O günler toprak yolun kenarına bir boru ile oturtulmuş mangalın kömürleri nar gibi kızarır. Mavi mavi tüter. Biraz sonra etrafı saran pırzola ve kızaran biber kokusu uzaklara yayılırdı. Ahmet o akşam dört kadeh atardı. Çırak iskeleye koşardı. Gözleri şaşı, başı beyaz bir tülbentle bağlı, kaşları rastıklı, yeldirmesi şanjanlı bir kadın, yukarıki yoldan Ahmet'e gelirdi. Bu Ahmet'in nikâhlı karısıydı. Fakat bütün yaz ya üç defa gelir, ya dört defa. Orada, deniz üstündeki çıkıntının bir köşesinde, denize sırtı dönük, bir tek ses çıkarmadan cıgarasını içerek hayalet haliyle otururdu. Müşterilerin yüzüne bakmaz. Mütemediyen duvarı seyrederdi.

Ahmet'in halindeki şenlik, karısı geldikten biraz sonra hemen söner, yerine bir sinirlilik ve gevezelik peyda olurdu. Bütün kekemeleşir, aksileşirdi. Çırağa bağırırdı. Müşteriye:

— Kahveyi Mehmet Efendi'den alırlız, yine de beğendiremeyiz, derdi.

Ancak müşteriler gittikten sonra kadın ağzını açardı. Daha doğrusu açardı ağzını... Başörtüsünü fırlatır, uzun ve battal parmaklarında cıgarası, Belvü gibi yer varken buralarda sürmenin ne demek olduğunu anlamadığını, bu işin içinde bir bityeniği olduğunu haykırırdı.

Ahmet bu bityeniği lakırdısına içerlerdi. Nihayet kadın,

Ahmet'in bir tembelden başka bir şey olmadığını söylemesiyle mesele kapanırdı.

Lüks sönmüş, yahut sönmek üzere olurdu. O zaman Ahmet, duvar kenarına yapılmış kahve ocağından bir hasır ve bir yorgan getirir, yere sererdi. Kadın, Ahmet onu ilk aldığı zamanki gibi karışık ve yumuşak hisler duyar, utanırdı...

Karısını ertesi gün vapura bindirdikten sonra en iyi müşterisine Ahmet, oturur anlatırdı:

Ahmet, Trabzonlu zengin bir babanın tek oğluydu. İstanbul'a fi tarihinde göç etmişlerdi. Kocaman bir kantariye mağazaları vardı. Toptan iş yaparlardı. İlh...

İlk sarhoş olduğu günü Ahmet çırağına anlatırdı. Gözlerini kapıyarak hatırlardı:

On dokuz yaşında ya var, ya yoktu, o zamanlar İstanbul'un eğlence yerleri boldu bol; sayınakla bitmezdi, "Garson bir bira daha," demişti.

On sekizinci bardaktan sonra Kızıtaşı'ndaki eve döndüğü zaman, annesini merdivenin üst basamağında uyumuş bulmuştu. Onu öperek uyandırmıştı. İhtiyar hatun onun ayakkabılarını ve ceketini elleriyle çıkarıp çekilip gitmişti. Bir on dakika geçmemişti ki, bu sefer babasıyla beraber yatağının başucuna gelmişlerdi. O uyuyor gibi yapmıştı. Ahmet'e uzun gibi gelen bir zaman içinde onu, Ahmet'i seyretmişlerdi. Sonra babası:

— Oğlumuz büyüdü kadın, erişti, maşallah!

Garip bir gurur içinde çekilip gittiklerini görmüştü.

* * *

Kantariye mağazasının, evlerin ve dükkânların Ahmet'i idare etmeyeceği belli idi. Nitekim de etmedi. O zaman, Ahmet, birdenbire, Belvü Bahçesi'nin garsonluğuna feda ettiği bu küçük kahveyi, hep o babadan kalma sahip olmak, bir şeye sahip olmak arzusuyla tuttuğunu anlayı mı verdi, duyu mu verdi; belli değil... Fakat şurası muhakkak ki Ahmet, bir gün, bir haziranda köy kahvesinde kendisini bekleyen salaş kahvenin sahibini bir hafta bekletti. Gidip bulmadı.

Şimdi Ahmet, Belvü Bahçesi'nde dünyaya hiçbir şeye sahip

olmamanın verdiği büyük haz içinde, dünyayı ve etrafı istediği şekilde görerek ve şu kalabalığın içinde yalnız yüzde beş kişinin alınının teriyle çalıştığını düşünerek mesut; pazar günleri yüzde ondan ve yüzde ona eklenen bahşişlerden tam yedi lira yaptığını düşünerek bu her haziranda tuttuğu salaş kahveyi hatırlamıyor bile...

Hatırlasa bile kendi kendine gülüyor, içini o her haziranda saran yangının yerinde yeller estiğini görüyordu.

Bu tahavvülün sebebini kendisi de bilmiyor. Bilmiyor ama, dünyada hiçbir şeye sahip olmayacağını, olmak istemediğini ve olmanın da hiçbir faydası olmadığını, bilakis zararını Ahmet nasıl oldu da anladı, bu mühim meseledir:

Ahmet'in karısı geçen kış, zatürreeden ölmüştü. Bu ölümle Ahmet, dünya yüzünde sahibi olunacak şeyin yalnız bir kadın olabileceğini, ötesinin ise yalan, haksız olduğunu ve kendisine kadından gayrı bir şeye sahip olup olmamanın vız gelip tırıs gittiğinin farkına varmıştı. İşte onun için Ahmet şimdi bağırıyor:

— İki duble çek. Fransızca ilave ediyor:

— San fo kol.

Yeni Adam, (289), 11 Temmuz 1940

*Birtakım İnsanlar**

Gece. Saat on ikiyi on geçiyor. Taksim'de saatin altında tramvay bekliyorum. Öyle olmasa bu kadar ince eleyip sık dokumaya lüzum görmez; vakit gece yarısını geçmişti, derdim.

Epey oluyor. Baharın bu soğuk günlerinde, şu devam eden kıştan bir buz gibi gece hatırıma geliyor. O zamanlar daha bahardan haber bile yoktu. Şimdi ne kadar olsa sisin ve yağmurun hatta soğuğun içinde insanı şaşırtan ve başını döndüren bir koku var. O zamanlar daha Camlı Köşk'ün camlarını ve hanende ilanlarının mavi ışığını üşüterek geçen buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Benimle beraber belki ona yakın insan, gördükleri herhangi bir filmin rüyasını ayakta görüyor ve yataklarının ümit, hayal, güzel günler veyahut uykusuz, muharebeli geceler, sığınaklar düşündüren ılıklığına bir an evvel kavuşmak için bir türlü gözükmeyen tramvaya sabırsızlanıyorlardı. Ağzımdan su buharı fışkırıyor. Birbiriyle konuşanların arasına bir sis tabakası seriliyordu. Yatak şimdi bütün insanlar için, ekmek kadar azizdir. Yatak bir sevgili, yatak hatıra, yatak çocukluk, güzel rüya, yatak bir bahar, bir deniz kenarı, bir egzotik memleket, bu saniyede insana dostlarım yatak ne değildir ki...

Burnum yastıkta, yorganım ağzım hizasında, kirpi gibi büzülmüşüm; dalmak üzereyim: Bir şeyler, birtakım kuşlar tüylelerini döküyor, bir ılık su damlıyor, içimi yıkayan bir çeşme var...

Tramvay hâlâ yok. Biraz daha yerimde yatağımı, uykuyu düşünsem, belki de uyuyuvereceğim. Donmak üzere olan in-

* Bu hikâye ilk kez *Şahmerdan*'ın 1940'ta yapılan baskısında kitaplaşmıştır.

sanların tatlılığını içimde duymaya başladım. “Bari gideyim şu açık pastahanede bir ıhlamur içeyim de sonra yatarım” dedim. Bir iki adım atmamıştım ki, önüme bir adam dikildi. Rüzgârdan yalnız bir karartı gördüm. Sonra yüzüme doğru bir hortumdan çıkar gibi bir duman yayıldı: Adam konuşuyordu. Tatlı, munis bir Anadolu şivesiyle:

— Ağabey, dedi, buradan bana benzer birtakım adamlar geçti mi?

Paltomun yakası içinde yarı yarıya kaybolmuş kafamı çıkardım. Kafamı bir iki defa salladım. Soğuğa alışmış, mukavemetle hazırlanmış gibi idim. Kulaklarımı keskin bir rüzgâr ısırdı. Adama baktım:

Bana benzer adamlar... Bütün insanlar birbirine aşağı yukarı benzemez mi? Bana benzer adamlar, ne demekti?

Evet, adamın hakkı vardı. Ona benzer adamlar, ötekilerinden kolaylıkla ayrılabilirdi. Kış günü bir şehirde insanlar paltoları, şapka giyer, ayaklarında fotinleri vardır. Belki paltolarının renkleri, şapkalarının kurdeleleri ve alamerikan, yahut alaturka şapkalarıyla birbirlerinden ayrılabilirler, icap ederse.

Bu adamın ne paltosu, ne şapkası ne de ayakkabıları vardı. Buna mukabil sırtında mor pamukları yer yer, parça parça dökülen bir hırkası, belinde ipi, ayağında yazlık, tüy gibi bir pantolonu ve ayaklarında da yine iplerle bağlanmış çuvalı...

Yüzü tatlı esmer renkli idi. Sakalı uzamıştı. Yirmi beş, otuz yaşlarında gözüküyordu. Yalnız gözlerinde büyük, korkak, acele bir şeyler vardı. Acaba, dedim bir esrarkeş midir?

O devam etti:

— Benim gibi ağabey, dedi. (Üstünü başını gösterdi.) İşte bu biçim adamlar görmedin mi? Bazıları şu yoldan geleceklerdi. Birtakımları da (Taksim sinemasının aşağısındaki yolu göstererek): Şu yokuştan çıkacaklardı.

İşi kısa kesmek istedim. Meçhul, karanlık, dalgada bir kafada her türlü hayaller dolaşabilir, neme lazım...

— Görmedim vallahi! dedim.

— Allah Allah! dedi. İmkânı yok. Muhakkak geçmişlerdir. Ben yolda biraz eğlendim. Onları kaybettim. Yoksa geçmemelerine imkân yok.

— Nedir bu adamlar canım? diye sabırsızlık ve merakla sordum.

Kafamın içinde esrarengiz, büyüdü garip hikâyeler canlandı. Hatta daha ileriye giderek başka ve daha tuhaf şeyler düşündüm. Adamın afyonlu kafasına girmiş gibi oluyordum.

— Ağabey, biz dedi, Tophane'deki sabahçı kahvelerinde yatarız. Hepimiz hamal, uşak gibi herifleriz. Ama namusu-muzla yaşıyoruz. Ne yapalım? Beş on para kazanırız. Geceleri de kahveciye beş kuruş verir, bir köşede uyuruz. Ne yapalım? Otellere para mı dayanır? En aşağısı otuz kuruş. Otuz kuruşla iki gün geçimimiz var...

Ha! Bu akşam polisler geldiler. Sabahçı kahvelerinde yatmak yasakmış. Hepimizi çıkardılar. Biz de hep birlik olduk. Gidelim valiye çikalım; uyandıralım, derdimizi anlatalım, dedik. İşte birtakımı şu yokuştan, birtakımı da arkadan geldiler. Demek görmedin ağabey.

— Görmedim, dedim. Nerelisin sen?

Gözleri çakmak çakmaktı:

— Zonguldaklı beyağabey.

Gece yarısı, bu soğukta valiye gideceklerine başka bir koğuş bulmak, daha olmazsa polisler gittikten sonra kahveciye zorla kapıyı açtırmak mümkündü.

Valiye kadar çıkmayı akıl edemezler. Bu muhakkak bir esrarkeştir, dedim.

— Ne ise, ben yukarıya doğru bir hızlanayım, belki geçmişlerdir de sen görmemişsindir, dedi ve hafif hafif serpen karın içine karıştı gitti.

Tramvay gelmişti. Atladım. Tam yedek subay mektebinin önünde birtakım adamlar gidiyordu. Fakat camlar o kadar buz tutmuştu ki göremeyince tramvaydan atladım.

Belki seksene yakın insandı. Aralarında çok gençleri bile vardı. Büyük adımlarla gayet ciddi yüzlerle yürüyorlardı. Önde gidenlerin halinde daha büyük bir vaziyet vardı. Daha ciddi idiler. Tek tük geçenler durup onlara bakıyorlardı. Fakat onlar hiç kimseye bakmıyorlardı. Yalnız en önde gidenler bağıra bağıra konuşuyorlar. Vali ile nasıl konuşacaklarını talim ediyorlardı. Kıyafetlerine baktım. Evet, benim mor pamuk hırkalı

ve keten pantolonlu adamın hakkı vardı; onun gibi birtakım adamlar gidiyorlardı. Kulaklarımda genç Zonguldaklının:

— Canım benim gibi adamlar beyağabey, dediği zamanki hali geliyordu.

Yatağım, tramvay beklediğim dakikalardaki o munis halini kaybetmişti artık. Ne şu, ne buydu. Bir yataktı. İçinde yatabildiğim için mesut değildim.

Sabahçı kahvelerini kapamadan evvel birkaç tane gece barınma evine şiddetle ihtiyacı olan İstanbul şehrinin kışı bazan ne kadar uzun, ne kadar uzun ve bitmez tükenmez bir âfettir; bilen bilir.

Vakit, 8 Mayıs 1940'ta
"Hakiki Hayat Sahneleri" başlığıyla yayımlanmıştır.
Yeni Adam, (284), 6 Haziran 1940

[The text in this section is almost entirely obscured by heavy black redaction marks, appearing as thick horizontal bars across the page.]

Benimle Beraber Seyahatten Dönerler

卷之三

三

三

三

三

三

三

三

三

三

三

三

三

三

三

三

三

Sevmek Korkusu

Bir yaylı hatırlıyorum. Hayvan, yol ve yulaf kokan keçelerin üzerinde çocukluğumun sevgilisini, yumuşak ve tombul avuçlarıyla, yolun iki tarafında uçan kuşları alkışlar görüyorum. Sonra yine çocukluğumun sevgilisini, bir deniz kenarında lacivert ve sıkı robunun içinde dolaşır seyrediyorum. Korku, yol boylarınca etrafımı sarıyor, önümde uzuyor. Sevmekten korkuyorum. Başka arzular, ihtiraslarla atıldığım yolda beni avare ve çırılçıplak, başı her manada boş bırakacak yalnız bir şey olduğunu biliyorum ve ondan karanlıktan, riyadan, zulümden, hürriyetsizlikten korkar gibi ürküyorum.

Her şeyi, herkesi, ilmi, felsefeyi bir ortaoyununa çıkaran, yumuşak ve nefesleri yediklerinin değil güzelliklerinin buharlarını çıkaran insanlar olacağını çocukluktan biliyorum.

Yalnız, yüzleri, gözleri, kaşları, kirpikleri, omuzları ve ayakları değil; midesi, kalbi, hançeresi ve hicabı hacizi güzel insanlar var. Seven insanda ise fiziki güzelliklerin deruni taraflarını gören gözler olurmuş. Varsın olsun, inanmıyorum! İnanmadığım halde bu korku niçin? Allah'a inanmayanlar içinde pek çokları samimi olmadıklarını, bazan son nefeslerinde, bazan de ani tehlikelerin karşısında "Allah" diyerek, ispat ediyorlar. O halde ben de samimi değilim. Çünkü korkuyorum. Bu muhakemeyi evvelce, "varsın olsun, inanmıyorum!" dediğim zaman yapmadım.

Bir kıştı. Kar, küçük şehri "kayakçı"larla doldurmuştu. Kahveler çivili ayakkabılı, yüzleri pembe, kafaları sarılı, mesut

sporcu kadın ve erkeklerle dolmuştu. Müzik, her ışıklı çarşıda bir fırtınayı, çamların üzerinde birikmiş kışı, kiliselerin çanları üzerinde serseri karların çıkardığı işitilmez sesleri hikâye ediyordu. Bütün önsezilerim beni aldatmıştır. Yani her şeyi olmuş gibi hisseder, fakat bunların hiçbiri doğru çıkmadığı zaman bütün önsezilerim beni aldatmıştır, derim. Oluşundan önce duyulan şeyler çok defa felaketlerdir. Felaketlerin de kendilerine has kokuları olmasa, burnumuzdan gayri, köpeğinkinden daha hassas bir başka şammemiz olduğunu söyleyemezdik. Korku da bir önsezi. Fakat vukudan kilometrelerce uzak değil, hemen hemen bir adım geridedir.

Korkudan buz gibi ter dökülmekle beraber o, sıcak, ılık ve karanlık gibi tatlı ve münzevi bir şeydir. Korkmak için her an elimizde vasıtalar vardır. Eğer o bir zevk olsaydı, kollarımızın arasındaki yumuşak göğüsten ve ağzımızda kırılan hararetle kurumuş dudaktan farkı olmayacaktı. İşte ben, bu küçük şehirde oturmayı kararlaştırmadan evvel, korkuyu, isterseniz önseziyi, bir behimi zevk gibi kucaklamış; avuçlarının hararetini ona vakfetmiştim. Yeni bir zevk bulmuş gibi, asfaltları biraz daha mor, ampulleri biraz daha karanlık تنها caddelerde dolaşırdım; kar, paltomun yakasına musallat olur, oraya birikir, gözlerim yakamdan ayrılmazdı. Sokağın kenarındaki sinemanın zili çalmaya başlardı. Beklediğim çok defa gelmezdi. Yanımdan acele acele geçenler, beni gördükleri zaman, bilmem korkarlar mıydı?

Beklediğimin gelmediği günlerden bahsedecek değilim. O günler birbirinden, şehre yağan şeyin kar veya yağmur olmasıyla ayrılabilir. Sinemanın zili aynı tarzda çalar, sinemanın içinde aynı film oynanır, aynı insanlar önümden geçip giderler; biletlerini alıp sinemaya girerlerdi. Beklenen, gelmek için iyi havaları seçerdi.

Rüzgârsız fakat soğuk havayı nesiminin içinde ve yıldızların altında zil daha berrak sesler çıkarır. Sinemacı filmi barometreye göre değiştirir; bulutsuz havaların insanları sinemayı doldururlardı. Bu sinema, uzak ve sessiz bir amele mahallesi-nin sinemasıydı. Uzun bir koridordan girilirdi. Antresinde iki cılız palmiyenin içinde yemyeşil ampuller yanmıştı. Kenarcıkta

bir havuz vardı. Fıskıyesinden rengârenk ışıklı bir ampul zaman zaman fışkırırdı.

Sessiz filmler oynanırdı. Su sesi gibi bir piyano dar salonun uzak bir köşesinden aksederdi. Bir sürü çocuğun arasına otururduk. Adeta ıslıkla yaşanırdı. Ellerimiz birbirinin içinde yumuşardı. Ve perdede de bir haydut... elinde kama... Haydutlar düşer, hafiyeler vurulur, nihayet genç kız sevgilisine kavuşurdu.

Salonun içinde hemen hemen hiç konuşmazdık. Ben kafamın içinde biraz sonra çevireceğimiz filmi çevirir; o, masum, habersiz şekillerle güler, hayallerle ağlardı. Sonra herkesle beraber sinemadan çıkardık. Konuşmazdık. Ben kapının kilidine anahtarı sokar; karanlık ve boş odama dolardık.

Bir gün bir masa karşısındaydım. Üstüne yeşil çuha örtmüşlerdi. Üzerinde oyun oynamıştık. Parti bittikten sonra masanın örtüsünü kaldırdılar. O zaman ben masanın birdenbire küçüldüğünü hayretle görmüştüm. O da bu masa gibi olurdu. Fakat aksine; birdenbire küçükken büyüyüverir, kısa iken uzar; kalkar giderdi.

O yanımda iken korkmazdım. Evin dış kapısı kapanır kapanmaz, pencereme vurmuş sokağın ışıkları ve karşı meydanlığın ağaçları yatağımın ayakucundan ışıklı gölgelerle uçuşurlar, yapraklara ve ışıklara karışmış ayak sesleri, yatağımın ayakucunda uçuşan gölgelerle birleşir, kalkar odamın içine bambaşka bir gözle bakardım. Ufuksuz, seri ve maddesiz kuşlar her tarafta uçuşurlardı.

Bütün bunlar bana bir cennet dekoru içinde irtikâp edilmeye müsait bir katil vakası tahayyül ettirirdi.

Haftada bir gün gelirdi. Saat ikide kalkar giderdi. O gittikten sonra ben onu öldürmüş kadar harap, katil yatağımın üzerinde sabahı, polisi, kanunları beklerdim.

Alacakaranlıkta, hele sabahın alacakaranlığında hiçbir cinayet işlenmemiş, hatta sabahın alacakaranlığında, muharebe bile olmamıştır. Sabahlara kadar asabiyetsiz bir anı, bir daha yakalayamayacağımı tahmin ettiğim için, bir sabah, bu dağ şehrinde arkama dönüp bakmadan ayrıldım.

Varlık, (35), 15 Aralık 1934

Louvre'dan Çaldığım Heykel

Napoli'de; içinde kırlangıç, iskorpit, zargana ve mercanların yüzdüğü kırmızı bakır çemberli meşeden mamul lengerlere; yer yer güneşli ellerini sokan, mavi ketenden pantolonlarını dizkapaklarına sıvamış, buğulu yemiş gözlü küçük satıcıları görmüştüm. Fakat "Napolili balıkçı"ya vatanında rastlamadım.

Berrak ve sanki berrak olduğu için soğuk bir kış günü idi. Arkadaşım oteldeki odama erkenden uğramış; perdeleri çekilmiş loş odanın evvela perdelerini, sonra da camlarını ardına kadar açivermişti.

— Havaya bak, havaya, demişti, daha yatıyor musun?

Metronun ılık ve ozon kokulu havasından Chatelet'de kurtulduk. Evet Paris'teyiz. Nehrin üzerinden bulutlar akıyor. Rıhtımların kıyısında Verlaine'e benzer insanlar var. Paris sabahlarının serseri havası bilhassa bu saatlerde serseridir; akşamlarında, bütün elektrik parıltılarına rağmen muzlim bir Baudelaire atmosferini her yerde bulabilirsiniz.

Louvre'u Galatasaray resim sergisini gezer gibi gezdim. "Joconde"un önünde bir şeyler görmeye çalışarak iki dakika durduk. Tarih kitaplarının içindeki resmine bakarken saatlerce düşündüğüm halde ne tebessümündeki sırrı, ne de yüzündeki ilahiliği anlayabildiğim bu kadının önünde beynimde bir şimşek çaktı ve kapandı. Hah, dedim, buldum, sırrı keşfettim. Fakat Joconde müstehzi tebessümünü bir müddet terk ile bana hain hain baktı. Yürüdüm. "Joconde"u sevmiştim. Onu "zekâ" denilen şeyi sever gibi sevmiştim.

“Pêcheur Napolitaine”e alt salonlarda rastladık. Önünden beni zorla ayırmaya çalışan arkadaşşıma hitaben şöylece söylenmişim:

— Şu balık ağını görüyor musun? Baldırların bir kısmını ve çıplak ayağının bir tanesini yarı kapayan balık ağını? Küçük gümüş balıklarının çırpıntısıyla hâlâ yaşar gibi duran bu ağ çoktan eskimiş, yırtılmıştır. Kırmızı bakır rengi çoktan solmuştur. Şu dizlerindeki ağa gülen çocuğu görüyor musun? Çoktan ölmüştür. Ölmeden evvel ihtiyarlamıştır. Bu burun aksırmış, sümkürmüştür. Bu taranmadan rüzgârda güzel saçlar, bir gün tarandıktan sonra bile çirkinleşmiştir. Bir Napolili balıkçının baharını yakalayan artisti kıskanıyorum, ismine bakmayacağım. Yürü geçelim.

Gülerek geçtik. Fakat ben omzuma, pankartından sıyrarak, Napolili balıkçıyı yüklemiştim. Louvre’un bekçileri, bu sırtımda götürdüğüm koca heykeli göremediler. Bu ağır yükün altında terliyordum; omuzlarım ağrıyordu. Etrafıma hayretle bakıyordum. Acaba omuzlarımdaki heykeli kimse görmüyor muydu? Fransa hükümeti yoksa Louvre’u seyircilerin zevk ve hevesine mi terk etmişti?

Kendimi dışarıya zor attım. Haricin soğuk havası, yükümü ağırlaştırmış gibiydi. Arkadaşıma mermer ağların kenarından bir parça tutması için rica etmek istedimse de delirdiğime zahip olacağından korktuğum için bu tekliften vazgeçtim.

— Allahaismarladık, Georges, dedim. Ben eve dönüyorum. Çok yoruldum.

— Hani “Montmartre”a gidecektik.

— Başka bir akşam, dedim.

Metroya bindiğim zaman yanımdaki boş yere heykeli bırakmadım. Hâlâ omuzlarımdaydı. Oradan ağır ağır vücuduma, içime süzüldüğünü ve bir zehir gibi kanıma karıştığını hissettim. Kalbim vuruşunu artırmıştı. Eve bir sıtma nöbeti içinde vardım, bir kartpostal büyüklüğünde kalmış, erimiş heykeli sırtımdan adeta kopararak masamın üzerine bıraktım ve yatağımın üstüne boylu boyunca uzanıp, bir sıtmalılı gibi titreye titreye saatlerce kaldım.

Varlık, (28), 1 Eylül 1934

Robenson

Yuvarlak dünyanın üstünde isimlerini bilmediğimiz fiyortlar, kanallar ve limanlar; gece olunca sakin denize bazan tek bir fener, bazan sağanaklı ışıklar döküp yürüterek, bu yuvarlak dünyanın üstünde bir vücut gibi sınırlı ve hararetili yaşarlar.

Dünya alabildiğine doludur. Dünyada bakışları birbirine benzeyen birçok insanlar, deniz kenarlarında yıkanır; dağların üstünde buzlar içinde kayar; veya ovaların salkımsöğütleri, kavakları altında sevişirler.

Gözlerin gözlerimden ziyade bana yakın, ellerin ellerim kadar sınırlı, sarı tüylü ensen, sandallarının içine hapsolmuş müsterih çıplak ayakların... rengin sarı, kırmızı, esmer, siyah, ne olursa olsun, lisanını anlar, kokunu duyar gibiyim.

Bu yeşil, sarı, lacivert bayrak sizin bayrağınız. Komşu kabilenin bayrağı aynı renkte, aynı şekilde fakat üzerinde dokuz yıldız var.

Onun için mi boğazlaşıyorsunuz? Kavgadan evvel evlerinde yemek yediğin, başı sana dokunduğu zaman yaşadığını hissettiğin çocuğu bu dokuz yıldız için mi öldüreceksin?

Anlaşıldı ben bayrakları değil, insanları seviyorum. Öyle ise yuvarlak dünyanın üstünden akıp geöen yıldızlara bakan vapurlarda ömrüm geöecek.

Bandırası her ne olursa olsun aşılandığım ve ekildiğim limanda dallarımı sallayarak her geöen vapuru selamlayacağım. Aylardır otuz metre murabbai içinde kök salmış bir ağaç gibi rüzgârları emmekle yaşayan yapraklarımı şişiriyordum.

Fakat hiçbir yaprağım bir yelken büyüklüğü almadan denize doğru gidemeyeceğim diyordum. Ve hiçbir yaprağım bir yelken büyüklüğü alamayacak sanıyordum.

Bulduğum limanın havasında insanı yelkenlilere ve şileplere iten bir mıknaatısın mevcut olduğunu iştir, inanmazdım.

Napoli'de nasıl yerleşip kalmak, her akşam Vezüv'ü seyretmek, ay ışığında gladyatörler gibi denize girenlere bakmak, günlerce makarna yiyip şarkı söylemek arzusuyla üç dört saat kaldımsa, burada tamamen aksi oldu.

Günlerce eski limanın uzunluğunca vapur bekledim. Bir an evvel bir küçük vapur ve bir iş.

Ben "İstakozların en büyüğü"ne uğramıştım. "İstakozların en büyüğü" meyhanecinin hayalini genişletmek için hususi surette tanzim edilmiş kocaman aynaları ve içeriye dört beş kişilik bir grup girince her tarafı doluveren esrarengiz bir meyhanedir.

Mor çuha kasketlerini kaşına yıkmış, yelken kullanmasını bilmeyen gemicilerden köpekbalıklarının ağzından kurtulmuş denizcilere kadar birçok gönüllü bahriyelilerin uğrağı olan "İstakozların en büyüğü"nde Baba Vilyams'a rastladım. Bana bir iş teklif etti:

İcabında İngiliz bandıralı bir şileple Amazon kıyılarına gideceğiz. Şehir şehir, köy köy buğday, mısır, domuz taşıyacağız.

Beş İngiliz lirası ayda.

Adiyö büyük liman, seni öbür kışa bir ay için gelip göreceğim.

* * *

— Allahısmarladık Yoana.

— Deniz havası serindir Robenson, lacivert fanılanı giyseydin.

— Giyeriz anam, ver dudaklarını.

Yuvarlak dünyanın üstünde fiyortlar, berzahlar, limanlar doludur. Denizler karalardan daha geniştirler.

— Adiyö Sait, Kosti'ye selam!

— Uğurlar olsun Roben!

Varlık, (33), 15 Kasım 1934

İhtiyar Talebe

I

Yaşını en mahrem arkadaşına bile söylememiştii. Fakat biz; onun yaşını tahmin etmek için önlerimizde şarap şişeleri, etrafımızda "Marn" kahramanı beyaz bıyıklı Fransızlar, karşımızda kahvecinin verem yüzlü kızı, bir saatten fazla konuştuğumuzu bilirim. Sonra kalkıp pansiyona yemeğe giderdik. Bir saat içinde hazmedilebilen ucuz akşam yemeğini bitirince yine kahveye koşardık. İhtiyar talebe yemeğini, çirkin kadınların bol bulunduğu her pansiyonda ve herkesten evvel yedi. Biz kahveye girince onu, sobanın başındaki masada oturmuş bulurduk. Mahalli gazeteyi keyif ve hüznün arası bir tavırla okurdu. Biz selam verirsek alır; vermezsek, selam vermeden yanımıza gelir, otururdu. Kendisi Sırp veya Hırvat'tı. Türk talebeleri her nedense çok severdi. Bilhassa aramızdaki uzun boylu, adeta uzun boylu olduğu için kambur, Sırpça bilen arkadaşımıza bayılırdı.

Onu aramızdan tereyağından kıl çeker gibi alırdı. Biz hiç onlarla meşgul olmazken, birdenbire her ikisini de baş başa bulurduk. Neler anlatır; nelerden bahsederlerdi?

II

O akşam bu masaları fıçından, bardakları Acem minyatürü kadar ince ve hayali, duvarları bağbozumu resimleri ve neşeli ay-

yaş yüzleriyle kaplı meyhanede on sekiz arkadaşlık. Aramızda Sırplar, Bulgarlar, Çinliler, İsveçliler, Norveçliler vardı. Hepimiz Ren kıyısı şaraplarından bol bol içiyor; ara sıra içimizdeki zenginler, acayip kokulu züppe içkileri yanlarındaki kadından ziyade oyuncağa, oyuncaktan çok kadına benzeyen Fransız kızlarına içiriyorlardı. Cins ve terbiye bakımından Fransız olan kadınlar içtikçe coşuyorlar, sululaşıyorlar; kan kırmızı kahpeliklerini billur kadehlere doldurup sunuyorlardı. Benim kızım kendisine Macar derdi. Fakat ben onun Çingene olduğunu pekâlâ bilirdim. Macar kızı bir bisküvi kadar kıtır kıtır ve ağza alınca bir bisküvi kadar yumuşaktır. Halbuki Avrupalı çingenenin tadı, İsviçre dağlarının karışksız sütünden yapılmış; sağlam ve gürbüz kadınların yoğurduğu hamurdan olmuş halis bir çikolata tadındadır. Hele benim gibi ağzının çocukluk tadını kaybetmemiş olanlar için... Ben benim kara ve tatlı kızımın şarap şarap üstüne yuvarlarken, gözlerim yalnız İsveç kızlarına takılıyor ve bu dağ sporlarının, karlı çamların, karlı, sarp ve buzlu tepelerin, altları yer yer uçurumlu cumudiyelerin cesur ve sarı kızlarını öpüyor gibiydim. Fakat ellerim kara kızın ellerinde, sağ dizi sol dizimde, kanı kanımda idi. Kızım kulağımın dibinde adeta haykırdı:

— Gözünü İsveç kızlarından bir lahza çevir de karşıya bak.

Haletiruhiyemin anlaşılmasından müteessir olmakla beraber bana işaret edilen yere bakmayı da unutmadım. İhtiyar talebenin aramızda olduğunu biliyor; fakat onu yalnız zannediyordum. Bu akşamki şarap ziyafetine başlarken bir aralık onu görmüş ve konuşmuştum. Ziyafetin daha doğrusu, âlemin ilk zamanlarında sinirli sinirli etrafa ve kapıya baktığını, kadınlı bir mecliste her yalnız erkeğin alacağı tedirgin vaziyeti aldığını görmüş ve kendi kendime üzülmüştüm. Sonra bu hâlâ asma ve yaprak, hâlâ kız ve çocuk eli kokan şarap onu ve sinirli beklediği kadını bana unutturmuştu.

Önce ihtiyar talebeye baktım. Buruşuk Slav çehresinin üzerinde mütemadiyen bir kapı ve bir kadın gözleyen, mesut mu, kederli mi olduğu anlaşılamayan mavi gözleri geniş, biçimsiz, istihfaf eden kadın dudakları, erkek alnı ve işçi elleriyle bir dakikada onu yeniden ve alkolden doğan bir tetkik hevesiyle gö-

rüverdim. Sonra... Sonra birdenbire boğazım kurudu. Ellerim terledi. Dönen kafamı acıyla sağa sola salladım. Dudaklarımdaki ve içimdeki türküyü kestim.

Yanıdaki kadını görmüştüm. Evet bu bir kadındı. Hayır... Bu bir kadınsa muhakkak bütün hislerden sıyrılmak ve uzun boylu vücudunu tetkik etmek lazımdı. Bedava bakan bir belediye doktoru kayıtsızlığıyla:

— Soyun insan; demeliydim.

O soyunmalı idi. Memelerini uçlarından takma olmasın diye tutup tutup bırakmalı idim. Eğer derisinde biraz ışık, bir lokma hararet varsa bir parça kesmeli, mikroskopla bakmalı idim. Hücreler harekette miydi? Atomların alacağı ve aksettireceği ışık da bana oyun oynayabilir; inanmamalı idim:

Evet bu bir kadındı. Saçları uzamış, kirlenmiş, boyanmış yıkanmış, tekrar boyanmış, bazan berberde bu saçlarla uzun müddet uğraşılmıştı.

Bu bir kadın yüzüydü. Yaşı var mıydı? Deri buruşuk muydu? Hayır, deri bilakis gergindi. Yaşı bilâkis hiç yoktu. Acaba bu kadın daha doğmamış mıydı? Ben bu çehreyi, bir ana karında daha teşekkür etmeden hangi acayip tesadüfle görmüştüm? Ve o zamandan beri hiç değişmemiş miydi?

Bir midyenin içi, bir sümüklüböceğin derisi de böyle miydi? Onu, lengerlerin kenarında ardında uzun sümüklü bir yol üstünde tuz, büzülüp ölürken mi bir sümüklüböcek bedduası tutmuştu? Yalnız gözleri, ihtiyar talebenin şimdi mağrur, fakat hâlâ ürkek gözleriyle kardeşti. Danimarkalı kızın iri siyah benekli beyaz Danimarka köpeği, yanı başında havlıyordu. Nasıl bir önsezi köpeğe girmişti bilmem; köpeğin gözleri kadında idi. Fakat hali, kadına hiçbir fenalık yapmak istemiyor gibi; onun etrafını saran havadaki tehlikeye havlıyordu.

— Sus Aysberg, dedim. Sus, sus da bakalım. Köpek homurdanıyordu. Susmuş meclise baktım. Dostlar ve arkadaşlar durmadan içiyorlardı. Dört bir yanımızı havadan ziyade havasızlık, alkolden ve cigara dumanından ziyade is kaplamış gibiydi. Şarap kekremesi ve acı, kadehler yağlı, çingene kızım üşümüş.

Bu kadın çirkin ve güzel değildi. Bu kadın yaşar veya ölü değildi.

İhtiyar talebe şimdi Sırpça bir türkü tutturmuştu ve en tuhafı kadın ıslık çalıyordu. İçinden muhakkak günahsız, karbonu bol bir hava çıkıyor; masamızın bardakları ve örtüleri üzerine esen bu kadının ıslığından kopup gelmiş kurum ve yanmış kâğıt parçaları etrafta uçuşuyordu.

Ben bütün âlem müddetince ne bardaklara bir daha elimi sürdüm, ne dudaklarımı şaraba dokundurum.

İsveçli kızlar hep bir ağızdan beyaz bir dağdan skilerle inmişler gibi, beyaz bir yokuştan donmuş bir göl sırtına yerli ve beyaz kuşlarla beraber düşmüşler gibi bir şimal iklimi türküsü söylemeye başlamışlardı!..

Oh... İhtiyar talebenin kadını gibi kadınsız bir dağ.

Donmuş bir kaynak. Gece güneşi gibi sarı kızlar.

Bir muhabbet kadar suçsuz, karlı ova... Uzakta köyler, ışıklar, zenginsiz, fakirsiz bir kış. Zenginsiz fakirsiz şehirler, kasabalar, köyler. Kumral günler, kumral geceler.

Tüy kadar hafif beyaza çalar sarı saçlı, kar kokulu, kar renkli, yanakları buz gibi soğuk onar yaşında çocuklar, fiyortlar ve mavi sular. Mavi sulara çapkın, sarhoş balıklar ve bütün bir İsveç. Biletçisiz tramvaylar, kapıları açık evler. Ve bütün bir çıplak, beyaz, güzel insanlar. Acaba İsveç hakikaten böyle miydi? Bu laflarını anlayamadığım İngilizce'ye ve ıslığa benzeyen lisan hakikaten böyle şeyler mi söylüyordu? Sahiden bir göl üstünde çıplak bir çift mi görüyordum? Patenlerinin üzerinde çırılçıplak birbirine sarıldıkları halde, en küçük bir arzu duymadan vals mı yapıyorlardı? Ne kadar şehvetsiz, ihtirassız, yine ne kadar masum ve çocuk hislerle doluydu bu müzik. Ara sıra kızların sesleri niçin hafifliyordu, mahzunlaşıyordu? Acaba uzak ve yakın iklimlerde çok çirkin, yahut çok güzel insanlara mı acıyorlardı? İsveç'te hakikaten şehvet yok muydu? İhtiras beceriksiz miydi? Almanlar kendilerini göstermek için bütün heveslerine rağmen hiçbir şey söyleyemediler. Bir İspanyol çocuğu buruşuk, acı sustu. Çingene kızım acayip bir lisanla bir şeyler mırıldandı. Acaba Macarca bir şarkı okumak isterken mi susmuştu? Ve niçin bu masum müzik, herkesin saffetini kamçılacağı halde meclisimizde riyakâr bir hava ve dalga vardı. Bereket kafamızda İsveç dağları, fiyortlarla beraber kalkıp gittik. Ve

hiçbirimiz birbirimizin elini sıkmadık. Çifter çifter, acele acele yatağımızı ve uykumuzu düşünüyor gibi ayrıldık.

İhtiyar talebe ile korkunç kadının ne tarafa gittiğini bana kimse görmedi gibi geliyor. Tenha ve kimsesiz şehrin sokaklarını kızımın kol kola saatlerce dolaştığımız halde hiçbir şey konuşmadık. Onu evine bırakırken:

— Bu kadında ne vardı? dedi,

— Ne bileyim, dedim.

Üşünüldüğü zaman yapılan bir hareketle anahtarı kapıya soktu. Kapının aralığından uzanan ılık elinin tersini çevirdim. Uzun uzun koklayarak öptüm.

— Yarın erkenden bana gel, dedi. Şimdi derhal uyuyabilmek için ne lazımsa yapacağım.

— İstersen gireyim, dedim.

— Yok, yok, dedi. Yalnız kalmak en iyisi. Çünkü hislerim korkudan çok uzak. Düşünmek ve halletmek istiyorum. İlk defa bir şeyler düşünmeye ve mücerret bir şey tahlil etmeye ihtiyacım var.

Çingene kızımın ne muadelesi hallettiğini bir daha soramadım. Ben evime girer girmez uyudum. Kafam bomboştu. Çirkinlik hakkında muhakkak düşünmekliğim lazım olduğunu anladığım bir zamanda, düşünmemek için bütün enerjimi sarf ederek muvaffak oldum. Uyudum.

III

Bulduğum şehirde ılık, تنها, yalnız mesut üç beş dost için açılmış hissini veren kahveler vardır. Bu kahvehanelerin sahipleri, ekseriya, dul ve gayet titiz kadınlar olur. Vücutları, yalnız beyaz ve pembe, mahçup arzulu köylü kızlar hizmet ederler. Patron madam, masasının başında veya sobanın önünde örgülerini, bluzlarını örmekle meşguldür. Köşede burjuva işçiler, kenarda sakin, grev yapmamış komünistler bulunur. Hizmet eden kızları sıkıştıran taze kur'a efradı, yeni terhis edilmiş, kışla terbiyesiyle pişmiş gençler de, hizmetçi kızın lütfu nisbetinde az veya çok bulunabilir.

O kahvelerde, geceleyin, buğulu camdan dışarıya boş sokağı, ıslak kaldırımların üstündeki ağaç ve gece gölgelerini, nadiren birbirine dudak dudağa sarılmış çiftleri seyre dalmak; sonradan çok özleyeceği bir hatıra bırakırsa, o insan mesut olmak için yaratılmışlardan değildir. İnsanda en büyük intibalar, en büyük hadiseler iz ve hatırasını bırakmalıdır.

Küçük şeyleri unutamayanlar, en geri hatıraları da unutamayanlardır. Hafızalarının bu bahtsız kuvveti karşısında hiçbir memleket, hiçbir vatan tutamadan her yeri, her şeyi severek öleceklerdir. Ben, artık tenhalaşmış sokaklarda bir memleket havası tutturarak; bu nevi kahveleri keşfetmekte büyük bir maharet kazanmıştım. Bazan susmasını bilen bir arkadaşla, bazan kokulu bir likörü bitirinceye kadar saatler geçirdi.

İşte bu cins kahvelerden birine doğru yollanmıştım. Bir kilise geçtim. Bir meydan atladım. Bir küçük sokağın başında yapayalnız geçen birinin arkasından onu yıllardır seviyormuş gibi garip bir üzüntü ile uzun zaman baktım. Nihayet kahvenin önündeydim. İçerisi bu akşam ne kadar tenhaydı. Dört kişi kâğıt oynuyorlar. Bir asker hizmetçi kızla ayakta konuşuyor. Patron madamla güzel bir ihtiyar, kim bilir belki gençliklerinden bahsediyorlar. Ya bu kenarda baş başa bir ihtilal, bir facia, hatta bir vaka, bir çapul hazırlar gibi konuşanlar kim?

Onlardı. İhtiyar talebe ve bizim uzun, kambur Türk arkadaş. Yanlarına gelince ihtiyar talebe sustu, somurttu. Türk arkadaş kaçıp gitmemden korkuyor gibi beni yanına oturttu.

— Hadi bir kâğıt oynayalım, dedi.

İhtiyar talebe bütün ısrarlara rağmen bu akşam içmiyordu. Nihayet bir şişe iyi şarap getirttik. Dayanamadı. Bir daha geldi. Bir üçüncü şişeyi de bitirince ihtiyar talebe, kırışmış dudaklarını ıstırapla açtı.

— İşte, dedi. Bu kadın o kadın mıdır? O kadın bu kadın mıdır? Bu bazan genç, güzel, bazan insanı ürkütecek, iğrendirecek kadar çirkin kadın... Dün akşam bir baloya gittik. Ne kadar şık ve güzeldi. Bu sabah otomobilini durdurup beni çağırdı. Yanına yaklaşınca korktum. Bembeyaz saçları, belki altmıştan fazla gösteren çehresi.

— Nasıl olur diye bağırdım. İşitmemiş gibi devam etti:

— Halbuki bir hafta evvel Tronche'da (bu civarda bir köy) oturuyordu. Şimdi benim evin karşısında oda tutmuş, garajdan sabahları otomobilini çıkarırken beni uyandırmak için saatlerce korna çalıyor ve sonra ben pencereye yaklaştım mı arabanın içinde bir dudak ve bir tebessüm görebiliyorum. Bütün süratıyla kaçıp gidiyor.

Benden bu kadın ne istiyor, evlenmek mi? Eğer istediği bu ise evleneceğim. Fakat tam ben ona bu izdivaç teklifini yapmaya hazırlanırken, en iğrenç ve çirkin esvaplarını giyiyor; o kötü, biçimsiz şapkasını kafasına geçiriyor. Ne olursa olsun, diyorum; teklifimi yapıyorum. Bana bir gün müsaade diyor, yarın size cevap veririm. Ertesi gün bir melek güzelliğiyle karşıma gelip oturduğu zaman ne söyleyeceğimi şaşırıyor; beyazlanmaya yüz tutmuş saçlarımdan ürküyor ve bir türlü dünkü sualimin cevabını beklediğimi söyleyemiyorum.

Kadın da zaten o tarafa katiyen yanaşmıyor. Dünkü sualime dair küçücük bir ima yapmıyor.

Gün oluyor ki ben onu müthiş seviyorum. Her tarafı arıyorum. Yok... Yok... Günlerden sonra o beni takibe başlıyor. Ben yanına yanaşınca kaçıyor. Onu kâh bir otomobilde, kâh bir tramvayda görüyorum. İşaretler yapıyor. Fakat ne otomobilini durduruyor; ne de tramvaydan ilk durak yerinde atlıyor. Yaşı daima yirmi ile kırk beş arası. Nadiren çok ihtiyar. Çirkinlik, güzellik, fakirlik, zenginlik, terbiyelilik, terbiyesizlik bu kadında. Beni tazip etmek için otomobilini bir lahzada boyatıyor.

Onu bir sokakta eflatun renkli bir otomobil içinde görüyorum. Elini kolunu sallıyor. Öbür sokağın başında sarı bir otomobilden tebessümler ediyor. Demin geçerken, büyük kahvenin ben bir kapısından girdim; o, öbür kapısından çıktı. Size rastlamadan küçük bir kahvede bir erkekle oturmuştu. Geçtim, karşılarına oturdum. Beni görünce rengi attı. Gözlerimi diktim. Herifi sürükler gibi aldı götürdü.

İhtiyar talebe susmuş, düşünceli düşünceli sokağa bakıyordu.

Birdenbire:

— İşte, dedi.

Buğulu camların ötesinden hakikaten, rüzgâr gibi birisi

geçmişti. İhtiyar talebe koştı. Kapıyı açıp baktı. Yerine döndüğü zaman sapsarıydı.

— Otomobile bindi, gidiyor, dedi. Yine yeniden boyatmış. Biraz sonra bir otomobil, buğulu camların ötesinden geçti.

İhtiyar talebeye korkuyla bakıyordum. Bir şeyler sormak, bir şeyler öğrenmek, bulunduğu haletiruhiyenin fecaatından dem vurmak istiyorum. Fakat Türk arkadaş Türkçe:

— Sus, dedi. Sakın bir şey sorayım deme.

Sonra kendisi ona hitaben:

— Peki, dedi, şüphe yok ki, bu kadın aynı kadındır. Mademki güzel olduğu zaman da sizinle konuşuyor, çirkin olduğu zaman da, yalnız geçenlerde bana çirkin olduğu zaman, size hiç para sarf ettirmediğini söylemişsiniz. Güzel olduğu zaman, ekseriya, biraz hafif meşrep midir? Parayı size mi sarf ettirir?

— Tamamen, dedi. Güzel olduğu zaman, beni küçük kahvelere götürür. Orada masrafı ben yaparım. Halbuki çirkin olduğu zaman, büyük kahvelerdeyizdir. O, beni rezil etmek için, acayip şapkasını giymiş, pis etekliklerini beline bağlamış, yüzünü haddinden ziyade ve beceriksizce boyamıştır ve daima iyi, pahalı içkiler içer. Bu içkilerden kadeh kadeh üzerine yuvarlar. Sonra çantasını öyle acayip bir ihtiyatla –herkesten parayı kendi verdiği için saklamak için bir bir ihtiyat göstererek– çıkarır. Halbuki garson da dahil olmak üzere bütün etraf masalar bu garip ve üzüntülü hareketi görmüşlerdir.

Ah dostlarım! Bu kadın melek... İfrit... Her şeydir... Onu sevmiyorum da. Fakat beni rahat bırakmıyor. Bir lahza kendisiyle uğraştırmamazlık etmiyor ki. Odama günlerce kapanıyorum, camlarımı taşıyor; sabaha kadar korna çalıyor. Sinirlenip sokağa fırlıyorum; görmemezliğe, tanımamazlığa geliyor. Çıldıracığım be arkadaş. Ne yapayım, bu kadını öldüreyim mi? Şimdi beni muhakkak köşe başında bekliyordur. Bu akşam, ne olursa olsun, her şeyi söyleyeceğim. İmtihanların yaklaştığını, artık bana fenalık etmemesini, imtihanlardan sonra beraber Sibiryaya gideceğimizi söyleyeceğim. Beni hiç olmazsa bir müddet rahat bıraksın. Öyle değil mi canım? İmtihanlar yaklaştı?

— Öyle... Öyle... Muhakkak söyle.

Bir müddet de hazırladığı tezden, felsefeden, Bergson'un son kitabından, Nietzsche fikirlerinin bugünkü Almanya'da hakimiyetinden bahsetti.

— Bekletmeyeyim gider, dedi. Allahaismarladık!

IV

O gittikten sonra, dördüncü şeyeyi getirtmiş ve bir kahkaha salıvermiştim. Arkadaşım:

— Yok, dedi, gülme. Ben korkuyorum. Beni bir saat bile rahat bırakmıyor. Benden başkasıyla konuşurken gayet tabii ve müsterih konuştuğunu görüyorum. Nitekim ben de başkalarını dinlerken aynı istirahati vücudumda hissediyorum.

Bana musallat oldu, ne diyeyim. Bana kalırsa bu bir deli değildir. Çoğumuz gibi hastadır. Hakikatta böyle bir kadın mevcut değildir. Fakat buna kestirmeden hayır da diyemiyoruz. Bu adam, kim bilir ne kadar saf bir çocukluk hayatı geçirmiş. Kafasında bir kadın mefhum ve hayali vardır. Ve, bu yalnız mücerret kadındır. Çirkinliği, güzelliği, zenginliği, fakirliği yoktur. Bu bir tek kadın mefhumudur. Bu adeta onun için bir kadın ilmidir. Hayata tatbik edince güzelliğe, çirkinliğe karışıyor, yaşı değişiyor; elbette ki, yirmi yaşından kırk beş yaşına kadardır.

Bana anlattığına göre, başından bir aşk macerası da geçmiştir. Ve bütün kadınlar, o maceranın kadınıdır. Ve bu kadın mütemadiyen onu takip etmektedir. Güzel kadınlara karşı fevkalade cesaretsizdir. Onlar kendisine güldükleri zaman ya kahpe, ya hafifmeşreptirler. Kendisini çabucak unutuyorlar ve bir adamın, üzerlerine bu kadar düşmesinden sinirlenip kaçıyorlar. İhtiyarlara gelince; bu sefer o kadınlar ihtiyar talebeye balta oluyorlar ve ona azami müsamahayı gösteriyorlar. Fakat nihayet genç vücut, kayağan deri, o yirmi yaşının sevgilisi tekrar sınırlarını kamçılıyor; ihtiyar talebe hiçbir güzel ve genç kadın bulamıyor. Yahut da buldukları onu tatmin edemiyorlar.

Sonra işittiğime göre, birbirine ayırt edilmez derecede benzeyen iki Amerikalı hemşire, ihtiyar talebenin hastalığını keşfetmişler, onunla alay ediyorlarmış. Bu iki kız kardeş vak-

tiyle birbirlerine fevkalade benzerlermiş. Şimdi bir tanesinin Hindistan'da aldığı bir nevi cilt hastalığı neticesinde yüzü, korunç ve kötü, iğrenç bir hal almış.

— O kadını ben gördüm, diye bağırdım.

Arkadaşım:

— Ben göremedim, dedi. Bir gün o kadını görmeye gider miyiz? Ben yemek yedikleri pansiyonu biliyorum.

Ben:

— Gideriz, dedim.

Arkadaşım devam etti:

— İhtiyar talebeye şu anlattığım Amerikalı kızlar hikâyesini fırsat buldukça, ilave ederek, kısaltarak anlattım. Nihayet başına gelen vakanın bir kadının değil; iki kadının marifeti olduğunu anlatmaya çalıştım. Dinlemiyor, bazan müthiş kızıyor, gözleri alev alev oluyor. O kendi dimağına göre yarattığı bu âlemden memnundur. Bir kadının hem güzel, hem çirkin, hem şu, hem bu olabileceği kanaatini benimsemiştir. Kendi tedavisini yine kendisi yapmalıdır. Başka çare yok. Hiçbir doktor, hiçbir âlim onu iyi edemez. Ancak kendi kendisi buna kadirdir.

Kahvede kimseler kalmamıştı. Patron madam bize bakarak sinirleniyor; pembe kız, beklettiği çavuşun hatırasıyla kendinden geçmiş uyukluyordu. Etrafımızda ışıklar sönmüş, sandalyeler masaların üzerine bindirilmişlerdi. Arkadaş:

— Kalkalım mı? dedi.

Ben gülerek:

— İstersen oturalım, dedim.

V

İhtiyar talebe, temmuzun bu ılık ve yağmurlu gününde terlediği kadar hiç terlememişti. Fakat asılacak lisansiyeler listesi üniversitenin dehlizine nihayet asılmıştı. Sabahtan beri bira bira üstüne içiyordu. Ruh, şekil, fizik ve ahlak değiştiren sevgili bugün onu ne kadar rahat bırakmıştı. Öyle olduğu halde saatler geçmiyor, bu munis yaz yağmuru altında her eşyayı bir sükûn, bu yürümeyip koşan Avrupalılara, bir Afrikalı ataleti çöküyordu.

Yağmur ne ağır, ne büyük damlalarla yağıyor. Yağmurun altında koşan insanların içindeki miskinliği meydanların, kahvelerin saatleri zapt ediyor. Bu sanki gece ile, malum bir saatle bitecekmiş gibi yağın yağmuru ağaçlar, insanlar ve eşya el birliğiyle uzatmaya çalışıyorlar. Sanki bütün şehir, bakkallar, kasaplar, mektep çocukları, işçiler, muallimler, akasyalar, güvercinler, saatler ve heykeller bir yeni zaman yaratmak için filozoflaşıyorlar, âlimleşiyorlar. İhtiyar talebe için, lisansiyeler listesinin üniversite dehlizine asılacağı zaman bir türlü gelmiyordu. O zaman ne ağır şeydi, ne kımıldamaz mahluktu. Ağaçlar kendilerini budayan insanlarla beraber olurlarsa bir şey çıkmazdı. İhtiyar talebe, en çok saatlere kızılıyordu. Nasıl oluyordu da saatler, bir munis yaz yağmuruna karşı ruh peyda etmişler gibi makineden kollarıyla ağırlaşır, sakınleşirler, dururlardı.

İhtiyar talebe, artık bu ataletten başka bir şey düşünmüyordu. Ne mütemadiyen değişen sevgilisinin mütemadiyen rengi değişen otomobilini, ne kambur Türk arkadaşını... Onu meydan ve kilise saatleri almış uçurmuş; bir ruhi zaman içine sürüklemişti.

Postanenin önündeydi. Yağmur, şapkasız başından süzülüyor; seyrelmiş saçlarında ılık bir düşünce, bir uyanık rüya gibi gelip geçiyordu. Meydanda kimseler yoktu. Ara sıra bir bisikletli, yağmurluğunun içinde büzülmüş koşuyor; bazan iki serçe, önünde sevişiyorlardı. Serçeler zaman mefhumu bilmiyorlar. Bu tabiatın kendilerine çoktandır vermediği duşa bütün ömürleri, bütün hevesleriyle atılıyorlar. Yağmurun büyük damlaları, onların tüyleri üstünde akmadan buhar oluyor gibi; serçelerin sıcaklıklarına, ruhlarına, vücutlarına siniyordu ve bir yağmur damlasını küçük vücutlarına onlar, nasıl kendilerinden umulmaz bir şehvet ve lezzetle sindiriyorlardı. Ah serçeler ne bahtiyardı!

Postanenin büyük saati, nihayet karar vermiş bir insan ciddiyeti ile bu saatleri ve insanları, zamanı unutmaya çalışan şehrin üzerine tahakküm etti ve dördü çaldı. Postaneden üniversiteye yarım dakikada gidilirdi. Şimdiden küçük dehliz dolmuştu.

Bir serçe küçüklüğü ve ıslaklığı almış narin Çinli talebele-

rin, yanakları elma cilasıyla parlayan dev gibi Almanların arasından ihtiyar talebe; ağır ve temkinli, kimseye dokunmadan, hiçbirecessüs acelesi göstermeden yürüdü. Yahut ona çok sakın yürüyorum gibi geldi. Biraz dikkatli bakan gözler onun içindeki aceleyi keşfedemezler miydi? Bu his, ihtiyar talebeye gelince; önce, mektupların bulunduğu camekâna doğru yürüdü. Uzun uzun mektuplara baktı. Ne isimleri görüyor; ne de mektupların pullarına dikkat ediyordu.

On bir sene evvel Fransa'ya ilk geldiği zaman o da küçük Fransız çocuklarının hevesi, nezaketi ve miniminiliğiyle arkadaşlarından pullar toplamış; koleksiyonlar yapmıştı. Sanki bu on bir sene evvelki merak, yeniden onu sarmış gibi gözleri pulların üzerinde görmeden dinleniyor; sanki günlerden beri bir mektup bekliyormuş gibi zarfların üzerine hasret ve hüznle, yine görmeden bakıyordu. Nihayet çok aceleci Fransızlardan, temkinli Japonlardan bir ara bularak lisansiyelerin yazılı bulunduğu listeye, pullara ve kartpostallara bakar gibi bakmaya başladı. Fakat bu sefer küçük serçelerin yağmur damlasını içlerine ve ruhlarına sindirdikleri gibi gözlerini açmış ruhu oynak, görünüşte lakayttı.

Evet bu isim, bu unutmaya yüz tuttuğu baba ismi orada idi. Stefanoviç... Pavel Stefanoviç. İhtiyar talebe küçük bir serçe kadar şen, fakat mağrur, saatler gibi durgun ve ağır, üniversitenin kalın ve ağır kapısını açtı. Yağmurun altında saatlerce dolaştı. Ne mesuttu. Ne kadar mesuttu!

Saat ne çabuk yedi olmuştu. Bu karanlığın içine şimdi üflenir gibi yağın yağmur ne cici, ne güzel şeydi. Ve ne kadar çabuk dinecek gibi yağıyordu. Tenha sokaklara düşmüş; ışıkları yarı sönük çarşılar geçiyordu. Şehir tanınmayacak gibi değişmişti. Hiç gelmediği bir amele mahallesinde idi. Şehrin talebe ve burjuva muhitinden başka taraflara nadiren gittiği için, buralarını hiç bilmiyordu. Buralarda ne güzel kahveler vardı. Küçük sinemalar... Küçük sinemaların kapılarına sinmiş ameleler, ne ağız dolusu gevrek bir lisan konuşuyorlardı.

Ve sonra:

— Mösyö, Mösyö!

Küçük bir çocuk yanına yaklaştı.

— Şu otomobildeki kadın size bunu yolladı.

Çocuk bir otomobili işaret etmiş ve uzaklaşmıştı. İhtiyar talebe sakindi. Zaten böyle bir mektup beklemiyor muydu? Gözünün önüne acayip fistanlı, sümüklüböcek vücutlu kadın geliyordu. Bu kadının kendi gözlerine benzer ne tuhaf gözleri vardı. Sonra canım, bu kadın zaman zaman değişmenin sırrını bulmuştu. Küçük bir makyaj, ona, bir on dört yaşındaki köylü kızı saffeti, aynı zamanda arzusu verebiliyordu. O yalnız yüzünü değil, içini boyayan bir kadındı. O halde zaman zaman aldığı çirkinlik, muhakkak bir çirkinlik değildi. Bu bir moda idi. Belki günün birinde ihtiyar talebe onu zorlayacak; bu moda ile süslenmesini isteyecekti. Mektupta şunlar vardı:

“Lisansiyeye olduğunuzu işittim; tebrik ederim. Bu akşam otomobile Uryage’a gidiyorum. Orada, köye varmadan büyük çınarın dibinde sizinle konuşmak isterim. Tam sekizde orada olacağım.”

Evet. Muhakkak bir gece, böyle bir yerde onunla konuşmak lazımdı. Nasıl, bu kadın nasıl onun bütün haletiruhiyesini keşfetmiş? Bir küçük köyün ışıklarını seyrederek, kocaman bir çınar ağacının dibinde gece yağmurla birlikte düşünmek...

Evet! Otomobilin fenerini söndürecekler. Yağmur camlara takıla takıla, sine sine düşecek. Otomobilin içinde... Bu bir elektrik düğmesiyle rengi değişen otomobilin içinde projelerini anlatacaklar. Yuvalarından bahsedecekler. Bütün dünyadan gizli bir ihtilal hazırlar gibi saadetlerini hazırlayacaklar. İhtiyar talebe, Uryage köyüne giden son tramvaya yetişti. Geçerken Türk arkadaşına bir tezkere bırakmayı da unutmadı:

“Gidiyorum, Uryage’de büyük çınarın dibinde beni bekliyor. Lisansiyeye oldum. Bahtiyarım.”

Türk arkadaşı ihtiyar talebenin deliliğine hâlâ inanmıyordu. Bu deli değil diyordu, biraz hasta, fakat geçici bir hastalık.

İhtiyar talebe, çınarın dibinde saat sekize kadar bekledi. Saat sekizde bir otomobil yanına yanaştı, yavaşladı. Fakat tam o otomobile yaklaştığı sırada, kendisini çiğnemek istemiş gibi

yanından hızla geçip gitti. Ve iki kadın kahkahasına karışık bir erkek gülüşü çınarın temmuzla ve yağmurla kabarmış, büyümüş yapraklarına kadar sindi.

VI

İhtiyar talebenin lisansiyeye olduğu, Uryage köyüne yakın yüz senelik çınar ağacının dibinde sevgili beklediği günün akşamı ben ve uzun, sırtı ve başı kendisine çok yakışan bir inhina ile eğik arkadaş, buluştuk. Önce her zaman oturduğumuz kahveye uğradık. Orada elimize, ihtiyar talebenin tezkeresini verdiler.

“Gidiyorum. Uryage’de büyük çınarın dibinde...” Lisansiyeye olmuşların sertifika almışların arasına katılmamak için müzikli kahveleri, ışıklı çarşıları bir köşede bıraktık. Bu akşam yemeğini her zamanki pansiyonumuzda yememeye karar verdik. Arkadaşım birdenbire hatırladı:

— Gider yemeği, şu geçenlerde bahsettiğim Amerikalı kızların pansiyonunda yeriz, dedi. Shouvalar oradadır. Bize herhalde ikram eder.

Saat yedi buçuğu geçiyordu. Ağır ağır dar bir sokaktan geçerek han avlusuna benzer bir taşlığa girdik. Arkadaş:

— Şu apartmanda oturduğunu biliyorum ama, acaba hangi katta idi? Birkaç defa geldiğim halde her zaman unuturum. İçerisi öyle karanlıktır ki.

İkinci kattan sonra merdiven iyice karanlık oldu. Ta yukarıda yanan bir yirmi beş mumluk lambanın ışığı ancak arkadaşımı seçmeme yardım ediyor; fakat, apartmanların üstündeki kartvizitleri, kibrit çaka çaka okuyoruz. Nihayet altıncı katta Shouvaları bulduk. Riyaziyeye çalışanların perişan saçları, miyop gözleri, tatlı ve derin tebessümüyle bizi içeri aldı. Oda dar-madağınık, köşede bir viyolonsel duruyordu.

— Yahu Shouvalar dedik. Biz bu akşam senin pansiyonunda yemek yemeye karar verdik. Yani kendi kendimizi sana davet ediyoruz. Ne dersin?

— Saat kaç? diye sordu.

— Sekize çeyrek var, dedik.

Beresini saçlarına koydu. Gözlüğünü çıkarıp bir kutuya yerleştirdi. Bu sırada miyop gözleri kırpışa kırpışa gülüyordu.

Biraz sonra aynı taşlığın etrafına çöreklenmiş köhne evlerden başka bir evin ikinci katında, hafif hafif radyo çalan temiz bir salondaydık.

Yemek dağıtılıyordu. Ortada kocaman bir masa vardı. Burada on, on beş kişi sessiz sedasız yemek yiyorlar; aralarında adeta hiç konuşmuyorlardı. Bunlar birbirlerini hemen hemen bütün sene hiç tanımadan yemek yiyen Çinliler, Japonlar, Ruslar, İngilizler, kadınlı erkekli her milletti. Ve masalarda su sürahileri duruyordu. Ötede; küçük bir masanın etrafında üç kadın, dört erkek önlerinde şarap şişeleri gülüp eğlenerek, şakalaşarak çorbalarını içiyorlardı.

Bunlar mağazalarda, bankalarda çalışan bekâr Fransızlardı. Beride, yine dört beş kişilik bir masada yapayalnız sarışın ve sporcu bir genç oturmuş, arkadaşlarını bekliyor, bir taraftan da çorba içiyordu. Biz tam bu masaya yakın, üstüne daha hiçbir şey konmamış bir masaya oturduk. Bize de hizmet edildi. Çorbamızı, etimizi yemiştik. Saat sekiz buçuktu. Üç kişi kapıdan içeriye yağmur ve rüzgârla, bir muşamba kokusuyla beraber girdiler. Yüzleri geniş ve rüzgârlı idi. Üzerlerinde sanki bu yağmurlu dağ şehrine güneşli bir deniz kenarından geliyorlarmış gibi bir hal vardı. İki kadın bir erkektiler. Kadının birisi, bizden tarafa dönmüş olanı fevkalade güzel bir kadındı. Yağmur, saç, muşamba, tül, şapka ve kırmızılık bir kadın üzerinde bu kadar imtizaç edebilirdi. Diğer kadının arkası bize dönüktü. Öteki kadın kadar uzun, ince zarif, gösterişli idi. Bu kadın yanındaki arkadaşlarına miyavlar gibi bir şeyler anlatıyordu. Tam yanımızdan geçerken bize arkası dönük kadının yüzünü de gördüm. Yine boğazım kurudu. Ellerim terledi. Ürperdim. Bu kadın ihtiyar talebenin bu kiş yaptığımız âleme getirdiği kadındı. Gittiler, sarışın erkeğın masasına oturdular. Benim arkam, o masaya dönüktü. Diğer iki arkadaşım, karşımda oturmuşlardı. Biz artık susmuştuk. İngilizce bilen Shouvalar kulak kesilmiş dinliyordu. Shouvalara yemek müddetince ihtiyar talebenin tezkeresinden ve hikâyesinden yarım yamalak bahsetmiştik. O da bize bu hikâyeyi zaten bildiğini söylemişti.

şimdi biz dikkat kesilmiş Shouvalara bakıyorduk. O kafası

ileride, elleri kulaklarının arkasında düşünüyor gibi gözleri bir bardakta dinliyordu. Birdenbire kulakları kıpkırmızı oldu. Çocuk yüzü ateş ve humma içinde kaldı. Sonra sarardı. Gözlerinin içi ne kadar bembeyazdı. Dişlerinin arasından kötü, müthiş bir küfür savurdu. Sonra yine birdenbire tabii, ders çalışırkenki halini bulmuş gibi saçlarını ince, muhataralı, uzun elleriyle karıştırdı.

— Kalkın gidelim, dedi. Kaltağı daha fazla dinleyemeyeceğim.

Yanımızdakiler o müzikli İngilizceleriyle masum bir şakadan bahsedercesine gülüşüyorlardı.

Dışarıya çıkar çıkmaz Shouvalar, Paris sokak çocuklarının Fransızcasıyla başladı.

Evvla kaltak diye bağırды. Sonra inek, deve, domuz, gibi bir sürü hayvan isimleri daha tekrarladı. Nihayet ferahlamış gibi içini çekerek anlattı.

— Biliyor musunuz? dedi. Oğlanı ağacın dibinde nasıl bulduklarını... Yağmurun, çocuğun kızarmış, ihtiyarlamış çehresi üzerinde nasıl yol yol aktığını... Gözlerinin, onları gördüğü zaman pırıl pırıl bir haziran gecesi gibi –evet böyle bir teşbih de yaptılar– yıldızlandığını...

Ah ne kadar gülmüşler, ne kadar eğlenmişler!

Ya o hödük, budala, odun, ayı herif, ömründe bu kadar gülmediğini söylerken... Tu!.. Shouvalar tükürüyor, kızıyor, bağırıyor, coşuyordu. Gelip geçenler dönüp dönüp bize bakıyorlardı. Shouvaların lisanı nihayet bir küfür yağmurundan ibaret oldu. Gelip geçenlerden geçtim, biz bir şey anlayamaz olduk.

VII

Biz pansiyondan ayrıldıktan sonra iki Amerikalı kız ve erkek muhaverelerine şöylece devam etmişlerdi:

— Bu kadar gülmemelisiniz İda. Bence yaptığımız şaka, çok fazla ileri gidilmiş bir eğlenceye benziyor. Bu, fena akıbetler doğurabilir.

Güzel kız kardeş:

— Şimdi de âşık oldun değil mi? Zaten kime âşık olmazsın

ki... Şunu bil ki, sana onu ilk defa gösteren ve oyun oynamayı teklif eden benim. Senin de ne kadar tehalükle kabul ettiğini ben bilirim. Gidip şimdi gider; onu Uryage yolunda bir kenarda bulurum. İster misin?

Çirkin kız:

— Yok yok... demişti. Bu hem onun kendisi için çok feci bir netice verebilir. Hayır istemem. Bunu yapmanı istemem. Ona yapılan oyunu sen değil, ben anlatmalıyım.

O zamana kadar içen ve dinler gibi yapan erkek; ağzında kanlı bir biftek:

— İkiniz de çocuksunuz. Daha doğrusu kadınsınız, yani fazla hassassınız. Yarın dağlarda bir gezinti yaparız. Bütün hassasiyetinizi Alpler geniş karınlarına çekerler; rüzgâr sınırlarınızı uyuşturur. Güneş doğumu ve batımında istediğiniz kadar şiir yazabilir; istediğiniz kadar müteessir olur; gözyaşı dökebilirsiniz. Toprak, yaz yağmurdan daha bol yağın kadın gözyaşına her nedense her zaman hasrettir. Ve derler ki, kadınlar ne kadar çok ağlarsa erkekler o kadar mesutturlar. Sinirlenmeyi ve münakaşayı bırakıp bugünkü eğlencemizden aldığımız zevkin şerefine hadi içelim...

Öteki erkek sarhoş olmuş:

— Yahu ne oldu; bana da anlatın canım. Sinemaya geç kalacağız. Hadi bana da anlatın canım, diyordu. O günkü eğlencenin şerefine hep beraber içtiler. İki ikiz kız kardeşten güzeli haykırdı:

— Hatıra defterime bunu, bir yağmurlu günün hikâyesi diye geçireceğim. Nasıl güzel değil mi? Yalnız sarhoş erkek gü-lümsedi ve esnedi. Sonra:

— Saat dokuza çeyrek var, dedi. Hep birden aman! diye bağıştılar. Sokağa fırladılar. Yağmur dinmişti. Nehir boyunca yürüyorlardı. Alplerin kokusunu küçük Isere nehri, kalın bir sis tabakasıyla birlikte şehre getirip bırakmış; kendisi çekilip gidiyordu. Bir müddet nehri seyrettiler. Nehrin getirdiği bu nefis havayı ciğerlerine çektiler. Ferahlamışlardı.

Yine hep birden:

— Aman sinemaya geç kaldık, diye bağıştılar ve karanlıkta kayboldular.

VIII

Bir daha ihtiyar talebeyi görmek nasip olmadan eşyalarımızı hazırladık ve üç Türk arkadaşı, bir Danimarkalı kız, bir dağ köyüne doğru yola çıktık. Biz orada iken şehir, hareketsiz ve cansızdı. Sıcak; parça parça, pelte pelte, yer yer birikiyor, kahvelerin terasları üzerinde her şey; bardaklar, sürahiler, aperitifler ve insanlar uyukluyordu. Şehir ağır ağır boşalmakta idi. Talebeler memleketlerine, yahut dağ köylerine, ucuz plajlara çekiliyorlar; zenginlerse şimale, şimalin büyük gazinolü, operalı deniz kenarı şehirlerine göçüyorlardı. Sanki bütün kesesi müsait şehir halkı, sıcaktan yanan kasabayı fakirlere bağışlıyor. Ve sanki bu sığağı, bu tahammül edilmez harareti, kendileri şehre veriyorlarmış gibi kaçıp gidiyorlar. Şehri amelelere, parasız talebelere ve ihtiyar kızlara bırakıyorlardı. Son günleri biz de, belediyenin yüzme havuzunda akşamı ve serinliği bekleyerek geçirdik. Nihayet bir sabah posta kutusunda banka kâğıdını bulduk, birbiri arkasına paralarımızı aldık. Şimdi biz de zengindik. Biz de şehri tenhalaştırabilir; biz de orada kalmaya mecbur olanlara biraz daha teneffüs edecek hava bırakabilirdik. Etrafında rüzgâr ve serinlik götüren süratli bir otobüs, bizi dağ köyüne doğru götürdü. Şehirde kalmaya mecbur kalmış bir arkadaşımızdan aldığımız mektuplarda, şehrin güzelleşip serinlediğini; fakir fukara, amele, talebe, pantolonu yırtık çocuk mesut yaşadıklarını öğreniyorduk. Şehirde insanlar, saat kaçta hangi rüzgârın, hangi tarafta estiğini keşfediyorlar ve akın akın oralara koşuyorlarmış. Sonra her ağaç altında görünmez vantilatörler dönüyormüş gibi bir serinlik duyuluyormuş. Ve yollar geceleyin ne kadar serin, kimsesiz تنها imiş. Dağ köyü hiç de fena değildi. Fakat hepimiz küçük şehrin hasretini çekiyor, parasız dostlarımızı özleyiyor, işçi arkadaşlarımızı göreceğimiz geliyordu. Arkadaşlarımızın mektupları ise büsbütün hasretimizi kamçulamaktaydı. Bu nostalji içinde bir gün otelimizin salonunda; bir vantilatörün rüzgârdan dairesinde oturmuş cigara savuruyor, konuşuyorduk. Sıcak, otel kapısının dışında beyaz, erimiş bir halde uçuşuyor; bütün panjurları kapanmış holün içinde bir ilkbahar havası esiyordu. Bu sırada bir garson bizim kamburca Türk arkadaşına yaklaştı:

— Mösyö D... siz misiniz?

— Evet.

— Sizi ihtiyar bir adam görmek istiyor.

— Nerede?

— Arzu ederseniz buraya getireyim?

— Hay hay!

Arkası ışığa dönük, cüsseli bir adam kapının beyaz ve erimiş perdesinde gözükmüyor; yaklaşıyor.

— Mösyö D...

— Evet.

— Yorgi Stefan Stefanoviç.

— Müşerref olduk. Zannedersen Pavel'in babasıdır?

— Evet.

Arkadaşlardan biraz öteye çekiliyorlar. Ağır ağır, gizli gizli konuşuyorlar. Tıpkı kışın ihtiyar talebe ile aynı arkadaşının تنها kahvelerde baş başa verişleri gibi, bir çapul hazırlar gibi bir konuşma... Ben etrafımdaki muhavereyi dinleyemiyorum. Onlar yavaş yavaş konuşuyorlar. Kulağıma çarpan kelimeler tanıdık şeyler değil. Nihayet Sırpça olduğunu anlıyorum. Merak içime yayılıyor. Ne konuştuklarını bir anlayabilsem.

IX

O akşam küçük köyün panorama bahçesinde ay ışığına basarak ve derinlerde bir cümudiye manzarasıyla beyaz, iki nehir ayağını seyrederek dolaşırken, ihtiyar adam söylüyordu:

— Bütün bu felaket Umumî Harp'te başladı. Bütün felaketlerin membaı zaten o değil midir? Pavel, Avusturya ordusuna zabıt olarak girmişti. Mektuplarında hep güllenden ve gürültüden bahsediyordu.

Cephane yüklü kamyonların ağır sesi onun sinirlerini, top gürültülerinden daha çok bozuyor; en çok silahların mekanizma boşaltıp doldurma sesleri onu çıldırtıyormuş. Siperde herkes, her nefer fısıldar gibi konuşmuş. O zaman gecenin sessizliği içinde çakan tarassut fişenkleri asabına sükûn verir, arkadaşlarının ve neferlerin sessizliği ile uyuşmuş.

Sonra mekanizmalar işlemeye başlar, dişler gıcırdaırmış. Arkada otomobil gürültüleri, inilti, kılıç şakırtısı, gür emirler...

Bir İtalyan şehrine girmişler. Karnaval vaktiymiş. Şehrin en güzel kızına âşık olmuş ve şehrin en güzel kızı bu lepiska saçlı, mavi gözlü, yirmi yaşında su gibi beyaz, berrak çocuğa vurulmuş.

Bir gece barın birinde eğlenirken, bir maskeli, evvela kızı öldürmüş; sonra genç zabiti ölüm halinde yaralamış. Aylarca hastanede yattıktan sonra Zagrep Darülfünunu'na gidip gelirken, dükkânların camekânları ve aynaları üzerinde gördüğü ihtiyar adamın, o genç zabit olduğuna bin şahit lazımmış.

Tam on iki sene evvel Fransa'ya gitmek arzusuyla babasına müracaat etmiş. O oğlunun hiçbir dileğini geri çevirmezmiş.

İhtiyar adam ağlıyor. Harbe, sipere, kurşuna ve gürültüye... kamyonlara ve gazlara ve otomobillere, bir nevi medeniyette Sırpça ağız dolusu küfrediyordu.

Vakit gecikmiş; ihtiyar adam mütemadiyen geniş ve köylü çehresi kısılmış, takallüs etmiş anlatıyordu.

Pavel'e bir köy... Otomobilsiz, sessiz, sakın yollarında dereleler akan bir köy ve küçük bir Sırp kızı lazımdı, diyor bir küçük köylü Sırp kızı... Uzun saçlı, mavi gözlü, sapsarı.

X

Ertesi gün, erkenden bulunduğumuz köye iki buçuk saat mesafede minimini bir kasabanın şifahanesinde ihtiyar talebeyi bulmak ve onu belki son defa görmek üzere sözleştik, yataklarımıza çekildik.

Otobüs erken kalkıyordu. Ben de beni götürmeyeceklerinden korkarak erkenden uyanmışım. Daha ortalık karanlıktı. Küçük şehre vardığımız zaman daha sokaklar uyukluyor; sıcak bir gün başlayacağı şimdiden anlaşılıyordu. Gök açık, rüzgârsız ve alacakaranlık doluydu. Şehir haricine çıkmıştık. Bir kır kahvesi açılmıştı. Biraz orada oturduk. Kahveciye şifahanenin nerede olduğunu sorduk.

— Bir araba kiralamalısınız, dedi. Epey uzakçadır.

Kahvecinin küçük çırağı araba aramaya koştu. Biz, dağların içinden hâlâ çıkamayan güneşe karşı çaylarımızı içtik.

Araba tıpkı bir Kadıköy arabasıydı. Atların boynundaki çıngıraklar ve sabahla şairleşiyor; şifahaneye doğru, bir gezintiye gider gibi gidiyoruz.

Temiz yüzlü bir bina... İnsana, içindeki insanların derdini söylemeyen binalardan bir binaydı. Kapıcı gözlerini ovalayarak bu erkenci ziyaretçileri hastane müdürüne haber vermeye gitti. Az sonra müdürün yanındaydık. Sakallı, nazik ve biraz sinirli bir adamdı. Sakin konuşmasına rağmen nerede ise kızıverecek sanılıyordu. Cümleleri tok, hareketleri çok  rkekti.

—  nce, dedi. Kendisine sizin geldiğinizi haber vermeliyim. Bugünlerde biraz fazla hasta. Belki kabul etmek istemez. O zaman elimden bir Şey gelemez. Böyle bir hastayı zorlamak doğru değildir. Sıhhi vaziyetine gelince: Allah'tan  mit kesilmez. İyileēebilir. Ziyaretinizi kendisine bildireceğim.

Arkadaşım müdüre ihtiyar talebenin nasıl buraya düştüğünü sordu. M d r kestirmeden:

— Jandarmalar dağ yolunda bulmuşlar da, dedi.

M d r odadan çıkıp gitmişti. Vakit gecikiyor, bir türlü gelemiyordu. Nihayet genç ve din bir gardiyan, içeriye girdi, ihtiyarın eline bir k ğit verdi, çekildi. İhtiyar, kâğıdı okurken yüzü buruştu. Gözünden bir iki damla yaş aktı. Ve kâğıdı meyas, isteksiz bir hareketle arkadaşıma uzattı.

Hastaneden ıktık. Araba kapıda bizi bekliyordu. Bir Şey sormaya cesaret edemiyordum. Arkadaşım elinde buruşturduğu k ğıda kurşunkalemiyle bir Şeyler yazdı, bana verdi. Alıp Sırpça bir iki satır yazının altındaki tercümeyi okudum.

“Bir akıl hastasını ziyaret; bir eēeđi tımar etmeye benzer. Eēek olmadığım için, tımara da ihtiyacım olmadığımı arz eder ve derin bir hürmetle sizleri selamlarım, efendiler.”

Varlık, (50-51), 1-15 Ağustos 1935

Bir Vapur

Dün ona, Galata rıhtımında rastladım. Çelik ve demir vücuduyla hassas bir sporcuya benziyordu. Çıplak ayaklı bir küçük serserinin yanı başındaydı. Halatlarının bağlandığı demirlerden birine ayağımı dayadım ve elimi çeneme koyarak onu seyrettim. Beni alıp götüreren, beni alıp getiren mahluku doya doya sevdim. Bu vapur, "Tadla" yeni Türk vapurlarından "T." vapurudur.

Fransa'ya tahsile gitmiş talebeden "Tadla"yı tanımayan kim vardır? Kim bu vapurun üçüncü mevki güvertesini yıldızlı temmuz geceleri adımlamamıştır?

Parnas dağının güneşle altın ve karlı ebedi zirvesini, Stromboli'nin eteklerindeki beyaz kasabaları, Vezüv'ün kızıllığı altında gülen beyaz şehri, mavi Misina'yı, vahşi Korsika'yı, ve nihayet kahpe Marsilya'yı batı seyri ve ağır vücuduyla, bize gösteren "Tadla" olmadı mı?

Şaşı gözlü kaptan tavırlı metrdotelin limanlara yaklaşırken gösterdiği tevazuu, sevimliliği unuttunuz mu?

Ben bu gemide Korsikalı muslar tanımuştım ki, güverteyi silerlerken kafalarının güzelliğine ve lisanlarının çevikliğine hayran kalmıştım.

Gemiciler tanıdım ki, gece yarısından sonra kopmuş fırtınaların ve uzak, esrarengiz Çin şehirlerinin ısıklarını güvertelere yaydılar.

Birinci mevkiden üçüncü mevkideki sevgililerini görme-ye gelen anormal prensesler, on altı yaşında rüya kadar güzel

çocuklarının gözü önünde flört yapan Rum kadınları gördüm. Ben bu vapurda cömert Yahudilere, dost Ermenilere, laubali şen İngilizlere, ciddi Fransızlara rastladım.

Marsilya limanından kalkıp Pire'ye gelinceye kadar geçen beş gün zarfında tam bir arkadaşlıkla bağlandığım küçük bir çocuğu, beş gün sonra elem ve hüznle terk ettim. Beş günde, iptidai tahsilini beraber yapmışız gibi bin bir çocukça hatıra ile ayrıldım: Tesadüf bir gün bizi karşı karşıya getirirse; onu çocukluk arkadaşlarımdan hiç ayırmadan:

— Sizinle, diyeceğim, hangi mektepte beraber okumuştuk?

Yine bu vapurda bir kız tanıdım. Bir delikanlı seviyordu, bana:

— Ne eşek şey o, diyordu. Ben onu o kadar sevdiğim halde bir sabah gelip de “bonjur” demiyor, yanıma tesadüfen gelse bir kelime konuşmuyor.

Ben o kıza:

— Ben varım ya! diyordum.

— Ah, diyordu, sen çirkinsin.

Yıldızlı ve karanlık güvertede baş başa oturuyorduk. Elini tutuyordum. Gözlerini kapayıp delikanlıyı tahayyül ederek elimi sıkıyordu.

Yavaşça kulağının dibine:

— Hepsi bir değil mi? diyordum. Karanlık gecede hepsi, hepimiz bir değil miyiz? Yalnız kadın ve erkek olsun. Gözlerini kapa, tahayyül et.

O, karanlıklar içinde güzel çocuğu tahayyül ederek ince duman vücuduyla vücuduma yaslanıyordu.

Yine vapurda tanıdığım bir papaz; bir dostu bir limanda bıraktığım ve perişan bir halde düşündüğüm zaman yanıma yaklaşıp bana:

— Zevk, demişti, en uçucu şeydir. En hurdebini delikten kaçan bir gazdır. Onun için değil midir ki, zevki mütemadiyen değiştirmek lazımdır. Fakat her değiştirişin sonundaki bu melle, hüznü, ıstıraba tahammül edilir mi? Evladım, yegâne saadet Allah'tır.

Sonra karanlıktan ve kimsesizlikten beklediğim teselli bir papazdan aldığım için kızardım.

Fakat geceydi. Kocaman gökler ve yıldızlar vardı. Seren mütemadiyen parlak bir yıldızı gösteriyordu. Samanyolu ber-rak ve şeffaftı. Gözlerimi göğe kaldırdım. Boşluğun içine sak-lanmış, düşünce düşünce yarattığım Allah'a güvenerek gözlerimi kapamış ve o gece, Tadla'nın güvertesinde müsterih bir çocuk uykusuyla uyumuştum.

Varlık, (29), 15 Eylül 1934

“Namuslu adamdı Sait Faik, ömrü boyunca namuslu kaldı. Yalnız namuslu olmakla yetinmedi, insanları değerlendirmede en başta namus ölçüsünü kullandı. (...) yazış tarzında da gene ömrünün sonuna kadar namuslu kaldı. Hiçbir zaman şaşırtma yoluyla, büyük laflar ederek, büyük davaların savunucusu görünerek ilgi ve alkış toplamaya kalkışmadı... Süsleyip, püslemek küçüklüğüne düşmeden düpedüz söyledi..”

Yaşar Nabi

“... Küçük şeyleri unutamayanlar, en geri hatıraları da unutamayanlardır. Hafızalarının bu bahtsız kuvveti karşısında hiçbir memleket, hiçbir vatan tutamadan her yeri, her şeyi severek öleceklerdir.”

diyen büyük yazarın; ilk kez 1936 yılında yayımlanan hikâye kitabı *Semaver* yeniden gözden geçirilerek yayına hazırlandı.